

PROSTĚ BUĎTE!

Jean Dunn

**PROSTĚ
BUĎTE!**

Šrí Nisargadatta Maharadž

Praha 2019

Sebepoznání a Seberealizace

Šrí Nisargadatta Maharadž

Překlad: Gabriela Adámková

Zápisky Jean Dunn

ze setkání se Šrí Nisargadatta Maharadžem z let 1977–1981

Překlad: Gabriela Adámková

Vědomí a Absolutno

Rozhovory se Šrí Nisargadatta Maharadžem (1980–1981)

Překlad: Aleš Adámek

Šrí Nisargadatta Maharadž:

„Samotné naslouchání slovům Gurua
je příslibem osvícení.“

„Samotné setkání s Guruem
je zárukou osvobození.“

Úvod

Knihu *Prostě buďte!* jsme složili ze tří částí a každá předkládá učení Sadgura Šrí Nisargadatta Maharadže, které nám zprostředkovala Jeho oddaná žačka Jean Dunn. Maharadže navštívila po letech meditací strávených v Ramanášramu a účastnila se Jeho každodenních promluv až do roku 1981, kdy Maharadž opustil tělo. Vztah Jean Dunn s Maharadžem je dokonalým příkladem opravdového vztahu Gurua a žáka, který se zakládá na naprosté víře ve slova Sadgurua a touze po Pravdě.

První část knihy je datována do 50. let a jedná se o jediný text, který napsal sám Šrí Nisargadatta Maharadž. Záslouhou Jean Dunn, která knihu objevila, si můžeme udělat představu o Maharadžově intenzivní *sádhaně* a realizaci, kterou zde podrobně popisuje. „Tuto malou knížečku jsem si poprvé koupila v Bombaji v roce 1978. Ačkoli byla na čtení velmi složitá, byla mi tak drahá, že jsem se rozhodla ji jazykově upravit a učinit ji tak snadnější k pochopení.“

Ve druhé části se nám do rukou dostává něco zcela „křehkého“ a „intimního“, a to zápisky z deníku Jean Dunn, který si vedla od prvního setkání s Maharadžem, až po její poslední den v Jeho přítomnosti. Neznáme podrobný životopis Jean Dunn a nechápeme všechny souvislosti zmíněné v deníku, ale přesto z něj celkově vyzařuje úžasná opravdovost, která nás jen více utvrzuje v přesvědčení,

jak nesmírně důležitá je vnitřní pročištěnost a naprostá víra ve slova Sadguru. Taková víra u Jean Dunn nakonec vyústila v realizaci, jíž potvrdil sám Maharadž.

Třetí část tvoří kniha *Vědomí a Absolutno*, jež přináší vrcholné promluvy Šrí Nisargadatta Maharadže z posledních let jeho života. Jde o jeden ze tří titulů, který vznikl opět zásluhou Jean Dunn. Během let, kdy Maharadže navštěvovala, začala s Maharadžovým požehnáním přepisovat rozhovory nahrávané na magnetofonových páscích. Díky její důsledné a trpělivé práci vznikly knihy *Semena vědomí*, *Před vědomím* a *Vědomí a Absolutno*. Tato díla jsou vyvrcholením unikátního učení, které nám Šrí Nisargadatta Maharadž zanechal.

Gabriela Adámková

Džaj Sadguru!

Sebezpoznání a Seberealizace

PŘEDMLUVA

Tuto malou knížečku jsem si poprvé koupila v Bombaji v roce 1978. Ačkoli byla na čtení velmi složitá, byla mi tak drahá, že jsem se rozhodla ji jazykově upravit a učinit ji tak snadnější k pochopení. Dělal jsem to pro sebe, ale poté, co jsem ji půjčila ostatním a na základě jejich podnětu, jsem se rozhodla nechat udělat několik výtisků pro ty, kteří jsou na duchovní cestě. Snažila jsem se najít původního vydavatele, ale marně. Zatímco Šrí Nisargadatta Maharadž během svých posledních let nemluvil o žádných zkušenostech týkajících se tohoto „snového světa“, mám pocit, že tato malá knížka vypovídá o jeho vlastní duchovní cestě a zkušenostech.

Jean Dunn

BOŽSKÁ VIZE A ODDANÝ

Božskou vizí se míní být obeznámen s křišťálovým pochopením univerzální energie. Bůh a oddaný jsou jedním. Ve své pravé přirozenosti je oddaný totožný s Bohem.

Dokud člověk nerealizuje Boha, nepozná co je spravedlnost a co nespravedlnost. Rozdíl mezi spravedlivým a nespravedlivým, důležitým a nedůležitým, věčným a dočasným však oddaný pozná s realizací. To pak vede k jeho osvobození.

Božská vize eliminuje individualitu; projevené je jasně odlišeno od neprojeveného. Jakmile je pocit individuality nahrazen neosobním univerzálním vědomím, oddaný pozná, že on sám je ryzím vědomím. Projev je ryzím vědomím projevujícím se ve všech různých jménech a formách; duchovně probuzený se toho hravě účastní s vědomím, že se jedná pouze o hru univerzálního vědomí.

Jméno a forma duchovně probuzeného Světce zakouší bolesti i strasti života, nikoli však jejich uštknutí. Není pohnut či zneklidněn radostmi a bolestmi, ani zisky či ztrátami ve světě. Je tudíž v pozici, z níž může vést ostatní. Jeho chování je řízeno výhradně pocitem spravedlnosti.

Dočasný světský život musí pokračovat s veškerým souhrnem vzájemných vazeb, ale Světec si je vždy vědom toho, že se jedná o pouhé ryzí vědomí, které vyjadřuje sebe samo skrze různé formy a jména. A pokračuje tak v každé nově objevené formě. Pro Něj jsou nesnesitelné události světa pouhou neškodnou a bezúhonnou záležitostí; On zůstává událostmi celosvětového významu nedotčen.

Lidé Ho nejprve kvůli své pýše prostě ignorují, ale jejich pozdější zkušenosti je k Němu přitáhnou. Bůh jakožto ztělesněná spravedlnost nemá příbuzenské vztahy a ani Svůj vlastní majetek. Klid a štěstí jako takové jsou Jeho jediným bohatstvím. Bezforemné, božské vědomí se nemůže těšit něčemu jakožto svému vlastnímu zájmu.

Takovýto je dočasný nástin *bhakti*.

DUŠE, SVĚT, BRAHMAN A REALIZACE JÁ

Vědomí vašeho pocitu bytí, světa a jeho podpůrné primární síly jsou zakoušena všechna najednou. Uvědomění si vašeho pocitu bytí však neznamena fyzické vědomí vás jakožto individuality. Představuje mystérium existence. Když si nejste vědomi svého pocitu bytí, není tu zkušenost přítomnosti *Brahman*. V okamžiku, kdy si pocit bytí uvědomíte, jste si ihned vědomi také světa a *Brahman*.

Než dojde k univerzálnímu uvědomění, je individuální já se svými zkušenostmi omezeno na tento světský život. Světský život přichází se zrozením a končí smrtí. To, že si začnete z ničeho nic uvědomovat sebe sama, svět a Boha, je vskutku velkou záhadou. Je to nečekané nabytí; je to pohlcující a mysteriózní událost, nesmírně důležitá a významná. Přináší však s sebou zodpovědnost spjatou se zachováním Já, vyživováním a rozvojem Já. Tomu se nemůže nikdo vyhnout.

Ten, kdo vede svůj život bez toho, aniž by byl zvědavý kdo nebo co je, přijímá běžné rodové pojetí jakožto své vlastní a následuje náboženské zvyklosti a jiné aktivity v souladu s tradicí. Žije s pevným přesvědčením, že svět tu byl před jeho existencí a že je skutečný; kvůli tomuto přesvědčení se chová způsobem, jakým se chová, shromažďuje si majetek a cennosti, i když ví, že je po své smrti nikdy nespasí. Třebaže si je vědom toho, že nic z tohoto si po smrti nebude pamatovat, přesto jeho chtivost a lakota fungují nerušeně až do konce.

POZNÁNÍ JÁ A SEBEREALIZACE

Když zaměříme svou pozornost na původ myšlenky, proces myšlení sám o osobě ustane; objeví se mezera, která je příjemná, a poté začne proces znovu. Tím, že se mysl odvrátí od vnějšího světa a užívá si blaženosti bez objektů, pocítí, že svět objektů není pro ni. Před

touto zkušeností nenasytné smyslové radosti neustále vyzývají mysl k tomu, aby je uspokojila. Od momentu obrácení se dovnitř začne zájem o smyslová potěšení upadat.

Jakmile je zakusena vnitřní radost, vnější štěstí ztrácí svůj šarm. Ten, kdo ochutnal vnitřní blažený klid, je přirozeně milující a je zbaven závisti. Je spokojený a šťastný z toho, když se druhým daří. Je přátelský, nevinný a je zbaven klamu. Je pln tajemství a údivu z blaženého klidu. Ten, kdo realizoval Já, nemůže nikdy ostatním působit bolest.

ŽIVOT BOŽSKÝ A NEJVYŠŠÍ JÁ

S vroucí láskou a oddaností si oddaný předchází Boha. A když je požehnan Jeho vizí a milostí, cítí se v Jeho přítomnosti vždy šťastný. Neustálá přítomnost vytváří mezi nimi faktickou rovnost. Zatímco vyhledává přítomnost Nejvyšší Duše, opouští *bhakta* ve svém životě všechny vztahy, a to od těch nejhorších až po ty nejlepší, a oproštěním svého pocitu bytí od všech vztahů automaticky vyhrává společenství s Nejvyšším Já. Ten, kdo dosáhl pozice bezmezného osvobození, nemůže být nikdy neoblíben druhými, jelikož lidé sami jsou samotnou duší zářícího Já, byť si tohoto faktu nejsou vědomi.

V tomto světě nesmírné různorodosti trpí různé bytosti všemožnými druhy nemocí, a přesto nejsou připraveny vzdát se tělesné schránky, třebaže naříkají pod tíhou tělesné a mentální bolesti. Je-li tomu tak, pak člověk nebude tak krátkozrakým, aby se vyhnul svému zachránce, osvícené duši.

Tato přetékající zásobárna klidu, blažená duše, uděluje lidem svým milujícím světlem jen a jen klid. Dokonce i atmosféra kolem něj povzbuzuje utrápené duše. Je jako voda v jezeře, která vyživuje rostliny a stromy podél břehu, okolní trávu i louky. Světec dává radost a podporuje svou energií lidi kolem sebe.

ASPIRANT A DUCHOVNÍ ROZJÍMÁNÍ

Duchovní rozjímání je považováno za to nejvyšší. Toto hledání nejvyššího Světci nazývají „první polovinou“. Správné pochopení pak vyústí ve vizi Boha a eventuálně dozraje v přesvědčení ohledně skutečné přirozenosti Já v „druhé polovině“.

Ten, kdo se vydá na duchovní cestu, začne s kontemplací a nakloněním si Boha/vědomí. Vůbec poprvé shledá nějakou radost z modlitby a uctívání. V této úvodní fázi se mu dostává společnosti spolužáků. Čtení o minulých inkarnacích Boha, Řišíjů, Světců a Mudrců, velebení božího jména, navštěvování chrámů a neustálá meditace na ně vyústí ve zvukové i světelné zkušenosti mystického života. Jeho žádosti jsou nyní v plné míře uspokojeny. Domnívaje se, že měl vizi Boha, zintenzivní své úsilí láskyplným připomínáním si Božího jména a rovněž Jeho uctíváním. V tomto rozpoložení myslí má *bhakta* zcela pravidelně záblesky uctívaného božství, které považuje za božskou vizi a je s tímto spokojen. V tomto důležitém okamžiku si je jist, že přišel do kontaktu se Světcem.

Světec a nyní učitel dá *bhaktovi* jasně najevo, že to, co obdržel, není skutečnou vizí. Ta je mimo zmíněné zkušenosti a lze ji získat jedině prostřednictvím realizace Já. V tomto bodě dosahuje aspirant úrovně meditujícího. Na začátku je *sádhaka* zasvěcen do tajemství své vlastní osoby a vnitřního ducha; významu a podstaty *prány*, pestrobarevných čakr, probuzení *kundaliní* a podstaty Já. Později se dozví o původu pěti elementů, o jejich činnosti, vyzářování a dále o zásluhách a chybách. Během této doby prochází jeho mysl procesem čištění a nabývá klidu. Toto *sádhaka* zakouší skrze hluboce položené jemné centrum/střed Vnitřního principu; rovněž ví, jak a proč to je zde; je zažehnut tento jedinečný božský element. Toto poznání *sádhaku* mění v ryzí, věčnou a duchovní formu Sadgurua, a nyní je v pozici, kdy má do tajemství ducha zasvětit ostatní. Zde stav *sádhaky* končí.

Jak pravil Světec Tukárám, duchovnímu životu musí aspirant věnovat nepřetržitě úsilí. Myšlenky je zapotřebí zužitkovat pro Sebe-poznání. Při zjišťování podstaty „já“, které je vtaženo do radostných i bolestivých událostí pocházejících ze smyslových zkušeností, musí být aspirant bdělý a ostražitý.

Musíme poznat podstatu činného principu pro případ, že jsou jeho aktivity svedeny z cesty. Neměli bychom mrhat svou energií na zbytečné činnosti, ale využít ji pro snahu o poznání Já a dosažení totožnosti s Bohem. Duchovní život je tak bohatý, hluboký, tak nesmírný, že před ním tato (osobní) energie upadá do bezvýznamnosti, ale přesto se ho znovu a znovu snaží pochopit. Ti, kdo se o to pokoušejí za pomoci intelektu, jsou ztraceni. Ojedinělý je ten, kdo se po koncentraci na původní atom kosmické energie těší klidu duchovní kontemplace. Jsou tu ale davy těch, kteří se považují za duchovně založené a dokonalé bytosti. Očekávají, že je budou běžní lidé ctít a vážit si každého jejich slova. Ti nevědomí se za nimi budou hnát pro duchovní pomoc a poslouchat je. Ve skutečnosti jsou ale tito pseudo-světci chyceni v pasti chtivosti, a tudíž to, co od nich nevědomí získají, není požehnání v podobě spokojenosti, ale pouhý prach.

Takový člověk, který se označuje za Boha, mluví o duchovních záležitostech do omrzení a považuje se za dokonalého; druzí si však již tak jisti nejsou. Na druhou stranu, pokud jde o Světce, lidé víc a víc hledají různé cesty, jak mu sloužit. Jelikož Světec jakožto věčně spokojená duše, ponořená v blaženém klidu, netouží po ničem, lidé mu s nadšením slouží svým vlastním způsobem a nikdy necítí žádný tlak.

To, co je Vznesené, je vždy pokorné, milující, tiché a spokojené. Štěstí, tolerance, shovívavost, vyrovnanost a další příslušné kvality musí jistě být známy každému; podobně jako když zakoušíte tělesné stavy, jakými jsou hlad, žízeň atd., se stejnou lehkostí zakuste sami v sobě význam vlastností spjatých se slovem „Světec“. Tak jako zcela jistě víme, že v daný moment nepotřebujeme více spánku či více

jídla, rovněž tak si musíme být jisti výše zmíněnými vlastnostmi získanými na základě přímé zkušenosti. Pak jste se stejnou lehkostí schopni rozpoznat jejich přítomnost i u druhých. Toto je test a zkušenost zkušeného duchovního vůdce.

MYSTIK

Kliduplný mystik zří jasně rozdíl mezi svými vlastnostmi před a po realizaci. Vše, co je dočasné, má svůj původ v čase a podléhá změně a zániku, zatímco mystik je od změny oproštěn a nikdy nezanikne. Neměnné nahlíží na neustále se měnící svět jako na hru.

Všechny vlastnosti Světce pramení přirozeně z jeho zkušenosti. Protože u něj nezůstaly žádné žádosti, nic z tohoto světa smyslu ho nemůže nikdy uvést v pokušení. Žije ve vznešené bezstrachovosti Sebe-realizace. Je soucitně pohnut neúspěšným bojem těch, co jsou svázáni tělesnou totožností, a jejich prahnutím po ukojení malicherných zájmů. Pro Světce jsou i velké události ze světa jen povrchovými obrysy; počet těchto obrysů, které se objevují a mizí, je nekonečný.

Individuality jsou jen mdlými záblesky těchto obrysů, a jen jako tyto obrysy samotné jsou také poznány. Když záblesky zmizí, nezůstane tu nic, co lze rozpoznat jako individuality. Interval mezi momentem vyvstání a zmizení tohoto obrysu se nazývá život. Zaniklý obrys nelze spatřit znovu.

Světce, který má přímou zkušenost tohoto všeho, je vždy šťastný a je zbaven žádostí. Je přesvědčen, že i ta nejlepší smyslová zkušenost je pouhou dočasnou záležitostí; tudíž bolest a utrpení, chtivost a pokušení, strach a úzkost se ho nikdy nemohou dotknout.

BOŽÍ HRA (LÍLA)

Zábava či hra je Bohu vlastní. Naše zkušenosti jsou známy jakožto Boží hra (*lila*). Bez sebemenšího dřívějšího náznaku z ničeho nic

pocítíme chuť svého vlastního bytí; kromě tohoto jediného případu nevíme o podstatě Já vůbec nic. Ale potom je před námi i tato trocha zkušenosti skryta. Jsme vtaženi do mnoha činností a zkušeností typu „Já jsem člověk; Já jsem tělo; Jmenuji se tak a tak, toto je mé náboženství, toto jsou mé povinnosti atd.“ Jedna činnost střídá druhou a není od nich ani chvíle odpočinku nebo úniku, musíme jimi projít. Takto to nevyhnutelně pokračuje, dokud to neztratí veškeré své kouzlo a my nezačneme hledat duchovní bohatství.

Zkoumáme-li smysl tohoto všeho, dostává se nám všemožných popisů od různých lidí. Někteří prohlašují, že to je kvůli činům z miliónů předešlých životů; nikdo však nemá přímou zkušenost těchto minulých životů; je jasné, že jde o fikci.

Někteří, ohromeni důmyslností vědeckých vynálezů a objevů, vycházejí ve své interpretaci z empirických faktů, které jsou jim vědci předloženy, avšak nepředvídatelnou zkušenost chuti našeho pocitu bytí nelze tímto způsobem vysvětlit. Je-li svět označen slovem *mája* neboli iluze, je odsouzen k tomu, aby byl ubohý; když ho ale označíme slovy „Boží hra“, stane se něčím skvělým! Ve skutečnosti jsou fakta tím, čím jsou. Kdo je příjemcem vysokého označení – kdo potvrzuje zbytečnost zavrnutí – kdo je On – jaké jméno bychom Mu měli udělit po první přímé zkušenosti?

To, že máme zkušenosti, je fakt; druzí nám říkají o svých zkušenostech, dostanou se nám informace týkající se vztahů i pokyny k činnostem a my dle toho přizpůsobujeme své chování. Někdo z těchto rádců nás zasvětil do toho, co je prý jádrem uvnitř přebývajícího Ducha, ale i toto se posléze ukáže jen jako pomíjivá záležitost. Kvůli takto získanému ujištění zvenčí tudíž nezískáme chuť jádra na základě vlastní zkušenosti a sám původce prokáže sebe sama jako nedílnou součást celé této pomíjivé záležitosti; jak on, tak jeho poznání jsou nám k ničemu. Teď si můžeme jít svou vlastní cestou, ale z nedostatku vlastní zkušenosti nezbytné chutě (tj. jejího jádra) je tato svépomoc stejně bezradná. Jsme tam, kde jsme byli.

Co je to, co nazýváme Boží hrou (*lila*)? Jaká spojitost nás váže k tomuto hravému Bohu, kterého jsme spatřili, mluvili s ním, přátelili se s ním a vroucně ho milovali? Jaký k Němu máme vztah přes všechnu tuto blízkost a lásku? Všechny předešlé zkušenosti i s jejich zvláštnostmi se vytratily. S příchodem nynější zkušenosti Boží hra zmizí společně s falešnou zkušeností.

DUCHOVNÍ ASPIRANT, POČÁTEČNÍ MOMENT BLAŽENĚHO KLIDU A JEHO NEPŘETRŽITÝ RŮST

Věčně očekávaným počátečním momentem byla chvíle, kdy jsem nabyl přesvědčení, že nejsem vůbec žádná individualita. Představa mé vlastní individuality mě spalovala již dlouho. Snášet mučivou bolest bylo nad mé síly; nyní po ní není ani památky, nejsem již individualitou. Není nic, co by mohlo omezit mé bytí. Neustále přítomná úzkost a beznaděj zmizely a já jsem úplným blaženým klidem, ryzím poznáním, ryzím vědomím.

Nádory nesčetných tužeb a vášní již byly nesnesitelné, ale mou spásou bylo opěvování mého Zachránce slovy „Džaj Guru“. Tímto neustálým opěvováním všechny nádory tužeb jakoby pomocí kouzla nadobro splaskly a uvadly!

Jsem navždy volný. Jsem naprostým blaženým klidem zbaveným záští i strachu. Tato má forma blaženého vědomí nyní nezná hranic. Všechno kolem není nic jiného než můj vlastní výtvar a toto vše dohromady vytváří mé blažené bytí. Neexistuje už pro mne dělení na dobré a zlé, zisk a ztrátu, vysoké či nízké, moje či tvoje. Nikdo mi neodporuje a ani já nikomu nečelím, jelikož tu není nic než já sám. Blažený klid odpočívá na lůžku blaženosti, samotný odpočinek se změnil v blažený klid.

Není zde nic, co bych měl či neměl dělat, ale k mým činnostem dochází všude kolem, každou minutu. Láska a hněv jsou rozděleny mezi všechny rovnoměrně, stejně jako práce a odpočinek. Mé

vlastnosti – nezměrnost a vznešenost, má čirá energie a vůbec mé všechno, poté, co dospěly k samotnému zlatému jádru, odpočívají v blaženém klidu jakožto atomu všech atomů. Mé ryzí vědomí září v okázalé nádheře.

Proč a jak si vědomí začalo uvědomovat sebe samo je nyní zřejmé. Zkušenost světa už není zkušeností světa jako takového, je rozkvětem tohoto principu vědomí, Boha. A co to je? Je to ryzí, primární vědomá forma, prapůvodní vědomí „Já“, které je schopno získat jakoukoliv formu, po které zatouží. Je označováno jako Bůh. Svět jakožto vyjádření Boha není hnán ziskem ani ztrátou; je čirým, prostým a přirozeným tokem blaženého vědomí. Nejsou tu žádná dělení na Boha a oddaného, *Brahman* a *máju*. Ten, kdo meditoval na blaženost a klid, je sám oceánem klidu a blaženosti. Sláva věčné Pravdě, Sadguruovi, Nejvyššímu Já.

ODDANÝ A POŽEHNÁNÍ BOHA

Bhakta rozlévá svou oddanost a v každém ohledu formuje své chování podle vůle Boha. Na oplátku shledává, že Bůh je jím potěšen a toto jeho přesvědčení ho k Bohu dostává ještě blíže. Jeho láska k Bohu a přátelství s Ním čím dál tím více roste. Totální odevzdávání se vůli Boha vyústí v Jeho požehnání.

Ten, kdo je Bohem požehnaný, je nádhernou duší. Přebývá v míru sám se sebou a na objekty požitků nahlíží s naprostou nezáujatostí. Je spokojený se vším, co má, a je šťastný, když vidí šťastné ostatní. Věří-li osoba, že je požehnaná Bohem, ale je stejně pořád nešťastná, je lepší, když se tohoto klamu vzdá a s upřímností a opravdovostí usiluje o kýženou Milost.

Božská hojnost a přízeň není posuzována podle smyslových objektů, ale dle vnitřní spokojenosti. Toto je vskutku požehnáním Boha.

UNIVERZÁLNÍ ŽIVOT

Nyní jsem Ho spatřil, uviděl jsem Toho, koho jsem toužil spatřit tak vroucně. Setkal jsem se se sebou samým. Setkání vyžaduje nesmírně obtížnou a důkladnou přípravu. Prahl jsem po tom, abych spatřil ono nejmilovanější. Bylo nemožné bez toho existovat. Byl jsem si jist, že umřu, pokud to neuskutečním. Ani s tou nejvnitřnější upřímností prostoupenou celým mým bytím jsem nebyl schopen toho dosáhnout a tato situace byla nesnesitelná. Přesto jsem s láskou a odhodláním, hladově a odvážně, vykročil na svou cestu. Během ní jsem musel projít různými stavy a místy.

Jsouce celkem obratné, nejdříve se mi ono nejmilovanější poznání Já neodkrylo. Ale hle, dnes jsem to spatřil, byl jsem si jist, ale v příštím okamžiku jsem pocítil, že to možná nebylo ono. Kdykoliv jsem to uviděl, odhodlaně jsem to s nadšením pozoroval, ale neznaje s jistotou podstatu toho, nedokázal jsem tak či onak rozhodnout. Nemohl jsem si být jist, zda šlo o mé milované Já, střed mého bytí. Jakožto mistr převleků mi uhýbalo s rychle se měnící formou, než jsem vůbec mohl dojít k nějakému závěru. Objevovaly se vize různých inkarnací Řišíjů a Světců, vnitřní vize během meditace a rozjímání o učení, i ty vnější v rámci bdělého stavu, případně *siddhis*/ nadpřirozené síly jako například prorocství, jasnovidnost, schopnost léčit jinak nevléčitelné nemoci apod. Některé byly dychtivé mi sloužit, ctít mne. Toto mně přimělo uvěřit, že jsem ono milované Já určitě spatřil; zde je ta jeho dovednost ve vytváření lží. Je tak obratné v umění převleků formy, kvality a poznání, že intelekt ani neví, kde se sám nachází, natož aby pronikl do jeho podstaty. Ale jaký je toto zázrak? Div divů! Záblesk, zvláštní třpyt, majestátní nádhera! Ale kde To je? V mžiku zmizelo dříve, než jsem to byl schopen pochopit. Ne, nic nemůže být známo o tom, co se stalo mně nebo tomuto světlu Já. Nedokážu říci, zda tento neobyčejně rychlý záblesk a prostředek mého zkoumání byly jedním a tím samým, anebo se od sebe lišily. V záři oslnivého zázraku člověk přímo zakouší kosmické

uspořádání. Tento kontakt je nesmírně zajímavý. Oslnivá zkušenost vás přiměje domnívat se, že by to mělo být takto ostré napořád; toto je příznačný pocit kosmické zkušenosti. Ale během samotného pokusu zadržet zářící záblesk ve snaze ho pochopit, o něj náhle přicházíme.

Dostat se ke kořenu kosmické energie je nesmírně obtížné; vyvážený adept přebírá nekonečně pestrou škálu forem. Kosmická energie/ vědomí, které má být pochopeno, a síla koncentrace jsou jedním a tímtéž. Protože je vědomí ve své podstatě mnohotvárné, nelze jej definovat jakoukoliv danou formou nebo jménem či místem, stejně jako v případě vnitřních zkušeností *dhjána* jógina. Nejdříve je pozornost meditujícího výsostně tichostí, posléze je transformována ve světlo, pak světlo nabyde formu prostoru a prostor se postupně změní v pohyb. Toto se přeneso do vzduchu a vzduch do ohně, oheň se promění ve vodu, voda v zemi. Nakonec se země přemění ve svět živých a neživých věcí. Voda pocházející z dešťů nabyde formu šťáv v obilí, zelenině a dalších rostlinách, jejichž výtažky poskytují výživu a energii. Tato energie nabývá formu poznání, odvahy, smělosti, zručnosti atd. Beznohý proces pokračuje. Ani forma, ani jméno a ani žádná kvalita není trvalá. Nic není permanentní či neměnné.

S prožitou zkušeností duchovního osvětlení je těžké se vypořádat. Může to znamenat, že je buď mimo naši schopnost získat ji anebo je ona sama mimo dosažení; přesto je nutné pokračovat v koncentraci.

Identita univerzálního Já jakožto zázrak v procesu oslnivé záře a čirý pocit vědomí „já jsem“ před věděním zkušenosti musejí být v meditaci pevně ukotveny. Je duchovně nasycená duše totožná se zakoušením, anebo je dokonce mimo něj? Během meditace neexistuje žádná dualita zkušenosti a zakusitele. Během osvětlení jsou v meditaci duchovního adepta zapojeny i smyslové orgány, protože smyslové orgány a pět elementů jsou v jádru jedno a totéž. Hrubé elementy, jemná podstata a vědomí, tři *guny* (*sattva*, *radžas*, *tamas*) a tři zdroje poznání (znalec, poznané a poznání), vnímání, dedukce, svědectví byly viděny, jsou viděny a hle najednou tu nejsou.

Vlastnosti původu, zachování a zničení se v meditaci rozpustily. Činnost *prakriti* ve všech jejích formách, projevené i neprojevené, a vědomí *puruši* jsou zde rovněž zahrnuty. V procesu meditace jsou najednou aktivovány všechny čakry a jako takové jsou zakoušeny. Všechno toto, v jediné, jedinečné zkušenosti, tvoří kontemplaci. Meditace, vědomí, zkušenost, nejsou ničím jiným než jednotou samou.

Meditace/*dhjána jóga* je tou nejvyšší činností v životě. Koncentrace je uvnitř zkušenosti nejdůležitější.

Transformace *dhjána jógy* v *džňána jógu* je obtížný proces. Během dovršení samotného procesu je Átman poznáno s naprostou jistotou. Dokud není *dhjána jóga* zcela proměněna v *džňána jógu*, není tu žádné poznání Já. Prověrkou správné meditace je poznání, až poté následuje dualita poznání a Átman. V poznání založeném na vlastní zkušenosti dochází ke kontaktu poznání „já jsem“ jakožto Já a samotným Já. Pochopení rozdílu mezi kontemplací („já jsem“) a Já je přítomno během hluboké meditace, a toto vyústí v realizaci blaženého klidu, který je posléze proměněn v nejvyšší spokojenost, a Já je absorbováno do absolutního Ducha. Poznání, absorbováno do sebe sama, kontempace pohlcena sebou samou, primární *mája*, Bůh, Absolutní stav a původní vibrace jsou všechny jedním celkem zkušenosti Já. Věčně opatrované a toužené Bytí je zde realizováno.

Ještě před tím se během procesu získávání nadpřirozených sil/*siddhis* spjatých s *dhjána jógou* vynořují prožitky ve formě umění, lásky a vzpomínek na minulé životy v různých místech jako jsou Patala, Svarga a Kailáš. V některých případech má někdo prožitek různých *siddhis* ve formě setkání s *avatáry* a návštěvy různých míst, pak rovněž zkušenosti jako např. být tvůrcem/Brahmou v Satja lóce (horním světě), ničitelem/Šivou v Kailásu a udržovatelem/Višnuem ve Vaikuntě. Jsou tu tedy různé fáze pocitů jógina, od nejlepších po ty nejhorší. Objevují se nespočetné vize, které nejsou ani příjemné ani trvající. Nevyhnutelné charakteristiky *dhjána jógy* musí pokračovat, dokud není *dhjána jóga* proměněna v *džňána jógu*; tj. přechod od

tiché mysli v meditaci (*samprajuata*) do změněného stavu vědomí, tichosti a bdělé mysli (*asamprujata*), tj. *samádhi*. Do té doby tu není žádná Seberealizace. Na druhou stranu, pokud je podstata této fáze *dhjána jógy* během transformace poznána, Seberalizace je automatická.

Všechny zkušenosti a vize vyvstávající během *dhjána jógy* jsou dočasné. V kontemplaci je přítomno nezměrné množství fází a forem, ale žádná z nich není trvalá. Vše, co je považováno za nápomocné, skvělé a neměnné, v mžiku zmizí a v následném momentu se objeví formy nové. Toto poznání, z něhož přecházejí všemožné věci ve zkušenosti, jako např. země, voda, oheň, prostor a jejich různé modifikace, je samo o sobě nestabilní. Počínaje meditací zakusí kontemplanující duše prožitek minulých životů, a následně je transformována do primární *máji*, původní energie, božskosti a díky síle meditace dokonce i ve vlastnosti nejvyššího Já, a toto vše v mžiku zmizí. Je to zde, nazývá se to „*kala*“, konečná likvidace individuality. Právě tady je oddělenost od sebe sama odstraněna. Právě Já nalezne sebe samo s duchovní jistotou a už nikdy není znovu ztraceno. Nezničitelné, nerozpustné, věčné *Paramátman* září s dokonalostí mimo dosah empirické zkušenosti.

POZNAT CO?

Od momentu zrození vědomého pocitu „já jsem“ pokračuje neustálý proces seznamování se s okolním prostředím. I když je uvědomění si „jáství“ automatické, tj. přihodilo se bez úsilí, člověk se musí učit různým věcem; je nutné obeznámit se se svou vlastní bytostí a péči o ni. Některé věci jsou pochopeny nezbytně a z vlastní potřeby, a ty další, které, třebaže nejsou tak důležité, je rovněž nutné se naučit.

V procesu nabývání vědomostí, je nám řečeno, že musíme poznat i věci mimo svět. Ale než se je pokusíme poznat, musíme pochopit podporovatele a dohlážitěle vesmíru zvaného Bůh, aby díky jeho pomoci mohly být poznány i ostatní věci.

Kdo je tedy Bůh a jak si Ho máme naklonit? Je nám řečeno, že toho dosáhneme přebýváním ve společenství Světců, kde pravidelně a oddaně plníme jejich instrukce; následně se ale dozvíme, že setkání s osvícenou duší je velmi vzácné. A když už máme to štěstí a tuto bytost potkáme, řekne nám: „Ty sám jsi Bůh. Mysli na Něj o samotě, medituji na Svě Bytí. Nezapojuj se do přemýšlení o druhých.“

Nějakou dobu jsem se zabýval různými záležitostmi, poznával a učil se s představou, že jsem lidská bytost narozená z vědomého pocitu „já“; poté jsem začal meditovat na sebe sama jako na Boha, abych poznal sebe sama. Nyní vím, že já sám jsem znalcem všeho, co si pamatuji, vnímám či cítím; proto přehlížeje všechno, co si pamatuji, vnímám či cítím, rozjímám o podstatě Znalce.

Sedávám s napůl zavřenýma očima, osamocen. Tam mě nemůže nikdo vidět. Vše, co si vybavuji, cítím nebo prožívám, se rodí ze mě samotného. Má meditace je mou svítilnou a to, co vidím, je jejím světlem. Vše, co vidím a pamatuji si, není nic než světlo mé meditace.

Nyní již necítím potřebu meditovat, protože meditace sama o sobě probíhá spontánně. Ve svém průběhu dává vzniknout nespočetnému množství forem, jmen a kvalit... a co z toho budu mít, když s tímto vším budu něco dělat? Jsem přesvědčen, mimo všechny pochybnosti, že tato má meditace je zrozena z Boha. A svět věcí není ničím jiným než produktem mé meditace. Cyklus vzniku, zachování a zániku je samotným jádrem světské existence. Mohu se jej snažit poznat sebevíc, stejný proces se však musí opakovat. Má zvědavost došla konce.

DUCHOVNÍ BLAŽENÝ KLID

Aspirant na duchovní cestě je zcela pohlcen ve svých duchovních experimentech a prožitcích; dobrodružství pokračuje. Člověk má najednou zkušenost světa prostřednictvím svých smyslů a tak se snaží, co to jde, záviset jen na sobě sama. Zkoumá, kam až může

zajít s minimem pomoci od ostatních a vyhýbá se mnohým věcem ve světě. V pravý čas pak aspirant zaručeně získá klid; po ničem netouží, má dostatek i nazbyt. Je spokojený a jeho chování to prozrazuje. Nic od těch, s nimiž jedná, neočekává. Neliší se snad očekávání zisků od samotného žebrání? Je-li pravda, že aspirant dospěl ke štěstí, které je mimo dosah běžných smrtelníků, proč by měl očekávat žebrácký podíl z těchto hmotných zisků? Pokud má ve svém vlastnictví blažený pramen věčného života, proč by měl ve svém jednání s ostatními požadovat něco na oplátku? Je nemožné, aby se ten, kdo realizoval Já, spoléhal na ostatní; naopak, on s naprostým klidem a lehkostí vyživuje duchovní potravou druhé.

A protože štěstí těchto aspirantů narůstá, začnou Světce s naprostou upřímností milovat. Znají jeho důležitost ve svých životech. Tak jako si obstarávají potravu a ukládají si zásoby, rovněž tak se starají o Toho, kdo dosáhl stavu věčného klidu, totožnosti s univerzálním duchem, dokonalosti. Přesto se ale někteří z těchto aspirantů snaží od velkých Světců dozvědět něco o okultních metodách, které pak praktikují. To jim umožňuje získat určité okultní síly a oni pak propadnou mylnému dojmu, že nabyli to, po čem tak vroucně toužili a staví se do role *rádža jóginů*. Horlivě se ženou za hmotnými potěšeními. Avšak ten, kdo zakusil ryzí blažený klid věčného života v *Brahman*, je vždy spokojený. Dokonalá duše netouží po světských počtách.

Není možné, aby duchovně dokonalá duše vůbec kdy toužila po tom, aby ji lidé nazývali učitelem nebo se před ní klaněli. Ani aby očekávala, že si všichni budou vážit jejího učení v plné úctě. Ten, kdo nabyl nejvyšší štěstí z nitra svého zdroje, nemá zájem o štěstí hmotného života. Takové je duchovní štěstí, které činí šťastným každého. Toto jsou vnější kvality charakterizující osvíceného *satja-grahina* (opravdového hledajícího pravdy).

NĚŽNÉ SRDCE SVĚTCE

Srdce matky je plné něhy. Matka je ale omezena pouze na své dítě. Srdce Světce je však všezahrnující, ono ví, jak a odkud každý pochází, i jaké rány osudu bude muset podstoupit.

Světce je prostoupen duchovním poznáním a klidem, není u něj přítomno žádné chtění. Praktikuje svou *sádhanu* tak, aby nebyla odhalena ostatními; vnější známky svatosti jsou mu lhostejné. Ob-
léká se v souladu s ročním obdobím a klimatickými podmínkami.

Protože se spojil s původním jádrem, první příčinou vesmíru, zná zcela dobře svou podstatu. Samotnou přirozeností tohoto jádra je rozkvět, proto jsou zde nutně přítomny změny a rozlišování. Světce si je toho velmi dobře vědom a není tudíž rozradostněn příjemnými událostmi a ani sklíčen těmi nepříjemnými.

Změřil hloubku poznání běžného člověka. Zná jeho podstatu od začátku až do konce. Zná odpovědi na otázky týkající se jeho myslí, a rovněž bezvýznamnost mentálních dosažení i selhání. Potřeby těla dohání bytosti k obstarávání si prostředků pro jejich zachování, ale lačnost po nich je přiměje usilovat o ně do vyčerpání, a všechno to bez nejmenší představy o tom, co čeká jejich život v budoucnu. To, co tyto bytosti pokládají za nezbytné a snaží se toho dosáhnout, Světce považuje za naprosto zbytečné, za odpad.

Světce není nikdy obětí vášní. Život je směsicí tužeb a emocí; Átman, původce tužeb a emocí, je samotným jádrem Světceovy víze, s jehož podstatou je Světce naprosto obeznámen. Zná jeho činnosti a druhy projevu, stejně tak jako jeho následky. Životní princip je principem pocitů, vášní a emocí. Touhy a vášně zplozené v tomto principu nejsou nic než emotivní prožitky, nemají v sobě žádnou substanci; přesto se ubohá bytost domnívá, že zastávají v jejím životě obrovskou důležitost. Přijímá v podstatě bezcenné touhy, oddává se smyslovým radostem a bezmocně se za nimi žene.

Matka s naprostou upřímností, avšak v nevědomosti, živí kořeny utrpení, zatímco Světce je se stejnou intenzitou vykořeňuje. Světce

ví, v čem spočívá blaho lidstva, a to mnohem lépe, než zná matka blaho svého dítěte. To je důvod, proč se říká, že je srdce Světce laskavé.

ODDANOST BALKRIŠNOVI A PÉČE O NĚJ

Během fáze uctívání, zpěvu *bhadžanů* a odpoutanosti nabývá zkušenost nezměrnosti Boha na síle, ale vzhledem k tomu, že se vize objevuje stále častěji, každým dnem se stává stálou. Vize a poznání jsou zde totožné. Ať už si snažíte naklonit Boha v jakémkoliv podobě či jménu, tuto podobu i jméno on sám prezentuje. Různé formy a jména jsou vetkány do modliteb a chvalozpěvů a jsou zpívány prostými lidmi.

Oddaný díky svému pevnému přesvědčení a Bůh díky svému okouzlení uctíváním, jsou přitahováni jeden k druhému, a ve chvíli, kdy se setkají tváří v tvář, splynou. Oddaný automaticky ztratí své projevené vědomí (objektů), a když se navrátí, shledá, že ztratil svou totožnost. Ztratil ji v Bohu a nikdy od něj už nemůže být odloučen; Bůh je všude a nemá žádnou oddělenou totožnost.

Tvůrce, zakusitel a ničitel všech jmen a forem, kontrolor všech sil, je nyní odhalen; toto je Bůh, Sebe-zářící, Sebe-inspirující a Sebe-jisté Já. Toto je místo, z něhož pocházejí původní *guny*. Třebaže je To co do povahy atomické, má v sobě absolutní sílu dělat to, co si přeje, podle emotivního charakteru *gun*, a rovněž nabývat jakoukoliv formu. Toto je atomický střed, atomická energie, první a poslední příčina vesmíru.

Bůh Bohů, duše všeho hybného i nehybného, všeprostupující, *Brahman* s kvalitami, milovaný všech *bhaktů*/oddaných, oceán lásky a oddanosti je zrozen zde. Toto je *Ádinárájana*, přebývajících v srdcích oddaných; Světci ho nazývají *Balkrišnou* (dětské vědomí), protože od samého počátku je nahlížen jako atom atomů. Ve své přirozenosti je vtělením nevinnosti. Snadno je pohnut emocemi a stává se nezměrným, podle směru emocí. Podstata expanze je určena pře-

mírou té či oné *guny*. Projevuje se prostřednictvím každé ze tří *gun* v odlišném čase v nestranném duchu. Protože jsou s ním Světci úzce obeznámeni, vědí, kterou *gunu* v daný okamžik vyvolá a jaké budou následky. Proto *balkrišnu* od těchto výstředností (tj. přemíry dané *guny*), jež jsou součástí jeho povahy, odrazují. Nadměrný růst jakékoliv *guny* je nebezpečný. *Sattva guna* je naprosto dobrá, přesto i ona sama je škodlivá, pokud je přebujelá. *Radžas guna* je neklidná a zpupná, zatímco *tamas guna* je zaslepená a namyšlená. Vědom si toho velmi dobře moudrý člověk drží svou duši na hony daleko od dopadů *gun*, proto zůstává energie duše nedotčena a rozvíjí se správným směrem.

Uspokojování různých tužeb zvyšuje chuť po těchto tužbách. Žízeň po potěšení povolná, v těžko postřehnutelné míře, zmenšuje sílu duše. Jakmile však duše odloží pokušení *gun* stranou, oddaný objeví svou ubohou duši a láskyplně a upřímně se chopí péče o ní. Jedině když je oddanost úspěšná, je realizováno Átman. Je spatřeno jako dítě v rozbřesku vítězství, proto je nazýváno jako dítě vítězství.

Bhakta je ostražitý a nedovolí, aby bylo toto dítě neboli čistá duše znečištěno touhou po smyslových radostech; čím pevnější je ve své podstatě, tím větší je její vliv i síla. Proto Světci nedopustí ztrátu její stability. Podstata pečování o ni spočívá v tom, že ji člověk udržuje pevnou, odkloněnou od *gun*. Je-li duchovní posilování duše zastíněno smyslovými tužbami, je otrřesena v samotných základech. Je obtížné držet *guny* v klidu. To je důvod, proč Světci upozorňují na potřebnou stabilizaci v poznání Já.

SEBEPOZNÁNÍ A SEBEREALIZACE

Ti, kdo realizovali a stabilizovali se v poznání Já, jsou těmi, jejichž sláva je opěvována od nepaměti. Právě jejich jména tvoří základy božské meditace. Šrí Krišna, Šrí Višnu a Šrí Ráma, to jsou některá z nesčetných jmen udělených Bohu. Původně byla tato jména udělena lidským bytostem, ale ony realizovaly Já a poznaly pra-

příčinu všech zkušeností. Ti, co přišli, aby nabyli toto poznání Já a uchovávali ho čiré a stranou, jsou známi jakožto Bohové a Světci, zatímco ti, kteří jej využívají pro honbu za smyslovými potěšeními, se nazývají démony a Rávany. Nejvyššího a Nejzácnějšího nabytí je obtížné dosáhnout, ale je-li získáno, je mimořádně blahodárné. Pokud však o něj není dostatečně pečováno, je stejným způsobem škodlivé. Ten, kdo není nadšený z vlastnictví duchovního poznání kořenné příčiny, to může napravit jeho rozvinutím a dodáním mu lesku pomocí oddanosti a lásky. Oddanost, chvalozpěv a odpoutanost jsou v něm pak pevně ukotveny. Je navždy osvobozen od tužeb a ať se nachází kdekoliv, doprovází ho aura klidu a štěstí. Svatozár nad hlavami velkých Světců tento fakt jasně ilustruje. Kdokoliv se k němu přiblíží, obdrží nečekaný dotek božského blaženého klidu. Světec nikdy nejedná jako individualita. Všechny jeho činnosti jsou vyjádřením Boží hry (*lily*).

DUCHOVNÍ POZNÁNÍ A UTIŠENÍ TOUHY VĚDĚT

Vesmír začal existovat prostřednictvím činnosti primárního atomického vědomí. Před nabytím vědomí sebe sama tu nebylo nic, ani stopa po nějakém projevu. V tomto stavu vešlo v existenci vědomí si naší vlastní existence, uvědomění si pocitu bytí. Ve skutečnosti tu předtím nebyl žádný čas, žádný prostor a ani žádná příčina. Uvědomění k tomu nemělo žádný důvod, proto je zbytečné ho pojmenovávat. Nebyl zde žádný čas, proto ho nelze časově vymezit. Nebyl tu žádný prostor, tudíž určení jeho polohy je nesmyslné; přesto bylo atomické vědomí jako takové pocítěno, nic víc. Proč tedy? Protože tu nebylo nic mimo to, čeho by si bylo vědomo! Bylo tu pouze uvědomění si bytí. K zjištění, jak dlouho tento stav trval, neexistují prostředky; ale velkým zázrakem je to, že tu bylo vědomí si sebe; s tím byla univerzální vůle následována svým uskutečněním. Atomické vědomí se s ohledem na svou vůli a své náhlé uskutečnění

stalo mnohým a všeprostopujícím. Ale třebaže se jeví být mnohé, ve své podstatě je vše jedním jediným.

Když se atomické vědomí kvůli své vůli a svému okamžitému uskutečnění stalo mnohým a všeprostopujícím, energie jednoho atomu se rozprostřela do mnohých středisek, kdy každé mělo svou vlastní specifčnost a vůli. Proto ten konflikt. V každém okamžiku mnohá střediska vyjadřují různými způsoby svou vůli. Obecně vzato, univerzální atom neví „kam“ a „co“ ze své (univerzální) vůle, ale následek tu nutně musí být. Hmatatelný výsledek vůli univerzálních atomů je pozorován v momentu kosmického zániku, když je celý vesmír proměněn na popel. Milující vůle nejsou zrušeny všechny společně; velké momenty štěstí ve světě jsou výsledky těchto vůlí. Vlastnost individuální energie přát si to a ono tu vždy působí. Je to její esence a vděčí za ni primární energii.

Primární energie, která zazářila jako první, je jedna jediná a homogenní, ale kvůli nevědomosti se jeví být různorodá.

Zachvění se atomické/primární energie se ve *Védantě* označuje jakožto velký princip. Základní vlastností tohoto principu je vědomí. Zakoušené uvědomění samo sebe rozšíří do éteru. Rozprostření éteru je prostorem. Díky jediné kvalitě se tento velký princip stal časem, prostorem a příčinou. Posléze přišly tři *guny* a pět elementů. Rychlost toho procesu je naprosto nezměřitelná.

Původní záře se zachvěla v prostoru a to byl vzduch. Vzduch nabral rychlost a tak vznikl oheň. Pulzace ohně se natolik zrychlila, že začala existovat voda. Voda zchladla natolik, že se objevila země. Všechny vlastnosti dřívějších forem vykrytalizovaly v zemi a vibrují zde. V důsledku této specifčnosti začne existovat nesčetná škála živých bytostí, vegetace a původní záchvěv v nich pulsuje skrze jejich životní mízu. Původní vůle prostupuje celou škálou hybných i nehybných věcí a je tam neustále činná.

Původní záře před vznikem éteru naplňuje každý elektron i proton a neustále nabývá na síle. Dokud je záchvěv v atomech činný, do

té doby musí být částice v pohybu. Původní vůle prostupuje celou škálou hybných i nehybných tvorů a je tam neustále činná.

Primární vědomí nespatřuje nic než sebe. Nemá žádné orgány, přesto je v činnosti s nezměrným duchovním poznáním a utichlou touhou znát 131 orgánů. Nikdy není znečištěno. Různá vědomá střediska omezená rozličnými přídávky se domnívají, že se od původního zdroje liší, ale je tu jen jedno bytí, jeden duch, jedna kvalita. Bezforemné, časem neomezené, bez prostoru, jediné, ryzí vědomí. Není tu místo pro rozdíl či odlišnost. Bytost oklamána omezenými zájmy typu „já“ a „moje“ trpí bolestí pro nic, je omezena pouze na sebe. Vše se odehrává v náležitém okamžiku podle zákona, který vše spojuje, a všechno se zhmotňuje v daný okamžik. Když se Ravana stane nesnesitelným, objeví se Ráma, aby přinesl úlevu. Když vládne Kamsa, nejvyšší Krišna je zde jako protijed. Tímto způsobem se udržuje v chodu rytmus vzestupů a pádů.

Kontrolující síla všech těchto událostí je stejná, nikdy se nemění. Nemůže to být tak, že tu je jeden Bůh v jednom období a další v jiném období.

Čistě jen jedna kvalita dává zrození záři expandujícího vesmíru; za nepřítomnosti této kvality je vše ryzím tichem. Když člověk tuto jednu kvalitu pozná a nakloní si ji, srdce se spojí s pravým Srdcem. Je tu nejvyšší pocit neodcizitelné vzájemnosti jednoty čiré kvality ve všem a vše náleží tomuto Jednomu. Nejvyšší jednota je realizována, proto se nazývá Nejvyšším Já.

Všechn čas, všechny prostor a příčina všeho se staly navždy jedním. Jedno jediné je vše-konající. Nemá žádný zisk ani ztrátu a ani smrt. Je nezrozené, věčné a přesto rodící se v každém okamžiku a projevující se v každém věku. Veškeré duchovní a intelektuální poznání se zde utiší.

GAJÁTRÍ MANTRA

„*Mantra* všech *manter*, Ó Udhavo,
tou je *Gájatrí mantra*.
Vysvětlím ti ji od začátku až do konce;
náležitě naslouchej.“
(*Eknathi Bhagawat XXI*).

Pán říká: Ó Udhavo, *Gájatrí mantra* je základem všech *manter*.“ Vše značí nespočet. To, díky čemu je tu zkušenost počítání, je *Gájatrí*. Tři hlásky A+U+M znamenají Ómkár – božský zvuk. Další krok začíná s dvěma čísly. První z nich představuje vědomí si našeho vlastního bytí. Je přirozenou vlastností, nevyřčeným slovem. Je to nevědomky vyřčené slovo vycházející všude a každým okamžikem a nikdo o něm neví. Toto slovo, vyřčené nevědomky, je *Gájatrí mantrou*, základem všech *manter*. Nesčetné množství slov je dodatečně vysloveno a z nich raší všechny vesmíry, avšak primárním zdrojem všeho je vznešená *Gájatrí*, nevyřčené slovo, nevyslovený zvuk. Každý má stejnou zkušenost, a co je to za zkušenost zrozenou z nevyřčeného slova? Naše vlastní bytí.

Existuje nespočet různých tvorů, od mravence až po bohy, ale co je oním původním bytím? Je jím *Gájatrí*. Zkušenost tohoto bytí je zkušeností našeho vlastního bytí. Tato vznešená *Gájatrí* přichází jako první, ostatní pak následuje. Kvalita tohoto bytí je vysvětlena Pánem Krišnou takto: „Jaká je podstata této *mantry*? Přestože je zde síla k vytvoření nesčetných vesmírů, nelze si ji držet.“ Původní zvuk nevyžádaného, nevyslovitelného, nepředvídatelného a nevyřčeného slova byl zrozen ve formě *čakrapáni*, je pro něj jedinečná. Jelikož není *čakrapáni* rozpoznána, To dokonalé během světského pomíjivého dění postupně degradovalo na žalostné stvoření.

Usilování o vznešenou *Gájatrí* je fascinující. Pro každého je to stejné uvědomění si bytí, nevyřčené slovo, které je přesto vysloveno. Navzdory snaze všech čtyř véd, šesti šáster a osmnácti *purán* zůstává

její výklad neúplný. Přesto tu je přítomna neustálá přitažlivost k této vznešené *Gájatří*.

Co vznešená *Gájatří* znamená? Je to uvědomění si našeho vlastního bytí. Je tím, čemu rozumíte bez řeči. Kdekoliv je život, je přítomna *mantra*, aby ho vyživovala. Pulzuje v nás, a i přes léta bídne dřiny necítíme potřebu se s ní rozloučit. Kvůli této *Gájatří mantrě* přišli na zem Šrí Ráma a Šrí Višnu jakožto inkarnace, ale ovládli ji. Toto nevědomé poznání našeho vlastního bytí je v nás i v nich stejné, oni ho však jako takové učinili vědomým a zakoušeným. Ostatní bytosti se dostaly k jeho významu jen povrchně, čímž jeho význam pouze překroutily; při zívání živé bytosti vypouští slabiky A+U+M.

Meditujte na význam tak, jak jste pochopili z výše uvedeného. Vy jste *čakrapáni*, bytí s tisíci rukama a tisíci hlavami, tímto nevyřčeným zvukem. Slovo a jeho znějící smysl jsou první totožností a jsou zakoušeny jako takové. Příznakem této zkušenosti je naprostá spokojenost mysli. *Gájatří mantra* je podkladem spokojenosti všech a propuká spontánně, jelikož je tento zvuk vždy božský. Jméno, které ve vás rezonuje, aniž byste ho vyřkli, je vaším vlastním, uvnitř přebývajícím duchem.

Postačí, když si tiše vyslechnete deset zvuků, pět znějících, duální ozvěnu, jediný hlas a symfonii všech. Tato základní *Gájatří mantra* je čistě s vámi.

SEBEPOZNÁNÍ A SEBEREALIZACE

Tři skupiny osmi slabik tvoří jednu sérii 24 zvuků. *Gájatří mantra* se skládá z 24 následujících slabik: oam, bhoo, oam, bhuvav, oam, swaha, oam, mahah, oam, janah, oam, tapah, oam, satyam, tat, savituih, varenyam, bhargah, devasya, dhimahi, dhiyo, yo, nah, prachodayaat. Opakováním 24 slabik této *mantry* nabývají významní říšijové a světci nesmírnou sílu. Touto silou je vytvořeno i zničeno nesčetné množství světů, ale zvažte sílu dvojslabičného slova Ráma, které snadno ruší všechnu tuto sílu a odpočívá v dokonalosti.

Védy jakožto základ:

Védy jsou základnou pro následující interpretaci, tudíž se nazývají základem. Avšak primárním kořenem, prvotní příčinou všeho je tato *mantra*.

Blažený klid Brahman:

Zkušenost našeho vlastního bytí, vize našeho vlastního Já a konečného klidu, která je naprosto jedinečná, se nazývá *brahmánandou*. Zkušenost naší vlastní přirozenosti bez pomoci druhých se později vysvětluje jakožto velký blažený klid (*paramánanda*).

Duchovní život:

Tak jako je tu záře lesku, tak je i vznešená *Gájatrí* samotným životem ducha. Pán Krišna říká: „Jsem skrytý a to je můj poklad, ale to, co mne skrývá, mne také odhaluje. Jak se jevím, když jsem viděn? Zajisté jako neduální, nerozdělitelný. Ten, kdo naslouchá pulsující *mantře*, je skrytý. Oddaným opakováním této *mantry* se všechno stane zřetelně jasným, protože to již zde je. Přeje-li si ale někdo realizovat mou vizi bez toho*, bude ji mít, a bude neduální (*advaita*).“ *(Výše uvedené se týká *náma jógy* jakožto alternativě *dhjána* či *radža jógy*.) Co symbolizují slabiky tohoto nehybného jednoho? Absolutní blažený klid Já, je to *sat* (bytí), čit (vědomí) a *ánanda* (blaženost). Toto je esence *Gájatrí mantry*. Kontemplace nad ní uděluje absolutní klid.

Zápisky Jean Dunn
ze setkání se Šrí Nisargadatta Maharadžem
z let 1977–1981

SVAZEK PRVNÍ – ROK 1977

24. září 1977

(Do Bombaje z Ramanášramu) Cesta vlakem byla nesmírně únavná. Složitě jsem sháněla nějaké ubytování. Zašla jsem se podívat na dům, kde Maharadž bydlí, a pak jsem do večera do desíti hodin hledala volný pokoj. Nakonec jsem chytila taxík, který mne dovezl do hotelu Rex. Vyšlapala jsem pět pater a strávila zbytek noci v zapadlé díře. Vstala jsem odpočatá, dala si snídani a zavolala do Railway Hotelu, kde mi však řekli, že sehnat někde volný pokoj je téměř nemožné. Jak typické pro Araby ve městě. Zavolala jsem přítelkyni Ganéše a ta mi řekla, že dnes nemám šanci Maharadže vidět.

I tak jsem si vzala taxík a dorazila na konec *bhadžanů*. Po *bhadžanech* jsem sešla po schodech a chtěla si sednout na lavičku, kde bych počkala na sezení s otázkami a odpověďmi. Maharadž ale vyšel ven a řekl mi „Poh“ (Jdi), tak jsem šla. Bloumala jsem sem a tam, dala si kafe, ztratila se. Když jsem o půl jedenácté dopoledne dorazila zpět do Maharadžova bytu, místnost byla plná lidí, byli jsme tu namačkaní jako sardinky. Sedí tu holandská skupina hledajících, kteří

Maharadže navštěvují. Jeden, ale ne z této skupiny, a pan Mullarpattan byli velmi vstřícní. Holanďan mne vzal do YMCY, kde bydlel, a já zde rovněž sehnala pokoj, který byl volný od desíti hodin večer. V devět večer se stěhuji z hotelu Rex a jedu taxíkem do YMCY. Po večeři jsem zašla na nádraží (Victoria station) a koupila si zpáteční jízdenku na pátek. Jsem vyčerpaná, ale šťastná a klidná. Od tří do devíti se tu dnes slaví Ganapati festival, proto nemohu Maharadže vidět až do dalšího rána, ale je mi řečeno, že můžu přijít v osm hodin na ranní meditaci.

Pondělí ráno

Zamilovala jsem se do něj na první pohled. Během sezení „otázek a odpovědí“ byly jeho odpovědi stejné, jaké by řekl Bhagaván (Ramana Mahariši). Jeden muž se ptá, jak a kdy se *Brahman* stalo *májou*. Pan Mullarpattan ho nemůže přimět to pochopit a pan Sapré převzme roli tlumočnicka. Maharadžovy odpovědi jsou velmi přesné a vysvětlení jsou rovněž zcela jasná. „Snažíme se nalézt odpovědi na iluzi v iluzi, to nelze. *Brahman* se nikdy nestane touto *Májou*. *Mája* je naprosto iluzorní.“ Použil příměr – když kroužíme s hořící vonnou tyčinkou ve tvaru osmičky, vidíme kruhy, které formují číslo osm, ale jsou iluzorní. Stejně takový je tento svět a vše v něm. Vychází z mysli obrácené ven, ale je to sen.

Maharadž zmínil, že je hezké mít nežijícího Gurua. Odpovědi na další otázky: Pro začátek obraťme mysl dovnitř, opakujme tiše *mantru*, dokud nám není myšlenka „Já jsem To“ nebo „Já jsem“ nebo „Já jsem Brahman“ či „Ryzí Duch“ natolik přirozená, jako myšlenky „Jsem takový a onaký“, „Jsem muž“, „Jsem žena“ nebo „Jsem tělo“, které jsou nám blízké nyní. Nejsme žádnou z těchto věcí, za které jsme se odjakživa považovali. Popravdě nejsme ani svědkem neboli vědomím „JÁ JSEM“, ale skrze ně musíme projít, abychom dosáhli Skutečnosti.

Mysl musí být pročištěna. Jeden tazatel se zeptal jak ji očistit a Maharadž řekl, že skrze naslouchání jeho slovům a tím, že si je člověk připomíná, a také pomocí *džapy* nebo *mantry*. Pán se zeptal, zda by mu Maharadž udělil *mantru*. Maharadž řekl: „Pokud chceš být mým žákem, zůstaň, až všichni odejdou, a já ti *mantru* udělím.“

Úterý

Meditace o samotě s Maharadžem od osmi do devíti ráno. Raní *bhadžan* do 9:40. Úžasná meditace. Od 10:25 do 11:00 mi Maharadž pokládá otázky a dává odpovědi i pokyny prostřednictvím tlumočnicka. Řekl mi, ať si je pamatuji a rozjímám nad vším, co mi řekl. Doufám, že toho budu schopna.

Zeptal se mne, odkud jsem. „Z Ameriky.“ Jak dlouho jsem v Indii (v Ramanášramu). „Šest měsíců.“ Jak dlouho jsem na této duchovní cestě. „Deset let.“ Co vývoj? „Nedokážu ohodnotit.“ Jakou praxi? „Sebe-dotazování – kdo jsem Já – snažím se najít zdroj Já.“ Kdo se snaží najít zdroj? „Mysl?“ Poté následovalo vysvětlení ohledně sjednocení životního dechu (*prány*) s myslí. Přebýváje jako „JÁ JSEM“ a poté i toto „JÁ JSEM“ odejde a nezůstane tu nic než Já neboli Skutečnost. Řekl mi, ať pokračuji s dosavadní praxí. Mysl se musí pročistit prostřednictvím *džapy* a meditace. Nevšímej si tělesných pocitů neboli „nevěnuj jim žádnou pozornost“. Bude to v pořádku. Mullarpattan se zmínil o rostoucí *Kundaliní*. Maharadž: „K čemu je hromadění peněz nebo poznání či síly, když jakmile životní dech opustí tělo, nic z toho nezůstane a životní dech splyne se Skutečností.“ Následovalo objasnění toho, jak životní dech neboli *prána* prochází skrze různá centra/čakry a dosahuje vrcholu a to je *samádhi*. Musíš rozlišovat – být odpoutaná – nechť cokoliv se má stát ať se stane, ale s ničím z toho se neztotožňuj.

Něco o mém nešťastném životě – Maharadž se ptá na děti a na manžela.

Vracím se zpět v pět hodin odpoledne na sezení s otázkami a odpověďmi. Je tu skupina Holanďanů a Američan žijící v Indii, který se jmenuje Bob. Mám dojem, že Bob nesprávně cituje Bhagavána a tak reaguj! Celkově pro mne byly odpovědi na otázky rušivé. Některé ne. Zdály se být vyslovovány z nejvyššího stanoviska, až na jednu, konkrétně že „vědomí JÁ JSEM je vytvořeno z chemické látky“??? Je možné, že tomu tak bylo proto, že se odpovědi vztahovaly k určitým typům myslí? V každém případě mne mnoho odpovědí šokovalo. Možná jsem je špatně pochopila. Dala jsem si s Bobem kafe a podělili jsme se o taxík.

Středa

Ano, nepochopila jsem je správně. (Poznamenáno v roce 1980: Ne, pochopila jsem je SPRÁVNĚ.)

Mysl lze přirovnat k chemickému procesu nebo ke kameře nahrávající dojmy. Když jsem tehdy přišla na sezení s „otázkami a odpověďmi“, překladatel vysvětloval Bobovi něco o chemickém procesu. Bob byl plný ega, chtěl se chlubit svým poznáním. Maharadž mu stále vysvětloval, že je na omylu, když si myslí, že je tímto tělem a/ nebo myslí a že toto vše je iluze a že by se toho všeho měl zbavit, protože to není Já. Veškeré tyto příběhy o Rámovi, Krišnovi, Ganéšovi atd. jsou jen pohádky pro děti; slouží jen k ukázání cesty. Všechno je neskutečné.

Zeptala jsem se, jak očistit mysl a bylo mi řečeno, ať si připomínám vše, co jsem si od Maharadže vyslechla, mysl se tak pročistí. Tedy ať se stane, co se stane, dělej si, co chceš, nech přicházet myšlenky, ale vždy si pamatuj: „Nemám s tím vším nic co do činění – jsem ryzí vědomí.“ Postupně, distancováním se od všeho, co mysl přijala za skutečné, se ryzí vědomí „JÁ JSEM“ rozzáří. Skutečnost je za tím. Je to Ryzí Uvědomění: Dokonalost – Štěstí – Blaženost.

Vrátila jsem se v pět hodin odpoledne. Maharadž byl sám a popíjel kafe. Dal mi svůj hrnek s půlkou kafe! Zítra ráno v osm mi udělí *mantru*. Zůstala jsem do osmi večer, až skončily *bhadžany* – vše je v pořádku. Bhagaván mě k němu poslal. Sadguru je Jeden.

Čtvrtek brzo ráno

To ráno jsem dostala *mantru* a Maharadž položil ruku na mou hlavu. Třikrát se ke mně naklonil a zopakoval ji. Cítila jsem intenzivně jeho sílu. První část *mantry* byla tou, co se mi minulou noc vyjevila v meditaci. Zůstávám od 8:00 do 9:40 a pak se znovu vracím v 10:20 a jsem zde do 12:10. Oběd s Holanďanem v Mullarpattanově bytě. Moc jsem si ho užila. Vracíme se zpět, dáváme si na terase zmrzlinu. K Maharadžovi přicházím v šest hodin.

Čtvrtek ráno

Na cestě k Maharadžovi v den udělení *mantry* potkávám ráno Josse, mladého kluka z Holandska (tuším) a říkám mu, že bychom měli přinést nějaké ovoce, vonné tyčinky a květy; stěží bylo někde otevřeno, ale nakonec vše seženeme a máme dostatek času na to, abychom dorazili k Maharadžovi včas, v osm hodin. Vešla jsem první. Nepamatuji si, jaký to byl den, ale zeptala jsem se Maharadže na svou práci v knihovně, zda je ok, a on se mne ptal, jestli mám nějaké závazky, kolik let je mé matce a jestli je soběstačná. Dále se mě ptal na mé děti, a jestli je některé z nich na duchovní cestě. Chtěl vědět, z čeho žiji (řekla jsem mu, že můj syn financoval mou cestu), a také jsem se zmínila o letadle a o zlomenině páteře atd. Pak jsem se ho zeptala, zda si myslí, že bych měla zůstat s matkou. (Vzpomínám si nyní, že se mě Maharadž dotázal, zda není nikdo jiný, kdo by s ní mohl být, bratři nebo sestry. Řekla jsem, že ne.) Zmínila jsem mu,

že matka o józe nemá povědomí. Jeho odpovědí bylo, pokud jsem to pochopila správně, abych pokračovala jako „Já jsem“. Když se ukotvím ve vědomí „Já jsem“, pak na tom, kde žiji, nezáleží, můžu žít kdekoliv.“

Čtvrtek odpoledne

Maharadž se mě zeptal na to, jak jsem začala svou duchovní cestu. Pověděla jsem mu o všem, co mě na ni přivedlo. Překladatel mi řekl, že mnoho lidí, co sem přišli, měli sen o Bhagavánovi. Joss spatřil Bhagavána ve snu a Ten ho nasměroval k Maharadžovi.

Pět hodin odpoledne – mé poslední pokyny od Maharadže. Nikdo kromě Maharadže, tlumočníka a Holanďana tam nebyl. Maharadž se zeptal, kdy odjízdim a já mu prostřednictvím překladatele sdělila, že ráno. Řekl mi, abych se držela uvědomění si „Já jsem“ a připomínala si jeho instrukce a ničím dalším se neznepokojovala. Odpověděla jsem, že vše jsem zanechala s ním (své neduhy, slabosti, únavu a bolest.) Řekl mi, ať si nedělám starosti, Sadguru je uvnitř a On (Mullarpattan ukázal na Maharadže) je vždy s tebou.

Cítím se obzvláště požehnaná a plná milosti, miluji Maharadže stejně jako Bhagavána. Když jsem spatřila Maharadže poprvé a stejně tak dnes večer při *bhadžanech*, chtělo se mi plakat, ale šlo by o slzy štěstí. Před *bhadžany* jsme s Holanďanem zašli na kafe s koláčky.

Vrátili jsme se o půl osmé. Četl se zde nějaký text (poz. překl. *Dásbódh* nebo *Eknáth Bhagvat*) a pak o něm Maharadž promlouval v *maráthí*. Ale nezáleželo na tom (nerozuměla jsem *maráthí*), stačilo mi, že jsem se na Něj mohla dívat. Poté začaly *bhadžany*. Nemohla jsem od Maharadže odtrhnout oči. Během *bhadžanů* jedna z žen potřela čela ostatních, včetně Maharadže, popelem *vibhúti*. Dnes mi dali na čelo *vibhúti* a květy do vlasů. Pak jsem dostala *prasád* a Maharadž sešel po schodech dolů. Bylo těsně před devátou. Jeden pán mi řekl, že pokud chci odejít, řekne Maharadžovi o souhlas.

Nechtěla jsem odejít, ale čekalo mne odhlášení z hotelu, balení atd. Takže když přišel s Maharadžovým souhlasem, sešla jsem dolů a narazila na Maharadže, jak přechází z kuchyně do ložnice. Laskavě se zastavil a dovolil mi, abych se mu poklonila a položila hlavu a ruce na Jeho chodila.

Neděle

Poté, co jsem opustila Maharadžovu fyzickou přítomnost, „toto“ bylo zabaleno v lásce: zatímco jsem seděla ve vlaku z Bombaje do Madrásu a poté v autobuse z Madrásu do Tiruvannamalai, se mi vše začalo pomalu odhalovat. Hleděla jsem z okna na stáda zvířat na polích a rozjímala nad tím, co Maharadž řekl (a na co jsem měla vztek), a to, že vědomí, které je v Šrí Krišnovi a to, které je v oslu a ve mně, je jedno a to samé. Najednou svět zmizel a bylo tu – těžko to postihnout slovy – pouze neosobní vědomí. A asi tak v minutě tohoto světského času se mi odhalilo vše, čím je toto světské stvoření. Nedokážu to popsat slovy, ale je to teď ve mně.

Cítím naprostou lásku a rozplývající se oddanost k Sadguruovi.

Pondělí

Zpět v ášrámu v Tiruvannamalai. Vyprávěla jsem Ganéšovi o Maharadžovi, dlouze jsme si povídali. Je velmi chápavý. Říká Maharadžovi „Bába“. Toto označení se mi líbí a říkám Mu tak také. Ganéš mi sděluje, že jsem velmi požehnaná, když jsem se s Ním setkala. Jen málokdo má to štěstí potkat Realizovaného Světce.

Mám za to, že „Bába“ nyní ovládl můj život. Velice Ho miluji. Jména a formy (které jsou samy o sobě neskutečné) jsou jediným důvodem toho, že mysl neví, že Bhagaván a Maharadž jsou jedno, a protože Bhagaván věděl, co potřebuji, poslal mne za „Bábou“. Jsou Jedním a to Jedno je Sadguru v Srdci. Dnešní ráno, po setkání s Ganéšem, jsem se naplněna láskou posadila na hoře Arunáčale. Do-

kážu vidět Maharadže, jakoby tu byl, jak se drží ručníku nad sebou během *bhadžanů*, to, jak pokládá každé ráno květy na obrázky, jak zapaluje tyčinky, kouří bidíska, Jeho jiskřivé pronikavé oči bokem hledící na mně. Krácejícího po místnosti, ukazujícího prstem.

Úterý

Tato láska k Maharadžovi narůstá – spolu s ní mne přepadá tíživý pocit nelojálnosti vůči Bhagavánovi Ramana Maharišimu, který byl mým Guruem poslední tři roky a kterého jsem milovala více než cokoliv na světě. A přestože jsem v mysli věděla, že všichni guruové jsou jedno atd., stejně jsem trpěla. Šla jsem k Ramanovu *samádhi* a dělala kolem něj *pradakšinu*, stále dokola, až do úplného vyčerpání těla. Pak jsem si položila hlavu na mřížku (před *samádhi*) a – všechno zmizelo a byla jsem tu pouze Já, Ryzí Vědomí, spatřila jsem, jak tyto všechny formy (Ramany a Maharadže) vycházejí ze mne. Nyní zůstává vše klidné, tiché a vyrovnané.

Čtvrtek

Během meditace spolu s Višvanáthem jsem pochopila, že před odchodem za „Bábu“ jsem zakoušela „nahrané dojmy“ mysli, které se podobají snímkům ve foťáku. Mysl je jako přístroj, stejně tak jako i tělo a smysly, to vše je naprogramováno tak, aby podporovalo myšlenku „já jsem tělo“. Lámala jsem si hlavu, jak to zastavit a připomínala si jak Bhagavána, tak Maharadže, kteří říkají (ne úplně stejnými slovy), že když vystavíme fotografický film/desku světlu Slunce (tj. Já), nelze již získat žádné dojmy. Do té doby si člověk musí plně uvědomovat to, co se děje, a odmítat se s tím ztotožňovat. Sadguru, Bůh a Já jsou vskutku Jedním. Maharadžova neustálá a vždy-přítomná pomoc je se mnou.

Pátek, 21. října

Od té doby, co přijela 10. října P., toto ego-mysl pomalu převažuje, až cítím, jako bych ztratila vše, co jsem získala. Zapadla jsem do předchozího zažitého modelu chování a NEJSEM nepřetržitě bdělá. Dnešek i zítřek věnuji meditaci a budu jen pozorovat a neztotožňovat se s žádnými událostmi. Musím si připomínat, abych se držela v uvědomění „Já jsem“. Pátek večer – krásná meditace. Cítím klid.

Pondělí, 14. listopadu

Dobře tedy, kvůli neuvědomování si a nedostatečné bdělosti, ego opravdu vylezlo celé na povrch. Musím být víc pozorná a vrátit se tam, kde jsem byla před příjezdem P. Není to její chyba, jde o reakci mého ega, které vylezlo na povrch, na její přítomnost.

29. listopadu

„Věcí“ dále rozněcovaly ego-mysl, takže to bylo „peklem“ pro ego, ale ryzím a milujícím citovým výlevem milosti. Uvnitř se odehrála velká změna, kterou jsem až do posledních cca dvou dní zcela nerozpoznala. Mysl snažící se ponechat si jména a formy a dřívější oddanost k nim (pokoušející se vrátit se zpět na bezpečnější místo). Přesto, díky milosti Sadgurua, Já, tomu nebylo dovoleno. Takže první zkušeností/ukázkou toho byla má nelibost poslouchat P., jak mluví o své oddanosti k Bhagavánovi, o štěstí, které zakouší na úpatí Hory a o tom, jak je „vše krásné/láskyplné“. Dále pak reakce P. na moji „*maunu*“ (pozn. překl. přebývání v tichosti). Teď chápu, že P. očekávala, že bude mít v těchto hrách neustálého „společníka“, ale to už nemohu. Bude se muset naučit žít si svůj život a mě nechat žít ten můj. A pak (si vyřešit) vnitřní konflikt ohledně vzdání se „forem“ Bhagavána a Arunáčaly.

Během noční *pradakšiny* kolem Hory s P. jsem spatřila Horu jako samotné světlo. Hora zmizela a pak se vrátila zpět, nejprve nejasně, ve formě mlhy, pak plná. Mé pochopení je nyní takové, že naprostý, úplný obraz je prostě projekcí mysli. Nemůžu část z něj považovat za skutečnou a část za neskutečnou. Jak pozoruji emoce a reakce rozvířené tímto vším, čím dál více si uvědomuji nezbytnost učinit mysl jedno-bodově zaměřenou a tichou, a také to, proč jsem dostala *mantru* a pokyny od Maharadže. Lopotně se snažím najít více ústraní, abych se vzdala všech tužeb a heleme se! – vyskočily na povrch – každá touha je pro potěšení ega – neboli iluzorní myšlenkou, že jsme odděleni. Nic nemá oddělenou existenci. Toto vše vidím skrze iluzi. Toto vše jsou mé představy, do kterých jsem ponořena: iluze. Dualita se bude objevovat, dokud zůstane mysl nestálá.

Já jsem Já. Jsem v iluzi a mám realizovat Absolutní Blaženost/Klid, svou skutečnou přirozenost, pomocí meditace na Já.

31. prosince

Koncem listopadu přišlo blažené pochopení: „Jsem tím, k čemu jsem se modlila. Jsem, tím, k čemu jsem se obracela o pomoc.“ Jsem vším, co tu existuje. Já Sebe projevilo ve formě vnějšího Gurua, Ramany a Maharadže. Nenacházím slov, jak bych to popsala. Po jednom či dvou dnech se blažené štěstí, které tu bylo stále přítomno, vytratilo. Znovu se „otevřelo peklo“ a pokračuje dál, ale (přesto) po většinu času dokáží na krátké chvílky přebývat během meditace/tichosti v Jednotě. Příval ega-mysli mne dožene napsat dopis Mullarpattanovi a prosím ho, aby dopis přečetl Milovanému. Taková ohromující milost od Mistra – za tři dny se mi dostává odpovědi. Mullarpattan Mu přečetl můj dopis a Maharadž poslal instrukce a své požehnání.

Tak nebo tak, všechny mé otázky jsou zodpovězeny. Naprosto jsem se odevzdala Milovanému.

INSTRUKCE OD MÉHO GURUA

„Vitální dech – *prána* – sjednocená s myslí je vědomím „JÁ JSEM“. Poté, co realizace „JÁ JSEM“ odejde, není tu nic než Já neboli Skutečnost.“

„Pokračuj v *sádhane* v podobě přítomného „Já jsem“.“

„Mysl je třeba pročistit pomocí *džapy* a meditace.“

„Nevšímej si tělesných pocitů, nevěnuj jim pozornost. Vše bude v pořádku.“

„Životní dech – *prána* – stoupá skrze různá centra/čakry, dosahuje *sahasráry* a to je *samádhi*.“

„K čemu je hromadění mnoha peněz, poznání či sil, když poté, co vitální dech opustí tělo, nic z toho nezůstane a vitální dech splyne s Tím.“

„Musíš rozlišovat mezi Skutečným a neskutečným.“

„Buď odpoutaná. Nechť se stane cokoliv, neztotožňuj se s tím.“

„Mysl lze očistit pomocí připomínání si všeho, co jsem si vyslechla od Maharadže.“

„Nech myšlenky přicházet a odcházet, ale vždy si pamatuj: Nemám s tím vším nic co do činění. Jsem Ryzí Vědomí.“

„Postupně, díky odtotožnění se od všeho, co mysl přijala za skutečné, zazáří Ryzí Vědomí „JÁ JSEM“. Skutečnost je ale ještě za tímto „JÁ JSEM“. Je to Ryzí Uvědomění. Dokonalost. Štěstí. Blaženost.“

Dostala jsem *prasád* z Jeho rukou. Nalil půlku Svého kafe do Svého šálku a půlku do Svého talířku a dal mi šálek, ať piji z něj. Jaké požehnání! Položil Svou ruku na mou hlavu a pak mi udělil *mantru*. Jsem Jeho.

Když se mě vyptával, zeptala jsem se Ho, zda bych měla zůstat se svou matkou. Chtěl vědět, jestli není někdo jiný – bratři, sestry – kdo by s ní mohl být. Řekla jsem, že ne. Řekl mi, abych pokračovala jako „JÁ JSEM“. Že když jsem ustálena ve vědomí „JÁ JSEM“, tak nezáleží na tom, kde žiji, můžu žít kdekoliv.

Má práce v knihovně je v pořádku, řekl.

„Drž se uvědomování si „JÁ JSEM“ a pamatuj si mé instrukce. Ničím jiným se neznepokojuj.“

„Kvůli ničemu jinému se netrap. Jsem vždy s tebou.“

To, co řekl druhým, a co jsem zaslechla: „Snažíš se nalézt odpovědi na iluzi v iluzi, a to nelze.“

„*Brahman* se nikdy nestane touto *Májou*. *Mája* je zcela iluzorní.“

Použil příměr kroužení s vonnou tyčinkou ve tvaru osmiček. Jsou naprosto iluzorní, stejně tak je to s tímto světem a se vším v něm. Přichází to z mysli odvrácené ven. Je to sen.

„Pro začátek, obrať mysl dovnitř, opakuj *džapu*, dokud se myšlenka „JÁ JSEM TO, „JÁ JSEM“ nebo „JÁ JSEM *BRAHMAN*“ či „JÁ JSEM RYZÍ DUCH“ nestane stejně přirozenou jako je nyní myšlenka, že jsi to a ono, žena či tělo.“

„Ničím z toho, čemu jsme uvěřili, že jsme, nejsme. Dokonce nejsme ani Svědkem nebo vědomím „JÁ JSEM“, ale musíme skrze ně projít, abychom dosáhli Skutečnosti.“

„Mysl je jako chemický proces (nahrávací zařízení podobné foťáku/kameře).“

POKYNY Z DOPISU

„Vše je OK.“

„Prochází-li tvá mysl obavami, pokračuj vytrvale v opakování *mantry*.“

„S poznáním, že „JÁ JSEM“, obejmí poznání „JÁ JSEM“ a sjednotí se s ním.“

„Nestrachuj se, neboli nezaměstnávej mysl žádnými obavami.

„Všechny tvé obavy se automaticky a spontánně rozpustí.“

Posílá Svě požehnání.

SWAZEK DRUHÝ – ROK 1978

5. března 1978

Leden i únor byly obdobími *tamasu* a *radžasu*, ale celou tu dobu byl Milovaný vždy se mnou. Jeho přítomnost je každým dnem jasnější. Lásku k Němu, která nevědomky vyrašila v srdci, nedokáží popsat žádná slova. Je tu naprostá víra a důvěra, a to vše díky Jeho milosti.

P. za Ním jede 10. března. Jsem tak šťastná, když Ho jede kdokoli navštívit. Nikdy jsem to takto s nikým necítila. On je můj Pán, můj Milovaný, mé Já. Jeho milost je jako oceán nebo prostor – bezmezná. Několik lidí odsud Ho bylo navštívit a vrátili se. Dvakrát jsem mluvila s W. a po celou dobu nás obklopovala Jeho přítomnost.

Nechť se „toto“ úplně ponoří do „Toho“.

12. dubna

Pane, odpusť. Nebyla jsem dostatečně vnímavá, abych rozpoznala Tvou milost, která se linula bez přestání. Měřila jsem Tvou lásku dle lidských měřítek. Žárlila jsem na P., protože získávala více pozornosti než já. Ó, Milovaný, odpusť mi a děkuji ti, mé nejdražší srdce, že jsi mne k Tobě dovedlo.

To vše mělo očistit mysl od připoutanosti k lidem a věcem. Zničit ego. Skutečně, Tvá dovednost je vždy se mnou a popravdě, jsi tu jen Ty. Až dnes večer jsem si při psaní dopisu matce uvědomila, co mi odhaluješ a jsem přemožena Tvou milostí, soucitem a láskou. Jak hloupě dětské „toto“ je. Nezáleží mi na ničem jiném, než na Tobě. Nedokážu to vyjádřit slovy, ale děkuji Ti, svému samotnému Já.

Pátek, 26. května

Do Bombaje přijíždím kolem jedné hodiny odpoledne. Zavolala jsem Marleen a ta mi nabídla, abych zůstala u ní. Beru si k ní taxíka

a dorazím ve tři. V pět hodin jsem u Maharadže. Dveře byly zavřené, ale záhy šel Maharadž po chodbě a vešel dovnitř. Dveře zůstaly otevřené a já hned vyběhla po schodech nahoru. Je tu Maharadžova dcera a zdá se, že si mě pamatuje. Sedla jsem si. Když přišel Maharadž nahoru, ukázal na obrázek Bhagavána a řekl své dceři, že jsem z Ramanášrámu. Když se posadil, položila jsem svou hlavu k Jeho chodidlům a poklonila se. Dala jsem Mu sušenky a banány, které jsem přivezla. Maharadž si důkladně prohlížel obal od sušenek. Pak se mne zeptal, zda jsou z Madrásu! Odložil je a řekl: „Peníze?“ Měla jsem okno. Pak jsem si vzpomněla, že P. mne poprosila, abych Maharadžovi předala dopis a peníze za knihy. Chvilí se na ně díval, pak je položil a řekl „dvacátého čtvrtého“. Nějakým způsobem jsem pochopila, že Maharadž věděl, že jsem odjela 24. 5. a chtěl vědět, co mi trvalo tak dlouho, než jsem přijela. Snažila jsem se mu to vysvětlit, jak nejlépe jsem uměla. Pak jsem usedla na chvíli do meditace a On mi přinesl šálek čaje a banán. Je tak milý, laskavý a štědrý. Pak mi řekl, že *bhadžany* začínají o půl sedmé a já se zvedla, že půjdu. On řekl: „Odcházíš?“ Odpověděla jsem, že se vrátím na *bhadžany*. Přišla jsem něco málo před půl sedmou, byl tu překladatel, který si mne také pamatoval a Maharadž se zeptal, na jak dlouho zůstávám. Řekla jsem, že je to na Něm. Pak chtěl vědět, kde v Bombaji bydlím a kolik platím za pokoj. Řekla jsem mu, že jsem u Marleen a neplatím nic.

Během *bhadžanů* ke mně Maharadž přišel, vzal mne za zápěstí a podíval se na mé hodinky a pak na hodiny v místnosti. Porovnala jsem čas a zjistila, že mé jdou špatně a srovnala si je podle těch Jeho. Pomocí překladatele mi Maharadž řekl, že můžu chodit brzo ráno na meditaci. Zrovna jsem se chystala se Ho na to zeptat.

Sobota ráno, 27. května

Tři z nás přišli v osm. Přinesla jsem květiny. Měla jsem tichou meditaci. Místnost se brzy zaplnila. Byli tu Annie, Barbara, Andy, Petr a další lidi z *ášramu*. Po *bhadžanech* jsme si s Marleen, Andym

a Annie dali kafe a povídali si. O půl jedenácté byla místnost plná lidí: byl tu Bob (Američan), méně arogantní a hubenější. Bob opět kladl otázky. Mullarpattan tlumočil. Zdá se mi, že se Maharadž zaměřil výhradně na mě. Zmínil fakt, že jsem 13 měsíců prováděla „*sádhanu*“ v Ramanášramu a pak řekl, že veškerá *sádhana* je ztrátou času! Toto „JÁ JSEM“ jsem nyní a myslím si, že řekl, že to nemůže přivodit žádné úsilí – nikdo mi to nemůže dát a pak, když to, co mi říká, „sepne“, potom bych měla pochopit vše. Řekl, abych Ho chybně nezaměňovala s tělem jen proto, že kouří bidíska. On není tělo – to je jen můj vlastní koncept, který vnímám. On je To Nejvyšší. On všechno ví a není oklamán přetvářkou!

Neřekla jsem ani slovo, ani se nic nezeptala, ale toto vše bylo mířeno na mne, s přímým pohledem Mullarpattana na mě. (Když toto vše říkal, otáčel se na mě)... a bylo toho mnohem více, na co už si nevzpomínám, protože to byl pořádný šok; byla jsem tak „otřesená“. Mé „já“ bylo velmi rozrušeno a stěží vědělo, co dělám či říkám. Ještě mi také řekl „Co na tom záleží, kde tělo umře?“

Zůstala jsem, zatímco lidé odcházeli a skutečně křičela na Mullarpattana, že jsem jen dělala to, co mi Maharadž řekl! Mullarpattan vypadal frustrovaně a řekl mi, že to byla pouze „obecná“ promluva a nebyla určena mně. Já řekla: „Ano, byla.“ A dodala jsem: „Jak získám to „sepnutí“? Mullarpattan řekl: „Musíš se zeptat jeho.“ Já na to: „Dobře, ptám se, chci to.“ Mullarpattan se zeptal: „Ted?“ Já odvětila: „Ano.“ Mullarpattan řekl, že tu je ještě hodně lidí a že se zeptá zítra. Maharadž se během toho celou dobu usmívá nebo spíše pošklebuje. Nic mu neušlo, i když tu bylo stále mnoho lidí a zmatek. Řekla jsem Mullarpattanovi, aby Maharadžovi předal vzkazy od všech – aby mu dal jejich jména a řekl mu, co řekli a kdo poslal peníze na květiny atd. Maharadž jen řekl, abych Mullarpattanovi předala peníze od všech za květiny, *prasád*, což jsem udělala a přidala jsem sama pár rupií, čehož si Maharadž všiml a ptal se na to. Cestou domů jsem byla pořád rozrušená a trochu jsem se o dnešním večeru pobavila s Marleen.

Odpoledne, 27. května

Jsem zpět v pět hodin. Nebyl tu žádný tlumočník, pouze jeden pán, co mluvil anglicky. Maharadž si mě nevšímal, jen se zeptal, zda jsem rozuměla tomu, co mi řekl dnes ráno... takže... všechno to bylo míněno pro mě. Odpověděla jsem, že ano, že jsem to pochopila. Zůstala jsem na *bhadžany* – domů jsem dorazila o půl desáté – Marleen na mne čekala s jídlem.

Neděle, 28. května

Vyrazila jsem brzy ráno na meditaci a na *bhadžany*, ale (ustrášené ego) dokázalo zařídit, že jsem přišla, až tu byli i druzí. Šla jsem na kafe s „s hlučnou bandou“, jak je přezdívala Marleen. Přišlo pár nových lidí (Američanů). Otázky a odpovědi byly velmi dobré. Bob odjíždí ve čtvrtek, takže vznesl pár dalších otázek a znovu nesprávně citoval Bhagavána. Maharadž mluvil z nejvyšší úrovně, o *Parabrahman* a *Brahman*. (Řekl, že *Parabrahman* volá *Brahman* domů). Místo toho, abychom se omezovali na tělo-mysl jakožto *džívu*, měli bychom být tímto vědomím „JÁ JSEM“, ve kterém je vše obsaženo. „Prostor/nebe je mým tělem.“

Byl tu Mullarpattan, ale tlumočil Sapré. Mullarpattan se na konci vytratil.

Po cestě na odpolední setkání s otázkami a odpověďmi jsem potkala Andy. Přišly jsme spolu a Meheroo dorazila později. Bylo tu hodně lidí a také Mullarpattan, který mi řekl, že se Maharadže zeptá na mou otázku (přesto se jí ale nezeptal). Andy prosila o objasnění něčeho z ranní promluvy a pak se zeptala, proč má chvílemi z Maharadže takový strach. Bylo jí sděleno, že proto, že se ji Maharadž chystá zabít, zničit (ego). Pak se zeptal Maharadž mě, co dělám, a já řekla, že se snažím držet vědomí „JÁ JSEM“. Hned mi to vrátil: „Kdo se snaží?“ (Povím vám, není šance tuto hru vyhrát.) Řekla jsem, „takže?“ Maharadž odpověděl: „Nesnaž se.“ Poté, co vysvětlil, že

toto vše obsahuje kniha *Já jsem To*, a že nikdy neřekl nic nového, se zeptal jednoho přítomného, který studuje knihy Aurobinda, zda tyto knihy říkají totéž, co říká Maharadž. Pak dodal něco o učiteli, že tě může dovést jen tak daleko, kam došel on sám (tuším, že měl na mysli Aurobinda) a že on, Maharadž, nám říká, že jsme Nejvyšší Skutečností. Buďte to.

Řekl, ať se držím uvědomění „JÁ JSEM“, a to zejména před usnutím a při probuzení. Použil příměr přivonění ke květině nebo zápachu mrtvé krysy. Když to poprvé ucítíte, nejedná se o nic jiného než o vůni/zápach – pak se mysl obrátí ven, ztotožní se s tím a pojmenuje to – pak jste ve světě, neboli lépe řečeno, je tu svět. Řekl mi, ať přebývám prostě jen s pocitem (vůně/zápachu). Zmínil: „Není to úžasné, že drobounká mysl dokáže vytvořit tak obrovský vesmír.“ Později dodal: „Popravdě tu nic jako mysl neexistuje. Je to jen slovo.“ Asi třikrát během diskuse se mě něco ptal a jednou mi přímo důrazně řekl, že vše, co jsem pochopila či zakusila, si mám nechat pro sebe a „nevyzvonit“ to nikomu, jinak to ztratím. A opět, že jakmile jsem v tomto stavu, lidé za mnou budou chodit. Tolik nádherných pravd. Maharadž mluvil o tom, jak je vědomí „JÁ JSEM“ drobounké jako atom a exploduje do tohoto vesmíru. Annie namítala: „Proč drobounké?“ a on odpověděl: „Dobře tedy, obrovské, pokud se ti to líbí víc!“

Jednou, když řekl Mullarpattanovi, aby mi něco sdělil, vyslechla jsem to a usmála se a přikývla; vzápětí Maharadž poznamenal něco o lidech, kteří se usmívají a přikyvují, když to ve skutečnosti nepochopili! Opravdu jde po tomto egu! Nakonec se mne zeptal, co jsem pochopila a já odvětila, že to nelze slovy popsat. Nic mi na to neřekl. Mullarpattan se ho nezeptal na Tu Otázku, protože byla příliš „nízká“ pro diskusi, kterou jsme měli.

Zdá se mi, že to, co mi sděluje, je „Již jsi To“ a říká mi, jaké to je být Tím a že to nelze předat, jelikož To již jsem. Nejdříve je nutné projít skrze „JÁ JSEM“, to je nezbytný krok. Být pozorujícím vědomím, pak následuje být tím Nejzazším, Nejvyšší Skutečností. Řekl,

ať uctívám, miluji a držím se Já, ať si Ho vždy uvědomuji. Odevzdám se Tomu.

On je mým samotným Já, projeveným jako můj guru, volající mne zpět do mé pravé přirozenosti.

Pondělí ráno, 29. května

Přišla jsem na meditaci a *bhadžany*, pořád jsem zmatena, a to už od onoho sobotního rána, kdy se do mne Maharadž pustil. Dnes ráno na mě stěží pohlédl. Po desáté hodině jsem ho už neviděla, protože odešel s místními Indý, kteří Ho pozvali na svatbu. Ego se snažilo být zaměstnané, a to na několik hodin, než jsem konečně začala psát toto vše a postupně se mi vyjevilo, co Maharadž dělá.

Začínám chápat, že „mi jde po egu“, zahání jej do kouta, odkud není úniku. V to sobotní ráno řekl tolik věcí přímo mně a já si na ně nedokážu vzpomenout. Tuším – ne, vím – ego si nechce vzpomenout.

Úterý, 30. května

V pět odpoledne jsem Maharadžovi přinesla bonboniéru!!! Řekl: „Ne“ a abych si ji odnesla. Neudělala jsem tak. Jeho dcera mi gesty ukázala, ať si ji vezmu, ale já si ji nevzala. Řekla: „*Prasád*.“ Zatřásla jsem hlavou. Rozplakala jsem se. Maharadž si mne nevšímal a četl si noviny. Celý večer se na mne nepodíval. Po *bhadžanech* sebral bonboniéru a já si myslela, že mi ji jde vrátit a řekla jsem „Ne“. „Ne? Jdi... Jdi...“ řekl přísným hlasem, ale jak to říkal, usmál se na svou dceru. (Byl by mě přepadl žal, nebýt toho úsměvu.) Později Marleen utrousila poznámku ohledně mého nakupování věcí.

Byla to pro mě lekce. Kopírovala jsem svou matku. Místo dávání lásky, dává dárky nebo peníze, ale nic ze sebe. Mluvila jsem o tom s Marleen.

Středa, 31. května

Autobusy? Taxíky???

Opravdu mě učí! Toto ráno jsem nechytla žádný autobus. Někdo mi řekl, že je stávka a každý si bral taxík. Pro mě žádný nezbyl. Šla jsem pěšky asi 30 minut nebo možná déle, než jsem nějaký chytla. A pak jsem si všimla, že autobusy normálně jezdí!

Během meditace se na mě nepodíval a ani neusmál. Opravdu jsem trpěla.

O půl jedenácté, během dopoledního sezení s otázkami a odpověďmi, se tu diskutoval problém rozvádějícího se páru. Maharadž jim řekl, že za ním chodí jako pár a On je jejich guru, pokud následují jeho instrukce; když ne, můžou „uvolnit místo“. Neměli dovolit, aby mezi ně vstoupil někdo třetí. Souhlasili a Maharadž trval na tom, aby si potřásli rukama. Objali se a potřásli si rukama. Bob poznamenal, že bychom měli oslavit jejich opětovný sňatek. Maharadž řekl: „Dobře. Můžeš koupit nějaké sladkosti!“ Bob mu dal 20 rupií a on mu je vrátil, a tak mu Bob dal 100 rupií a on poslal Boba a jednoho z Indů, aby šli koupit sladkosti. Bylo to veselé ráno.

Středa odpoledne, 31. května

Tlumočník tu byl, ale Maharadž si mne nevšímal a mluvil s jiným pánem. Přehlížel mne během *bhadžanů*. Vlastně vyšel a sešel po schodech, které stály za mnou, tak jsem se na něj nemohla podívat.

Není tu nic takového jako osoba, je tu prostě jen svazek vzpomínek založených na strachu a touhách. Nakonec se mi to vyjasnilo během cesty autobusem k Marleen. Všechno se v mžiku vyjasnilo!

Čtvrtek, 1. června

Jakmile jsem v osm hodin ráno přišla a poklonila se, Maharadž SE NA MNE USMÁL!!!

K meditaci jsem usedla pod jeho obraz. Nasměroval mě tam. Poté mluvil převážně o vědomí „JÁ JSEM“ a o *Kali juze*, což je období dovedností, konfliktů atd. Zapomněla jsem to správné slovo, ale jeho významem je převládání korupce a nečestnosti, které jsou součástí společnosti a jsou společností akceptovány. Toto vše je „vědomí“, ale já jsem za/před tím. Jsem svědek, nikoli konatel.

Odpoledne, 1. června

Seděla jsem hodně blízko něj a on se na mě často podíval a usmál se.

Pátek, 2. června

Během sezení s otázkami a odpověďmi se nechal Sapré unést svým hovorem a mluvil o různých zemích, zvláště o Americe. Reagovala jsem. V autobuse, cestou domů, jsem sledovala mysl a její reakce – takže – nejsem žádná Američanka, nemám žádnou národnost, žádné tělo ani mysl, žádné emoce či pocity – nic z toho. Jsem ryzí vědomí.

Sobota odpoledne, 3. června

Zeptala jsem se, jak to pokračuje s organizací Šrí Nisargadatta Adhjáta Kendra. Byl tu její správce a ten řekl, že vše jde dobře, že plánují postavit větší budovu, kde by se Maharadž mohl setkávat s adepty ze zahraničí. Mullarpattan dodal, že zde počítají i s knihovnou, a já řekla: „Jsem dobrá knihovnice. Pověz to Maharadžovi.“ Maharadž se zasmál a přikývl. Pak správce zmínil, že musejí nejdříve založit fond a vybrat peníze a já řekla: „Jsem také dobrá v získávání peněz/fundraisingu.“ Maharadž zmínil, že kdybych takto pracovala, byla by to dobrá věc. „Lidé pracující pro takovýto účel, bez pocitu ega, mohou uskutečnit úžasné věci.“ Pak jsem mu řekla, že ve čtvrtek ráno odjízďím a Mullarpattan řekl něco jako „Proč?“

nebo jak můžu odejít, jestliže chci pomáhat a já odvětila, že jsem teď o tom jen přemýšlela. Pověděl Maharadžovi, že odjíždím ve čtvrtek a Maharadž řekl: „Je svobodná. Může si dělat, co chce.“

Ráno, 5. června

Vzala jsem si s sebou obraz, abych si ho nechala zarámovat. Maharadž se zeptal, proč jsem ho přinesla a já mu to řekla. Pak jsem ho ukázala Annie a ostatním.

Bylo nám řečeno, že tu není žádná cesta a ani žádný cíl. Že jsme již To. Maharadž mluvil o „vědomí Íšvary“, které překrylo Já. Řekl, že když se ustálíme v blaženém stavu neosobního „JÁ JSEM“ neboli Íšvary, pak automaticky realizujeme, že i toto je překrytím na našem skutečném Já, a že Skutečnost tu je sama o sobě. Byl tu nějaký pán, který se dohadoval se Saprémem kvůli jeho tlumočení a pak se přel s Maharadžem! Potom nám dal přednášku o všem, co Maharadž řekl, a skončil slovy: „Abyste realizovali Já, musíte umřít (pocit, že jsme oddělenou bytostí).“ Maharadž ho nechal mluvit, ale přišlo mi, že je na něj hodně „naštvaný“, přesto ho nechal mluvit.

Zdá se, že dnes Maharadž funguje na úrovni Íšvary, a přesto je ukotven jakožto Skutečnost, mimo vše poznatelné.

Pondělí odpoledne

Maharadž řekl, že „vědomí Íšvary“ se u něj objevilo před 40 lety.

Mluvil k ostatním, ale ne přímo ke mně.

Hovořil také o obrazech, říkal někomu, za kolik byly prodány a že nyní zůstal jen jeden velký a že možná někdo vydraží i ten a dostane za něj stovky rupií, ale nic z toho se ho nedotýká. Řekli jsme mu, že jsme tu proto, že ho milujeme a že chceme být v jeho přítomnosti a on poznamenal, „pokrytecká láska.“ Směřem ke Carlovi: „Já jsem bankéř – ty jsi můj úrok!“

Úterý ráno, 6. června

Áratí a meditace (jsem na chvílku sama s Maharadžem). *Bhadžany*.
Promluva od 10:30 do 12:00.

Maharadž mluvil převážně k jednomu Holanďanovi (Hamsa) a ptal se ho. Ze začátku byl Holanďan „dokonalejším prototypem Boba“, ale posléze byl dojatý a hloubavý. Připomněl mi mě samotnou, když jsem za Maharadžem přišla poprvé. Byl vybaven tolika slovy z učení Bhagavána a Maharadž mu je jedno po druhém rozbil. Jeden pán se zeptal, zdali se nějaký Maharadžův žák stal *Džňánin*-em? Maharadž řekl, že všichni jsou *Džňáninové*, ale mluví-li z této úrovně, jak by to mohl říci?

Mullarpattan přišel s fotkami a já dostala tři pro Marleen a tři pro sebe, abych je rozdala. Poprosila jsem Maharadže, aby je vzal do svých rukou a on se vlídně na každou podíval, usmál se a pak mi je vrátil.

Během společné cesty s Mullarpattanem jsem mu řekla, že mi zbývá už jen jeden den, zda by se Maharadže zeptal na „Mou Otázku“ a on odvětil, že se již ptal a Maharadž řekl, že je ve mně usazen a tak si můžu dělat, co mne těší. Zmínila jsem mu ale, že otázka se týkala onoho „sepnutí“. Nějakým způsobem se k němu dostalo, že jsem smutná kvůli odjezdu P. a tomu, že mi Maharadž řekl, že si můžu dělat, co chci. Pak jsem mu sdělila své současné rozpoložení a Mullarpattan mi řekl, ať více medituji a zůstávám bdělá.

Odpoledne, 6. června

Znovu je tu velká skupina lidí. Než přišel Maharadž nahoru, mluvila jsem s Andy o jejím (mém) pocitu, že ji (mne?) Maharadž nemá rád a já ji celou věc vysvětlila a ona se zeptala, zda myslím, že bych to mohla udělat, protože ona se bojí, že to nedokáže. Řekla jsem, že ano, že jistě můžu. Šla jsem na čaj a cigaretu a vrátila se. Celý večer

jsem se cítila zcela osamělá, naprosto bezbranná. Autobusy měly velké zpoždění.

Během odpoledního sezení nefungoval Maharadžovi jeho zapalovač, a tak si půjčil mé sirky.

Středa, 7. června

Maharadž se zeptal, zda odjíždím ráno a v kolik hodin. Kromě Annie jsem byla na meditaci sama až do osmi hodin. Po *bhadžanech* jsem šla na kafe a chleba s máslem a trochu jsem se prošla.

Od 10:30 do 12:00 – byla to ta nejkrásnější promluva o Já a skutečném Guruovi, Sadguruovi. O podstatě vědomí „JÁ JSEM“ a o tom Nejvyšším/Nejzazším. Přišlo mnoho nových lidí. Paní Sapré mi řekla, že mi odpoledne přinese fotku Maharadže s panem Sapré (ale zapomněla). Přišla Nergish a vzala mě na oběd a pak do svého domu, abych si odpočala. Na hodinu jsem usnula, pak si zameditovala, daly jsme si čaj, popovídaly si a krátce před šestou už jsem byla u Maharadže. Od mého prvního dne v Bombaji byl Maharadž poprvé sám. Jakmile jsem se poklonila, nahnula jsem se k Němu a chystala se Mu položit svou otázku. Podíval se na mne tím šibalským, láskyplným pohledem a zvedl ruku. Pak jsme spolu mluvili. Myslím, že se mne ptal, jak jsem získala peníze na svou cestu a já řekla, že mi je dala P. (Později jsem pochopila, že On byl příčinou mého příjezdu, že to On mne k Sobě přivedl, nebylo to prostřednictvím nikoho dalšího, že jsem přišla.) Zeptal se, zda jsem z Ameriky a jestli se vracím tam. Řekla jsem: „Ne, vracím se zpět do ášramu.“ Pak se ptal, co chci, jestli chci peníze, a pokud ano, že mi je dá. Řekla jsem, že ne, že jediné, co chci, je být s Ním v naprosté Jednotě, a to navždy, a být v Jeho stavu. Řekl mi, že jsem čistá duše. Naprosto ryzí. Pověděla jsem Mu, že když budu v ášramu „mluvit“, bude mluvit On, ale vycházet to bude z mých úst. Dostala jsem daleko více, než o co jsem mohla požádat. On a Jeho slova jsou nyní pořád se mnou. Řekl: „*Guru Purnam*“. Paní Sapré mi to vyložila takto: Guru je usazen

v tobě v celé Jeho úplnosti, dokonalosti a čirosti. Nemusíš se ničeho nadále obávat. Mullarpattanovo vysvětlení: „Guru je *Purnam*. *Purnam* značí dokonalost, nechťtí nic dalšího, být mimo touhy myslí atd. Guru značí tvoji Pravou Totožnost, tvé Bytí.

Maharadž mi dovolil odejít.

21. června

Vykloubené a zlomené pravé rameno. Doktor řekl, že potrvá 20 týdnů, než se to vyléčí.

Maharadžovy (písemné) instrukce pro mě: Ať je svědkem této události a těla, které trpí. Konec konců, ona není tělo. Nechť vše pozoruje z pozice vědomí. Z tohoto postoje se z úrovně vědomí objeví to, co je v danou chvíli nejvhodnější. Proto by se neměla bát, protože obávání se je aspektem myslí, a ona není myslí.

Rameno se zahojilo během pěti týdnů.

POZNÁMKY

Oddělením se od všeho, co mysl přijala za pravdivé, se postupně rozzáří ryzí vědomí „JÁ JSEM“.

Z knihy „*Já jsem To*“: „Drž v centru pozornosti uvědomění „JÁ JSEM“, připomínej si, že jsi. Neustále se pozoruj a ono neuvědomované přejde do vědomého bez jakéhokoliv zvláštního úsilí z tvé strany. Špatné touhy a strachy, falešné naděje, společenské zábrany blokují a brání volné souhře nevědomí s vědomím. Jakmile se volně smísí, dva se stanou jedním a jedno se stane vším. Osoba se rozpustí ve svědkovi, svědek se rozpustí v uvědomění, uvědomění v ryzím bytí; přesto není totožnost ztracena, jen její omezení. Je proměněna a stává se skutečným Já, Sadguruem, věčným přítelem a průvodcem. Žádná vnější činnost nemůže dosáhnout vnitřního já: uctívání a modlitby zůstávají pouze na povrchu; co je důležité, je ponořit se v meditaci hluboko, usilovat o to dostat se za stavy spánku-snění

i bdění. Na začátku jsou pokusy nepravidelné, později se objevují stále častěji, stávají se pravidelnými, poté souvislými a intenzivními, dokud nejsou všechny překážky poraženy.

Abyste se dostali za mysl, musíte být klidní a tišší. Klid a tichost, tichost a klid. To je způsob, jak se dostat „za/před“. Přestaňte klást otázky.

Poznejte svět jakožto svůj vlastní výtvar a buďte svobodní.

Vzpomínky na minulé nenaplněné touhy chytají do pasti energie, která se (pak) projevuje jako nějaká osoba. Když se její náboj vyčerpá, osoba umře. Nenaplněné touhy se přenesou do dalšího zrození. Sebeztotožnění s tělem vytváří vždy čerstvé touhy a pokud není tento mechanismus spoutanosti jasně pochopen, nemají touhy konce. Je to jasnost, která osvobozuje, proto dokud jasně nepochopíte příčiny a následky tužeb, nemůžete je opustit. Neříkám, že se znovu narodí stejná osoba. Umře a umře navždy. Ale její vzpomínky zůstávají a zůstávají rovněž tak touhy a strachy. Dodávají přísun energie pro novou osobu. Ono Skutečné se na tom nijak nepodílí, ale činí to možným tím, že tomu dodává světlo.

Pravé Uvědomění je stavem ryziho svědectví, bez nejmenšího pokusu nějak do viděných událostí zasahovat. Na vše hledíte nezúčastněně, v přímém světle jasnosti. Může se zdát, že jde o postoj chladné odměřenosti, ale tak tomu skutečně není.

Vědomí je síla. Buďte uvědomělí ohledně toho, co je třeba udělat a ono to bude uděláno. Jen buďte bdělí a tiší. Jakmile dosáhnete svého cíle a poznáte svou skutečnou přirozenost, vaše existence se stane požehnáním pro všechny. Nemusíte to vědět vy ani svět, a přesto pomoc vyzařuje.

Středa ráno, 28. října 1978

Z letiště rovnou k Maharadžovi. Usmál se a přivítal mě. Předala jsem mu dárky. Chtěl mi vrátit zapalovač, ale já chtěla, aby si ho nechal. Dala jsem mu kopie časopisu *Mountain Path* a řekla mu, že

Ganěš posílá 100 kopií Mullarpattanovi. Dlouhá diskuse tlumočnicka a ostatních o časopise *Mountain Path* a článku v něm (přepis článku viz str. 122). Maharadž (nebo spíš překladatel) řekl, že mne čekali 1. listopadu, protože právě dostali můj dopis, kde zmiňuji, že 1. listopadu přijedu s Doris W. Byla tu paní Sapré a já jí musela říci, ať Maharadžovi přeloží, co se stalo (problémy s mým synem) a přečetla mu telegram. Pak jsem mu řekla o dopise od právníka týkajícího se rozsudku a peněz. Všem naslouchal a přikyvoval, a když jsem zmínila dopis od právníka, řekl: „Ona dostane peníze.“ Pak se zeptal, jak dlouho zůstanu. „Nevím, čekám, až se uvolní letenka.“ Ptal se, kde se ubytuji. „Nevím.“ Rozvinula se diskuse o hotelích. (Místnost byla plná lidí.) Pak Maharadž řekl Meheroo, aby mne vzala k sobě domů. Místnost se dále plnila, přišel pan Sapré a znovu se rozjela debata o článku v *Mountain Path*. Přišel i jeden židovský pár, což mne opravdu překvapilo, protože by mne nenapadlo, že jsou pro Maharadže připravení. A jak se ukázalo, patrně ani nebyli, ale alespoň se na dvě hodiny vydali napospas Maharadžově přítomnosti. Mladý kluk, jmenoval se tuším Ely, rozjel své hry, ale rázem byl uťat a nebylo mu dovoleno pokračovat.

Meheroo se v 11 hodin chystala k odchodu, Maharadž mi řekl, ať jdu s ní. Neřekla jsem Mu, že nechci odejít, dokud neskončí sezení, že si k ní pak můžu vzít taxíka. Řekl mi, ať jdu (tak jsem šla) a že se můžu vrátit odpoledne. (Maharadž musel znát mé plány, že se pokusím si najít hotel, tak to zablokoval a bránil tomu pokaždé, kdy jsem tam byla.) Toto vše již bylo zapsáno, jak si vzpomínám, v listopadu v Hawaji.

Středa odpoledne a večer

Během *bhadžanů* jsem postřehla, že Maharadž měl v kapse jedno z pavích per, které jsem mu dala. Nevím, co udělal se zapalovačem, pravděpodobně ho někomu dal. Netuším, proč jsem si ho nevezala, když se mi ho snažil vrátit poté, co ho držel v ruce a hrál si s ním

a každému, kdo přišel, ho ukazoval. Asi je to tak nejlepší – více bych pak lnula k věcem a formám.

Jak si pamatuji, tak zapisuji:

Ten den jsem musela odejít dříve do města. Pamatuji si, že mne Meheroo vzala k sobě domů a já se setkala s její mámou, tátou, tetou a služebnou; teta mi přenechala svůj pokoj. Byl tu nedostatek vody a sprchovat jsem se mohla jen po sedmé hodině ráno. Hodně se mluvilo o mém stravování. Matka se mne snažila přimět, abych něco snědla, což jsem obvykle dělala pokaždé, když jsem ji viděla. Trochu jsem si vybalila a dala si s nimi lehký oběd. Odpočala si, převlékla se a vyrazila. Snažila jsem se dovolat do Pan Am (pozn. překl. letecká společnost), ale nezvedali to, tak jsem si objednala taxík a čekala na něj. Pořád jsem nesehnala letenku, řekla jsem jim, že se pokusím najít si ubytování s telefonem a že jim budu volat každý den. Taxíkem zpět k Maharadžovi přesně načas na večerní sezení. Zeptal se mne, zda jsem se usadila v domě Meheroo a já odpověděla, že ano, ale že se snažím najít nějaký hotel, kde bych byla dostupná na telefonu, kdyby mi volali z aerolinek.

Jednou, když mi Maharadž říkal, že zničí či zabije mé „já“, zeptala jsem se ho, zda to je slib a on řekl, že je to mnohem víc než slib. Byla to jistota. Taková jistota, jako že ráno vyjde slunce.

Ty jsi Bůh. Ty jsi Brahman. Ty jsi vědomí „JÁ JSEM“, nakonec realizuješ, že nejsi nic z tohoto, toto všechno se na tebe navršilo. Ty jsi To, Nejvyšší Skutečnost.

Je tu jen Jedno vědomí projevující se v mnoha tvarech a formách, ty jednu z těchto forem přijmeš za sebe sama a ostatní považuješ za od sebe oddělené. Tak to není. Považuješ se za konatele. Tak to není. Pět elementů a *guny* spolu fungují, protože ty jsi, ale ty jimi nejsi.

Svět se projevuje kvůli lásce. To je tvá pravá podstata. Ne láska k něčemu či někomu, miluješ své Já. Ty jsi Láska. Semeno vyklíčí a vyroste a stane se stromem s listím, květy a plody. To ale nepřetrvá.

Maharadž: To vše je iluzorní neboli sen.

Já: Kdo sní?

Maharadž: To musíš zjistit.

1. listopadu

Poslední večer u Maharadže, než odjždím na letiště: přišla jsem brzy i s kufrem, taškou do letadla a věnci. Dveře byly zamčené, tak jsem nechala kufr atd. v průchodu na lavičce a šla si dát kafe a cigaretu. Když jsem se vrátila, mé věci již byly v bytě. Manželka Maharadžova syna mi řekla, že Maharadž je přinesl dovnitř. (Dříve jsem si vložila do obálky peníze na *prasád* a věnce a dala je do peněženky, abych je předala Maharadžovi.) Přišla jsem nahoru, uklonila se a sedla si. Nikdo tu nebyl. Maharadžovi jsem vysvětlila, že musím odejít v šest na letiště, a pak jsem si vzpomněla na věnce a rozbalila je. Maharadž napodobil zvuk trhání papíru, abych je rozbalila. To mně učinilo tak šťastnou. Pak jsem Ho ověncila. Brzy na to řekl: „Peníze?“ a já si vzpomněla na peníze, které jsem strčila do obálky a předala mu ji. Záhy přišla paní ze Španělska a nový mladý kluk, tuším z Belgie či Holandska. Maharadž sešel dolů s penězi, co jsem mu dala, a tak jsme se dali do řeči. Brzy přišel Mullarpattan a dal mi barevnou fotku Maharadže jako dárek od sebe a své ženy. Maharadž zpovídal nově příchozího Belgičana a my ostatní jsme do toho mluvili, protože tento mladý Belgičan měl velmi málo peněz a chtěl tu zůstat rok. Vzpomněla jsem si na Japonský buddhistický chrám, tak zkusí jet tam. Všichni mne chtěli nechat mluvit s Maharadžem, protože jsem v ten večer odjížděla, ale řekla jsem jim, že nemám žádné otázky; chtěla jsem jen být s Ním, co nejdéle to šlo.

Nemohla jsem si pomoci, musela jsem poprosit Mullarpattana, aby se Maharadže zeptal, zda bude s mým synem vše v pořádku. Když Maharadž uslyšel otázku, usmál se nebo se spíše zaculil, jako kdyby věděl, že jsem věděla, že to bude lepší, ale přesto jsem si nemohla pomoci a zeptala se. Pak řekl Mullarpattanovi, aby mi sdělil,

že mým úkolem je opakovat *náma mantru*, a ne se obávat. Brzy jsem musela odejít a Mullarpattan šel se mnou, aby mi pomohl s kufrem a našel mi taxík. Dala jsem mu 200 rupií, ale on si je nechtěl vzít. Vysvětlila jsem mu, že si je nemůžu vzít s sebou mimo Indii, tak mi řekl, že je pro mne u sebe uschová.

Jízda taxíkem byla dlouhá, byla jsem silně zahalena v Maharadžově přítomnosti.

SWAZEK TŘETÍ – ROK 1979

(Poznámka: Během prvních měsíců roku 1979 jsem zjistila, že Kendra pořád nepodnikla žádné kroky k tomu, aby se vybraly peníze na nové sídlo pro Maharadže a jeho rodinu. Vzala jsem si seznam hostů, který si vedla Maharadžova rodina, půjčila jsem si psací stroj a každému ze seznamu jsem napsala. Pak jsem mluvila se všemi lidmi, kteří bydleli poblíž a byli se mnou ve spojení a založila fond na výstavbu nového bytu. Peněz přišlo dostatek, vše bylo konečně připraveno k přestěhování, zrovna když Maharadž v roce 1981 opustil tělo.)

Pondělí, 11. června 1979

Semínko je zaseto. V plné víře a lásce ke Guruovi (Já) semínko poroste a bude nést plody. Utišit mysl pomocí meditace či *mantry/džapy*. Přihodí se to samo.

Středa odpoledne

Myšlenky náleží životnímu dechu. Nejsou to „mé“ myšlenky. Já jsem svědek. Vrať se cestou, kterou jsi přišla. Jdi do zdroje. Zjisti, kdo jsi. Touha vypátrat to musí být stejná jako hlad.

Shromažďuješ si poznání pro pobavení mysli a pak se toto poznání snažíš učit ostatní. Nejprve vypátrej svůj „pocit bytí“ a pak odhalíš, že jsi mimo něj/před ním.

Zkušenosti se dějí, přicházejí a odcházejí, kola *Máji* se nepřetržitě otáčejí, ale ty nejsi zkušeností.

Čtvrtek odpoledne

Zeptala jsem se Maharadže na „ne-znovuzrozování“ a na jedno jeho stanovisko v odpovědi na otázku „Kdy přijde realizace?“ Jeho

odpověď zněla: „Může se to přihodit okamžitě, anebo to může zabrat tisíce let. Je to na tobě.“ Nedokážu vložit do slov esenci Jeho odpovědi, ale je to uvnitř mě, slova nejsou potřeba.

Zeptala jsem se také na něco, co mně trápilo. Maharadž ve svých promluvách zdůrazňoval, anebo se mi to aspoň zdálo, že jisté úsilí je zapotřebí. Ale od doby, co jsem zjistila, že Jeho milost je udělována bez úsilí a že vše se děje, jak má, jak mi řekl, tak přemýšlím, zda mám vynakládat úsilí – což nedělám. Překladatel řekl „Ano“, ale když se zeptal Maharadže, Jeho odpovědí bylo „Ne!“. Nemám vynakládat žádné úsilí, jen si neustále připomínat toto „JÁ JSEM“. Přebývat v pocitu bytí.

Brzo ranní Áratí, 16. června

Jestliže je samo Já transcendencí všech činností, vzestupy a pády sebeztožňování v mysli jsou zbytečné.// Proč se člověka dotýkají kvality a smyslová potěšení jakožto dobré a špatné?// Můžou snad nekonečné myšlenkové vlny být ve vzájemném vztahu, když se jedná o pouhé rozprsknutí?// Buď oddělená od *vrittis*/myšlenek: nechť si mysl, její meditace a ego hledí svého// Pochop: pocity, mysl, intelekt, to vše dohromady je iluze. Tudíž veškeré usilování je zbytečné.//Konatelství i nekonatelství splynou s Já.

17. června

Během ranního sezení, zatímco Maharadž mluvil k někomu jinému, se ke mně náhle otočil a podíval se mi přímo do očí. Byl tu šok, podobný elektrickému šoku a mé bytí sebou trhlo. Až nyní jsem pochopila, co mi říkal. Vše se přihodí samo.

18. června

Jakmile jsem se svým synem Earlem vešla do chodby Maharadžova bytu, Maharadž ohlásil zvonkem začátek áratí. Jak jsem Ho spatřila nahoře na schodech, zdálo se mi, jakoby celý jiskřil. Z Jeho formy vycházely paprsky.

1. července

Dnes jsem se vrátila po dvou týdnech v ášramu. Jela jsem k Maharadžovi přímo z letiště; stavila jsem se jen pro květiny. Ách, jaké je to požehnání být opět s Ním (v tělesném smyslu)!

Promluva toho rána se týkala pochopení, že „nejsme tělo“. Před narozením tohoto těla zde vědomí „JÁ JSEM“ nebylo, a přesto Já jsem byla, Já existuji věčně. Tichý svědek. Toto přirovnal ke hře či divadelnímu představení či příběhu napsaným mnou: já nejsem ani jedním z herců. Je to vše hra. Já jsem svědek, divák. I toto pozorování se vytratí a nezůstane nic než Já, Jediné Nejvyšší Bytí – kterým skutečně jsem. Jeden z přítomných reagoval na Maharádže a jeho kouření atd. Přišel se hádat, a ne se něco dovědět.

Maharadž: Vše je vědomí. Něco vyraší z Já – toto semínko, „JÁ JSEM“, a stane se tímto projevem. JÁ JSEM je vědomí Íšvara. Skutečnost je „za/před“.

Pondělí, 2. července

Po áratí se mne Maharadž zeptal, jak dlouho zůstanu a já řekla, že jeden měsíc. Přikývl; zeptal se i P. a dostal stejnou odpověď.

10:00 dopoledne: Semeno obsahuje veškerý projev. Tento princip musíš pochopit. Když nepochopíš toto, nemůžeš pochopit zbytek.

Úterý, 3. června

Maharadž: Tito lidé (měl na mysli mne a P.) sem vážili dlouho cestu ze svých domovů a od rodin. Přicházejí každé ráno o půl šesté nebo o půl sedmé a zůstávají do noci. Museli přijít ze vznešeného důvodu. Musím tento důvod ocenit... ale nelňte ke mně, nedržte se mne... když odsud odejdete, bude se vám dít jen to dobré, nic špatného se vám nikdy nestane. Toto vám slibuji.

To, co vidíte ve mně, se přihodí i vám. Vidíte-li něco zlého, obrátí se to proti vám. Pokud zříte Absolutno, budete Tím, *Parabrahman*.

Zeptal se, zda jsme rozuměli včerejší promluvě.

Maharadž říká, že je znaven tímto vědomím „JÁ JSEM“. Nevidí pro mysl žádný smysl. Kdysi si myslel, že tím, že mluví, prokazuje dobro a že tím lidem pomáhá. Nyní chápe, že tu neexistuje žádná entita, které je třeba pomáhat.

Řekl, že je jako pastýř sledující své ovce – myšlenky jsou ovce. Při probuzení ovce vyjdou ven, on je sleduje a pak všechny ulehnu na ke spánku. (Bhagaván používal podobný přírůbek se slepicí a jejími kuřaty...)

O nějakou dobu později

Opět promluva o „semínku“, detailnější. Všechno je obsaženo v semenu, vše se děje spontánně a samo o sobě. Já jsem svědek, nemající v tom žádnou roli. *Guny*, vitální dech se svou myslí, potravinové tělo, zkušenosti, svět – to vše je spontánní a automatické.

Jsou tu Átman – *guny* – vitální dech – potravinové tělo; v tomto pořadí.

Dítě se do věku kolem dvou let neztotožňuje s tělem. Rodiče mu řeknou: „Ty jsi holčička nebo chlapeček atd.“ A začne totožnost s tělem; já dělám toto a tamto atd. To vše je chemický proces. Na tomto takzvaném „konateli“ nezávisí nic. Nic nedělá, protože žádný

„konatel“ neexistuje. Hra *gun* – přemýšlení životního dechu – to vše je mechanický proces. Toto všechno je obsaženo v semenu.

Středa, 4. července

V osm jsem přišla na meditaci. Maharadž se zeptal, proč jsem přišla pozdě. Řekla jsem mu, že to od sebe vnímám jako bezohledné, když sem chodím a využívám jeho místnost a on pak musí číst noviny na dětské posteli. Usmál se na mne a něco prohodil, ale překladatel mi to nepřeložil. Poté řekl, že už nemám nosit žádný *prasád*, jen sebe.

10:30: Nemůžu si vybavit slova, ale pokusím se je od někoho vyžít, abych si pamatovala/zapsala všechno, protože to bylo krásné. V jednu chvíli zmínil, že ho požádali, aby promluvil u příležitosti stého výročí narození Šrí Ramany a ptal se, jak by tam mohl jít. Budou tam všichni ti učení lidé, a pokud by zde vystoupil a promluvil on, zničil by jim všechny drahé a milované koncepty a oni by si pak říkali „Co to dělá? Kdo sem pozval toho blázna?“ Všichni jsme se smáli a Maharadž se mne zeptal, co si o tom myslím, a já mu řekla, že by to bylo skvělé. Lišácky se na mne usmál a zeptal se: „Uděláš, o co tě požádám?“ Odpověděla jsem: „Ano.“ Pak řekl, že o jeho učení promluví já. Řekla jsem „Maharadži!“ Pak mi bylo sděleno, že je vše v pořádku, že On bude mluvit skrze mě. Nějak jsem nabyla dojmu, že tím mínil hned, a tak jsem se zcela vyprázdnila a čekala na slova, která přijdou. Pak přišel neznámý pán (doktor) a Maharadž začal mluvit k němu. Zcela jsem se Maharadžovi otevřela a nehybně naslouchala a bylo to krásné a jasné, ale nyní si na to nedokážu vzpomenout. Maharadž se mne zeptal, zda si budu pamatovat, co řekl a já odpověděla „Doufám.“ Pak se pozornost opět obrátila na mě, ostatní se ptali, zda jsem připravena mluvit a já řekla „Nyní?“ a ostatní „Ne, mluvit za Maharadže během oslav Ramany.“ Že není čeho se bát, protože Maharadž bude „mluvit“. Řekla jsem, že ano.

Někdo mi řekl, že v ášramu budu (něco jako) Maharadžův zástupce. Mullarpattan poznamenal, že je příhodné, abych mluvila já, protože jsem představila Maharadže prostřednictvím článku v časopise *Mountain Path*. (Mnoho nových lidí přišlo za Maharadžem po jeho přečtení.)

Bylo mi řečeno, abych zůstala, až všichni odejdou a sedla si dolů před Maharadžem.

Byla jsem tak rozrušená, nevěděla jsem, co se bude dít, a pomyslela si, že možná bude Maharadž dělat něco mně, ale on mi jen chtěl říci o pátečním setkání u příležitosti svátku Guru *púrnama*.

Vyprávěl příběh o pastýrce ovcí, která se stala královnou. Potkal ji král, zamiloval se a oženil se s ní. Ona si pak přesto brala luxusní jídlo do svého soukromého apartmá, kde se vždy zamkla a rozložila jej na části po všech okenicích. Pak chodila od jedné okenice ke druhé, aby si, ze zvyku, jídlo „vyžebrała“. (Maharadž: Ty jsi královna – proč žebraáš?)

Středa odpoledne

V autobuse jsem potkala Dal a Davida. Vraceli se se mnou v noci do YMCY a čekali na svůj vlak.

Mluvila jsem s nově příchozím (Peter); převážně o konceptech. Nad čím přemýšlíš, to se objeví – o marnosti pokání a askeze atd. „Dříve byly tyto věci důležité, nyní už ne. Teď je to tvé – svobodné – žádné úsilí.“

Co je to čas? Je to délka mezi narozením a zmizením „JÁSTVÍ“. Sleduj myšlenky jako tok řeky.

Připomněl mi, že jsem dostala úkol. Maharadž pak řekl, že jednou vybral pět lidí, aby pokračovali v jeho učení, ale nikdo z nich „se toho nechopil“. Nyní říká, že v šíření jeho učení budou pokračovat někteří z nás, cizinců.

Čtvrtek, 5. července

Nepamatuji si vůbec nic. Byla jsem zcela zahalena nějakou silou proudící z Maharadže.

Pátek, 6. července

K *samádhi* (hrobce) Maharadžova Gurua Šrí Siddharaméšvara Maharadže přišlo mezi 11–12:30 hod. hodně lidí. V pět hodin odpoledne Maharadž mluvil o našem strachu z umírání. (Mé dnešní myšlenky: Nevidím žádný rozdíl mezi lidmi, kteří se účastní rituálů a lidmi v ášramu, kteří dělají totéž.)

Sobota, 7. července

Vanaža mi slíbila, že mi udělá kopii dnešní Maharadžovy promluvy. Pak jsem se zeptala Mullarpattana, zda bych měla dát Maharadžovi peníze, které pro něj mám, dnes nebo až v pondělí. Zeptal se Maharadže a bylo mi řečeno, že je můžu přinést dnes ve čtyři hodiny. Přišla jsem a Mullarpattan rovněž. Dala jsem Maharadžovi 5000 rupií (pozn. překl. cca 1700 Kč) a z toho Kendře 2880 rupií. Pak jsme si s Mullarpattanem vypili u Mahardaže čaj a následně jsme si povídali až do začátku odpoledního sezení.

Sapré mi řekl: „Maharadž říká, že pro něj budeš přednášet u příležitosti stého výročí narození Ramany. Je to pravda?“

Já: Maharadž řekl, že bude mluvit skrze mne.

Maharadž: Měl bych tam jít já sám, anebo budeš schopná za mne mluvit? Alespoň nebudou říkat „Co je to zde za protivu?“

Já: Jsi ve mně, ty budeš mluvit.

Maharadž: Jak by utrpěla významnost panditů, kdybych mluvil? Co jejich velikost?

Já: Lidé, kteří chodí tam, přicházejí i sem.

Maharadž: Budeš mluvit o tom, co jsi slyšela zde?

Já: Maharadž bude mluvit skrze mne.

Mullarpattan: Jsi o tom zcela přesvědčena?

Já: Ano.

Pondělí – Guru Púrnama

Na meditaci k Maharadžovi přicházím v 7:45. Přišel nahoru, já jsem se mu poklonila a jak jsem si sedala, promnul mi energicky záda a hlavu. Když jsem se na Něj podívala, vypadal potěšen. Byla jsem pohroužena v meditaci než začaly *bhadžany* a pokračovala v ní i během celých *bhadžanů*. Zašla jsem na čaj s Meheroo, Vanažou, Teresou a P. Vrátily jsme se k Maharadžovi a pak jsme šli všichni spolu opět k *samádhi* Maharadžova Gurua. V tento den jsem nanesla Maharadžovi na čelo a chodidla *kum-kum* a poklonila jsem se, a pak jsem nanesla *kum-kum* na čela všech přítomných.

Později mi dal Mullarpattan, který seděl vedle mě, věnec, abych jím ověncila Maharadže a opět mu na čelo nanesla *kuk-kum*. Poté jsme se všichni přesunuli do velké haly zvané Lakšmi na *púdžu* a *bhadžany* v rámci oslav Guru Púrnamy. Maharadžův synovec zde oznámil, že „Paní Jean Dunn napsala článek o Maharadžovi do *Mountain Path* a darovala organizaci Kendra 2880 rupií“, potom mi osobně poděkoval. Během tohoto oznámení se na mně Maharadž podíval.

Když jsem dnes ráno vstala, myslela jsem na to, že Maharadž je *Parabrahman* a dnes večer Maharadž mluvil o tom, že *Parabrahman* je Guru, Já.

Středa, 11. července

Přišel *Mountain Path* pro Maharadže. Ukázal na něj a usmál se na mě. Během ranní promluvy někomu řekl, že je nutné žít s tímto „JÁ JSEM“ nepřetržitě, jako s neustálým společníkem. Že se s ním musí důvěrně seznámit. Maharadž zmínil, že i v manželství trvá několik let, než se manželé sžijí a narodí se jim dítě. Pak ukázal na mě

a řekl: „Zeptej se jí.“ Opět mluvil o tom, jak se objevilo toto vědomí „JÁ JSEM“. Meditovala jsem se zavřenýma očima a Maharadž řekl Mullarpattanovi, ať se mě zeptá, zda mám k tomuto tématu nějaké otázky a já řekla, že ne.

Čtvrtek, 12. července

Meditace a *bhadžany*. V 10:30 četl jeden pán otázky z poznámkového bloku. To vše z pozice těla a mysli. Já nejsem tělo. Tělo je vytvořeno z potravy. Já nejsem potravou. Tělo je potravou pro vitální dech. Abychom měli vědomí „JÁ JSEM“, musí zde být kombinace potravinového těla a vitálního dechu. Esence tohoto „JÁSTVÍ“ je v potravě. Vypátrej toto „JÁSTVÍ“ – kdo jsem já? Uctívej, obdivuj, miluj, drž se tohoto „VĚDOMÍ JÁ JSEM“. Musíš se s ním sjednotit.

Vietnamská dívka odjíždí do Varánasí. Maharadž řekl, že to musí být touha z nějakého z předešlých životů. K čemu kam chodit? „JÁ JSEM“ je. Příběh o muži, který navštíví světce, jenž leží na zádech a nohy má opřené o Šiva *lingam*. Když mu je řečeno, aby si je z *lingamu* sundal, kamkoliv světec nohy položil, objevil se jiný *lingam*. Není místa, kde není „JÁ JSEM“.

Anglická dívka se zeptala, zda by nebylo lepší dělat něco „dobrého“ jako např. letět do Varánasí, než pomlouvat, když už se mysl a sklony obrací směrem ven. Maharadž řekl, že týká-li se pomlouvání Já, je to v pořádku. Dívka trvala na odpovědi a Maharadž řekl „Ano.“ P. poznamenala něco ve smyslu „ale není snad toto vše, včetně pomlouvání, hrou vědomí.“ Bylo jí řečeno, že se drží konceptu. Zůstala, než všichni odešli.

Pátek, 13. července

Meditace v 8:00. Poprvé, co jsem sem přišla, tu nebyla P, ač na promluvu přišla. Když jsem vešla, mluvilo se tu o tom, že se vrací na Havaj a paní ovládající *sanskrt* začala překládat „Co jsi byla dítě,

byla...“ a Maharadž ji zastavil (neměla překládat tuto část.) P. oči-
vidně neodjíždí. Na ranní sezení přišel Suresh; na zpáteční cestu
jsme si spolu vzali taxíka.

Sobota, 14. července

Přemýšlím nad tím, že se vrátím do ášramu dříve, než jsem pláno-
vala. Ó, Maharadži, odpusť mi. Je mi to tak líto. Zapletla jsem se
do vitálního dechu; do toho, co mysl ráda má a co ráda nemá, jak
deprimující!

Maharadž: Ptejte se.

~~Otázka:~~ Co míníte ustálením se v Já?

Maharadž: Jak se člověk stane člověkem? Prostě jím je. Pochopte,
že nejste tělo, že nejste mysl. S ničím z toho nemáte nic co do činění.
Přebývejte pouze ve Svědkovi. To rovněž znamená, že nemáte žádné
preferenze – tedy např. toto rád mám a toto rád nemám, a že prefe-
ruji, aby se věci děly či neděly určitým způsobem. Praktický člověk
zakládající si na intelektu by se neměl zaplétat do duchovních věcí.

Mullarpattan mi řekl, že tím měl Maharadž na mysli to, že prak-
tický člověk, který je plný intelektu (míněno ten, kdo je společensky
aktivní) by si neměl s tímto učením nic začínat, protože bude zničen.

Anglická dívka: Co potom Maharadž míní tím „Milujte Já, ob-
divujte Já“?

Maharadž: Nejprve je nutné to dělat tímto způsobem, a pak po-
chopíš, že jsi Já!

Tazatel: Proč člověk v tomto snovém světě považuje některé věci
za lepší než ty ostatní a některé rád nemá? Jako např. chození sem –
to je lepší.

Maharadž: Co je tímto posuzováním, že je něco dobré a něco
špatné?

Tazatel: Co dělat s tím, když má mysl některé věci ráda a ostatní
ráda nemá? Měli bychom se snažit špatné myšlenky zlikvidovat,
anebo je sledovat?

Maharadž (po delší odmlce): Pro nováčka je posuzování dobrá praxe. Je to začátek pro rozlišování.

Dívka z Vietnamu: Potřebujete k tomu, abyste viděl tento svět, tělo a mysl?

Maharadž: Co tu děláš?

Následovalo vysvětlení toho, jak snový svět vychází z našeho vlastního vědomí a rovněž tak i tento svět. Pochopte tuto iluzi jako iluzi a zůstaňte mimo ni. Nesnažte se něco měnit.

Pondělí, 16. července

Maharadž: Dosáhla jsi již svého vlastního stavu? (Poznala jsi sebe sama? Co o sobě víš?)

Já: Já je výhradně poznáním a Já vím, že vím.

Maharadž: Poznala jsi, že jsi toho Svědkem? Vnímáš pozorování „JÁ JSEM“? (Zakusila jsi vědomí „JÁ JSEM“ jako Bytí nebo jako Svědka?)

Já: Víím, že bych měla být výhradně Svědkem, ale můžu jen říci, že jsem (z těchto dvou) pocitem bytí, „JÁ JSEM“.

Maharadž: Kdo říká, že je tu pocit bytí? Kdo pozoruje či ví, že je tu pocit bytí? Jsou lidé, kteří mají *Dranja šakti* (sílu peněz) a mohou si platit doktory za 1000 rupií denně. Tyto služby jsou tu díky síle jejich peněz. Ti všichni přebývají v břiše Bohatství/Majetku. Toto je známo samotnému vědomí. Víš, že je to tak.

Celý svět je silou tvého vědomí.

Jistý muž si koupil tkalcovnu. Když se o tom doslechl jiný muž, chlubil se: „To je můj synovec.“ Do té doby se o něj nestaral, ale peníze vzbudily jeho zájem. Tak jako mají peníze různé hodnoty, vědomí na sebe bere všechny formy a role. Stejně jako peníze, *Džňána šakti* má nesmírnou hodnotu, daleko větší, než mají peníze.

Minulý večer Maharadž mluvil o čtvrtém stavu (*turíja*).

Úterý, 17. července

Maharadž: Je ti předmět našeho hovoru velmi blízký?

S: Ano, je.

Maharadž: Cítíš se tím zatížen anebo šťastný?

S: Šťastný.

Maharadž: Téma, o němž tu mluvíme, je takové. Do tohoto poznání se necháte vtáhnout, protože se jedná o téma, které je vám velice blízké.

Dejme tomu, že mi někdo řekne, že mi zaplatí 15 000 dolarů a pošle mě na cestu kolem světa. Řeknu, že ne. Mou zálibou je zájem o mé vlastní Já. Ono je tím, co je na světě nejpokojnější a nejradostnější a nelze ho získat tím, že objedete svět. Mnoho lidí mne zve, já však pro to nenacházím zalíbení.

Vezměme si mou kapesní svítilnu – má-li dosah jednu míli, můžete se dostat za její světlo a přitom ji stále držet (a nechat svítit)? Lidé chtějí jít za to. Je to možné? Ten, kdo drží svítilnu, je vaše Já. Všechny věci existují ve světle Já.

Maharadž: Jaký to je pád! Objevilo se „JÁSTVÍ“ ve formě světla. Toto vytvořilo svět.

Maharadž: Absolutno snažíci se určit si místo pro přebývání ve snovém světě „JÁSTVÍ“ si myslí „Já jsem toto tělo.“ Jak hloupé!

Maharadž: Jste-li schopní pozorovat „JÁSTVÍ“, pak jste Absolutno. Nejdříve tu „JÁSTVÍ“ nebylo. S „JÁSTVÍM“ pozorujete svět.

Čtvrtek, 19. července

Maharadž (o mně): Hodně se ztišila. Už nic nezkoumá.

Pokud vy, co sem po nějakou dobu chodíte, máte naprostou víru a důvěru v Gurua a jste pevně přesvědčeni o pravdivosti Guruových slov, pak můžete odejít. Poté, co toto místo opustíte, se vše bude dít automaticky.

Po sezení jsem Mullarpattana poprosila, aby se Maharadže zeptal, jestli můžu odjet do ášramu. Chtěl vědět, kdy, a já mu řekla asi za týden. Maharadž řekl: „Ano může odjet. Může odjet kdykoliv.“

Dnešní odpoledne zůstávám doma a léčím se z chřipky.

Pátek, 20. července

Byl to den, kdy mě přišel Maharadž navštívit, a já tam nebyla. Šla jsem ven na snídani, a když jsem se vrátila, místní rodina mne potkala u dveří, celá nadšená, protože za mnou přišel na návštěvu Maharadž.

Neděle, 22. července

Celý den byl prostě krásný. Velká sešlost. Celý prostor zaplnila pouze láska. Ricardo kladl otázky. Všechny otázky byly zodpovězeny a pochybnosti vyjasněny (jen prozatím!).

Vědomí „JÁ JSEM“ je láska, blaženost. Z blaženého spojení rodičů se narodí toto „Já“. Celé vědomí je chemickou látkou a vše je automatické. Prostě se to spontánně děje. Podklad neboli plátno, na němž se to děje, je Absolutno.

Úterý, 24. července

Sezení v 10:30 se konalo v Mullarpattanově bytě. Přišla velká skupina, bylo nás až moc. No, vždyť Maharadž řekl, že je připraven na nějaké nové lidi!

Vědomí „JÁ JSEM“ je závislé na potravě. Každé stéblo trávy má toto stejné vědomí. V lidských bytostech je vědomí té nejvyšší kvality (díky vitálnímu dechu a mysli). V okamžiku smrti tělo zesne, vitální dech splyne se vzduchem, „JÁSTVÍ“ zmizí. To, co JE, zůstává takové, jaké vždy JE. Seděla jsem u Maharadžových chodidel. Jak nádherné bylo ho sledovat a jak „rošťácký“ byl o chvíli později.

Když jsem odcházela, položila jsem hlavu na jeho chodidla a on mi dal pohlavek.

Neděle, 29. července

(Zpět v Ášramu v Tiruvannamalai) Jsem celým vědomím, nikoli jeho částí. Jsem projeveným světem. Jsem *Brahman*. Z vše-prostupujícího Principu zvaného *Džňána-Átma* (poznání Já) se objeví semínko, které expanduje do tohoto vesmíru formy, jména atd. Znalec se jeví jakožto to, co je viditelné (poznané). Viditelné (poznané) není ničím jiným než znalcem, mnou.

10. listopadu

Maharadž: Není to úžasné – toto tělo a veškerý tento projev, který mysl vytvořila?

Jste v hlubokém spánku, probudíte se a v mžiku vytvoříte tento rozlehlý projev.

Mája stvořila *Vědy* ve snaze nás přesvědčit, že naše nevědomost je skutečná.

Já: Jaký je rozdíl mezi Absolutnem, Univerzálním (kosmickým) Vědomím a Myslí?

Maharadž: Absolutno, Univerzální vědomí a mysl jsou toutéž věcí, ale rozdílnými stavy. Svět je skutečný jako *Brahman*, ale ne skutečný, pokud je viděn jako oddělený.

Je tu Uvědomění, pak přichází Vědomí a projev. Abychom zachovali toto Vědomí, uctíváme Boha – děláme *púdžu*. Všechny činnosti jsou *púdžou*/uctíváním tohoto Vědomí. Tvé čtyři děti jsou *púdžou* tvého pocitu bytí.

Já: Co způsobilo, že se objevilo Vědomí?

Maharadž: Podobá se to elektrickému zkratu. Jiskra ze zkratu se stane pocitem bytí. Je to vše Univerzální Vědomí. Jiskra neví, že je Univerzálním Vědomím.

Kvůli mému pocitu bytí musím těšit druhé. Nechci svůj pocit bytí. Protože já jsem, Bůh je. Tento bod spojení hybného (tančícího) s nehybným mi říká, že jsem narozen.

Lidé neradi poslouchají promluvy tohoto druhu. Není to pro masu. (Směrem ke mně) Posloucháš ráda tento druh promluv?

Já: Ano.

Maharadž: Pokud uvěříš jednomu jedinému slovu Gurua, získáš Realizaci. (Směrem ke mně) Chápeš?

Já: Ano.

Maharadž: Zvoláš-li Guruovo jméno, Bůh přispěchá, aby ti posloužil. Pokud věříš v Guruova slova, nemusíš meditovat.

(Opět ke mně) Slovo *Džňánina* je velmi mocné: jedno slovo může způsobit dokonce i smrt. Věříš-li v jediné slovo Gurua, získáš Realizaci. Chápeš?

Já: Ano.

Maharadž: Dokážeš toto poznání využít?

Já: Ne.

Maharadž: Když tělo *Džňánina* zesne, rozplyne se do pěti elementů. Pokud si žák přivolá *Džňánina*, objeví se před ním jeho forma. Jeho tělo je vždy přítomné v pěti elementech, ale ne koncentrované (do těla).

Otázka: A co jemné tělo a znovuzrození?

Maharadž: Prozkoumej toto zrození. Tělo zesne, dech splyne se vzduchem. Pocit bytí přejde do pocitu nebytí. Žádnou z těchto věcí jsi nezakusil. Nepamatuješ si na své zrození. Bylo ti to řečeno. Smrt – pamatuješ si umírání? Co se týče znovu-zrození – následuješ tradice, zvyky, písma atd. Kdo jsi? Vrať se do zdroje. Zjisti, co způsobilo toto zrození. Zkoumej. Pokud máš za to, že jsi pocitem bytí, „JÁ JSEM“, pak musíš přijmout utrpení.

Kristus řekl Pravdu a lidé Ho ukřižovali a nyní používají symbol kříže. Všechno je touto potravinovou esencí – *Džňánin*, hledající, vše projevené. Jak dlouho budete pokračovat v hýčkání si tohoto těla?

Nemůžu být tělem, které je vytvořeno z potravinové esence a které umře. Nemůžu být vitálním dechem, který je vzduchem. Nemůžu být myslí (která není entitou) vytvořenou z myšlenek, které se neustále mění.

Absolutno neví, že je. (Toto je něčím stěží přijatelným, protože my chceme být někým či něčím.) Prozkoumejte, zda jste byli narozeni, či ne.

17. listopadu

Maharadž říká, že je v pořádku, když výtěžek z knih jeho rozhovorů případně jemu a on dá Kendře, kolik bude chtít.

Maharadž (ke mně): Cokoliv, co chceš napsat a cokoliv co zde chceš dělat nezávisle, dělej. Pokračuj ve své práci.

Nedělej si starosti kvůli mé rodině. Cokoliv, co chceš dělat, dělej sama a stanou se velké věci. Není to tak, že někdo bude něco dělat. (Je to Vědomí.)

Vše, co je dle tvého odhodlání (přání), a ty (to) chápeš a souhlasíš (s tím), tak to dělej.

Tedy pokračuj v přepisování. Toto bude buď naprosto ztraceno, anebo to bude mít neustálý ohlas!

Nedovol nikomu měnit nic v tom, co jsi z těchto nahrávek přepsala.

Já: Nikdo se toho ani nedotkne, nikdo!

Maharadž: Buď to bude naprosto ztraceno anebo to bude absolutně jasné. Co je to pro mě, když jsem nikým.

Je to vždy pro dobro Vesmíru, že někdo přijde a odejde.

18. listopadu

Příběh o muži, který si během své cesty potřeboval ulevit. Zastavil se vedle velké skály, na níž byla zeleň a květy a tekla po ní voda. On tu vykonal malou i velkou potřebu, pak se opláchl a překryl výkaly listím. Pořád však byly vidět, a tak je pokryl květy a další zelení a odešel. Přišli sem jiní lidé a spatřili hromadu květin a zvolali: „Ó, to musí být posvátné místo“, a začali je uctívat. Nakonec se to stalo významným poutním místem.

Prostor je jednou pevnou masou vědomí. Individuality jsou jako díry ve vědomí.

SWAZEK ČTVRTÝ – ROK 1980

30. března 1980

Maharadž mě objal, sevřel mne v náručí, pak promnul mou hlavu. Bylo to brzo ráno, kolem půl osmé, když přišel po schodech nahoru a já tu seděla sama v meditaci. Pokynul mi, ať si sednu jinam a pak rozevřel své paže a objal mne. Další hodinu a půl jsem strávila ponořena v blaženosti bytí.

31. března, Guru Púrnama

Vyrazila jsem za Maharadžem brzy ráno a on seděl v koupelně. Maja, snacha, mne k němu zavedla a dala mi do rukou mýdlo. Myla a třela jsem jeho hlavu i záda, osušila jeho tělo a objala ho. Pak jsem nalila vodu na jeho chodidla, zachytila ji do dlaní a vypila. Když pak přišel nahoru, udělali jsme Maharadžovi *púdžu*. O půl desáté jsme šli k *samádhi* Maharadžova Gurua.

1. dubna

Mluvílo se o mém přepisování a vydávání knih rozhovorů s Maharadžem (pozn. překl. viz knihy *Semena vědomí*, *Před vědomím* a *Vědomí a Absolutno*) a G. kladl otázky typu „kdo jí dal oprávnění psát“ a Maharadž řekl „její vlastní pocit bytí“. G. pak chtěl vědět, jestli to může dělat i on.

Maharadž: Je schopna toto dělat kvůli jejímu spojení se mnou. Dokázal bys to takto? Vylepšit to?

G.: Nechci to zlepšovat.

Maharadž: Jaká by byla tvá síla?

G.: Malé „Já jsem“.

Maharadž: To, co píše ona, je díky její měsíční zkušenosti zde, *satsangu*. A jaké by bylo tvé stanovisko, z kterého bys mohl psát.

Jsem šťastný, že lidé, kteří sem přišli a odešli, rozjímali nad mými promluvami každý den. Jsem rád, že je nehodili přes palubu, ale připomínali si je a přemýšleli nad nimi. Zakořenily v nich.

Otázka: Říká se, že abychom našli Já, musíme být v tichosti, ale Maharadž nám tvrdí, že to není nezbytné, že to můžeme dělat i zde, v hlučné Bombaji. Jak je to možné?

Maharadž: Dříve jsem si myslel, že jsem byl stvořen, ale poté, co jsem naslouchal svému Guruovi, jsem došel k závěru, že byla stvořena zkušenost „být“, neboli že se objevila, ale nikoli mně, Absolutnu. Stvoření této zkušenosti pocitu bytí je výsledkem vzájemného působení pěti elementů.

Když jsem se domníval, že jsem byl stvořen, měl jsem všechny ty traumatické obavy z toho, že mě čeká smrt, znovuzrození atd., ale nyní vím, že stvořen nejsem. Tento pocit bytí přišel bezdůvodně. Objevil se spontánně jako výsledek pěti elementů. Tato zkušenost stvoření pocitu bytí je dočasnou zkušeností, dočasným stvořením.

Otázka: Ale v kontrastu s tím je „Já“ Absolutno?

Maharadž: Když používám slovní spojení „mé stvoření“, slouží jen k tomu, aby vám naznačilo Absolutno. Pozorovatel není stvořen.

2. dubna

Maharadž: Nepředkládám vám vůbec žádné důkazy. Jednoduše vám říkám, že i ten nejmenší hmyz v pekle či ten největší bůh na nebi nefungují bez toho, aniž by používali mé vědomí; fungují, protože já jsem zde. Já nejsem tělem, nejsem pocitem bytí, který je výtahem těla a potravy. Vědomí, pomocí kterého všechny věci fungují, vyzařuje ze mne. Necitují žádnou autoritu, kromě své vlastní.

Místo toho, abyste naslouchali mým promluvám, tak se pořád jen vrtíte v pocitu bytí. Máte vůbec oprávnění říkat „JÁ JSEM“?

Mluvil jsem dopodrobna, zleva zprava, shora dolů i naruby; jeden člověk byl po poslechu mých slov naprosto zklamaný a frustrovaný. Odešel domů. Druhý den se ale opět vrátil a vzdoroval mi. Tak jsem

mu řekl: „Ó, ano, tvá slova jsou velmi hluboká. Kdybys mě potkal o něco dříve, přijal bych tě za svého Gurua.“ Pak byl velmi šťastný a spokojený.

Tazatel: Včera Maharadž říkal něco o pocitu bytí a potravinové esenci. Že bez potravy tu žádný pocit bytí není, ale já si myslel, že pocit bytí a vědomí tu byly vždy. Tím je Absolutno, takže to není totéž, co potrava či hmotné věci.

Maharadž: Vše je tímto vědomím, ale vy si ho neuvědomujete. Dokud tu není tělo, tak toto vědomí nevnímáte. Poznání toho, že jste, se nepřihodí, dokud tu není forma, a tato forma nedokáže zachovat sebe samu, pokud nemá potravu.

Tazatel: Takže vědomí je závislé na formě?

Maharadž: Vědomí je přítomné všude, ale poznání tohoto vědomí závisí na formě.

Tazatel: Existence ryzího vědomí bez formy je tedy nemožná?

Maharadž: Vědomí je zde, ale znalost o něm tu není. Kdo bude mít poznání?

Tazatel: Včera jste ale říkal, abychom přilnuli k poznání „JÁ JSEM“, to by znamenalo přilnutí k hmotné formě.

Maharadž: Nejde o to držet se vědomí. Ono je zde, nemůžete od něj utéci.

Tazatel: Na co bych pak měl meditovat – na to, že „vím, že jsem“, anebo na „JÁ JSEM“?

Maharadž: Zůstávej tiše ve vědomí. Ten, kdo pochopí kvalitu tohoto pocitu bytí, ten ho transcenduje a přestane být dotčen zrozením či smrtí. Vědomí zná sebe samo pomocí těla.

Tazatel: Co zůstává bez něj?

Maharadž: Absolutní stav. Ustálený Absolutní stav, ze kterého pět elementů získá tvar či formu. Když zamrzne pohyb, ale možnost pohybu zůstává, to je *Parabrahman*; není tu žádný pohyb. Když z toho vzejde pohyb, je to *Saguna Brahman*... projev.

Z toho vyraší pět elementů!

Tazatel: Není tu ale nic, co si je toho vědomo?

Maharadž: Absolutno nezná sebe samo. Bez potravinového těla vědomí nezná sebe samo. Nikdo nezná sebe sama bez potravinového těla.

Tazatel: Dobře tedy, řekněme, že Maharadž je v Absolutním stavu. Pak si tedy neuvědomuje sebe sama?

Maharadž: Zním ten stav navždy.

Tazatel: Ale řekl jste, že o sobě neví.

Maharadž: Pokud přetrvává pouze tento stav, tak nezná sebe sama. Když je ale dostupný pocit bytí a tělo, je znám skrze ně.

Tazatel: A když tělo zmizí?

Maharadž: Žádné vědění.

Tazatel: Takže když je Maharadž mrtvý, nezná již Absolutní stav?

Maharadž: Celá tato hra se nachází v oblasti pěti elementů. Co znamená smrt? Toto tělo a pocit bytí splyne s pěti elementy.

Tazatel: Je lepší být naživu, protože pak si to uvědomujete. Když jste ale mrtvý, nejste si ničeho vědom, a proto když umřete, něco chybí, je tu něčeho méně.

Maharadž: Absolutno má podporu tohoto pěti-elementárního pocitu bytí a těla, které jsou mu k dispozici, aby se vyjádřilo. Když zde nejsou přítomny, Absolutno nezná sebe samo (neví, že je). Pocit bytí je však vytvořen z pěti elementů. Absolutno s tím nemá nic co do činění, kromě projevení sebe sama skrze pocit bytí. Když potravinová esence/pocit bytí odejde, vědění (o sobě) se vytratí a Absolutno zůstane. Absolutno se může projevit, pouze když je pocit bytí dostupný.

Ve svých běžných světských záležitostech se uchylte k duchovnu, abyste pochopili, jak neskutečné to vše je. Jakmile pochopíte předmět duchovna, pochopíte rovněž, že i samo duchovno je neskutečné a postupem času pustíte z hlavy celý tento svět. Svět je pryč. Cokoliv zůstává, nezná sebe samo.

Říkám vám to jednoduchým a prostým jazykem: zde je jídlo, které se podává. V tomto jídle je toto „JÁ JSEM“ v latentním stavu.

Existuje již v tomto jídle, ale ven vykoukne, pouze když má tělo. Takže vyhasne-li potravinové tělo, je snad toto „JÁ JSEM“ mrtvé? Vy se bohužel snažíte ztotožňovat s tímto potravinovým produktem, a proto nastává problém.

Tazatel: Řekl Maharadž, že duchovno je neskutečné?

Maharadž: Abyste pochopili, co to znamená, čím je tento světský život, musíte přijmout pomoc od duchovna. Jakmile skrze duchovno pochopíte, o co jde, nemá duchovno žádný další smysl. Smyslem duchovna je pochopit, co je to tento pocit bytí a odhodit jej. Tento základní princip vám běžně odhalen nebude. „Ostatní“ se vás budou snažit vtáhnout do svých konceptů. Pokud těmto promluvám (zde) porozumíte, budete osvobozeni.

To, co musíte pochopit, je to, že zde není žádná individuální osoba. Z výtažku pěti elementů vzešla tato forma a pocit bytí. Zapoňte na Maharadže – není tu žádný rozdíl.

Maharadž: Zamysleme se nad plodem rostoucím v lůně. Kdo plodu řekl, aby vytvořil kosti, kostní dřev a krev? Poté, co se dítě narodí, začne sát matčino mléko. Kdo mu řekne, že to má dělat? To vše je díky této malé špetce vědomí, která zde byla latentně přítomna. Jakmile došlo k početí, tato velmi malá věc začala růst a fungovat prostřednictvím *gun*. Ať je tu jakékoliv tělo, bude fungovat stejně; říká se tomu chemická látka. Je to tato chemická látka, která se zmocňuje všeho, co se děje, nebo pocitů či světského poznání. Je tu vždy, vše vychází z tohoto vědomí.

Tazatel: Jak mohl Mozart složit symfonii ve čtyřech letech, aniž by byl znovuzrozen?

Maharadž: Tato chemická látka neboli pocit bytí má kvalitu vševedoucnosti, která je již zde, ale to, v jaké formě se projeví, to je jiný příběh. Ve snovém světě vaše chemická látka ukazuje/projevuje snový svět. Budete přisuzovat příčinu tohoto snu svému minulému zrození? Toto vědomí pocítilo „Já jsem se probudil/a“ a vytvořilo svůj snový svět; a tento snový svět je také velmi pradávny. Ve svém

snu spatřujete památky staré tisíce let, tento sen byl však zformován v pouhém mžiku. Jak to bylo možné: všechny ty kvality, které tvoří tento snový svět, se nacházejí latentně v této chemické látce.

Jelikož jste nyní pochopili, že nejste tělo a mysl, pokračujte ve svém běžném životě jako dříve. Můžete dělat vše, co vás těší.

Ať žije toto tělo tisíce let nebo zmizí v tomto okamžiku, pokud jde o vás, netýká se vás to.

Ráno, 10. září

Tazatel: Kdo vytváří Já?

Maharadž: (překládá Sapré) Vše existující prožívá sen. Pro příchod snu neexistuje žádný důvod, sen se prostě spontánně přihodí.

Já znám podstatu neosobního, neverbálního vědomí. Víím, že ten, kdo za mnou přijde, musí být přesně takový, jako jsem já. Chcete-li, zachovávejte si své ztotožnění s tímto tělem a prohlašujte, že je něčím mimořádným, rozdílným, pak se ale nemůžete s ničím sjednotit.

(Směrem ke G.) Nic z toho, pro co jsi sem přišel, tady nezískáš. Cokoliv jsi, to tu získáš.

Veškeré zkušenosti, které mám, ke mně přicházejí přirozeně. Nemusím pro to nic dělat, prostě se přihodí: a jakékoliv poznání, které jsem nabyl, se rovněž nachází pouze v této zkušenosti. Toto chápu. Není v tom nic „mého“, protože pocit „já“ již zmizel.

V této zkušenosti se zdá, že sem přišlo mnoho lidí z Ameriky a že k vám mluvím.

G: Existuje nějaká příprava samotného nástroje?

Maharadž: Existují desítky tisíc cest, jak se na to připravit. Fajn, vezmi si tuto odpověď a jdi domů. Bude lepší, když odejdeš nyní. Toto konkrétní poznání ti je k ničemu, takže raději odejdi. Jinak, znáš-li svou totožnost, nemusíš dělat nic.

F: Je to šťastný stav?

Maharadž: V tomto stavu není žádná hra na štěstí či neštěstí. Nejsi tělo.

G: A co všechna ta nařízení, která si člověk načte a vyslechne na své duchovní cestě?

Maharadž: Tato nařízení jsou míněna pro individualitu, která je zcela zabrána do svého těla a mysli. Domnívá se, že je osobou, a pro ni je toto vše v pořádku. Ale ten, kdo obejme pouze Já, již není individualitou; na tento princip žádná tato pravidla aplikovat nelze. Zásluhy a hříchy se budou týkat toho, kdo je podmíněn tělem a myslí. Toho, kdo transcendoval tělo a mysl, se pravidla a regule vytvořené pro individuální osobu nijak nedotýkají.

23. září 1980

Kvůli Ganapati festivalu jsem si brzy ráno vzala taxíka. Dostala jsem se pouze k mostu (pozn. překl. most u stanice Grand Road) a odsud jsem šla k Maharadžovi pěšky. Nebyl tu nikdo kromě Maharadže a pana Parleka. Poprosila jsem pana P., zda by mi mohl překládat a pověděl Maharadžovi, že třebaže Maharadž často říká, že mu nikdo nerozumí, že chci, aby věděl, že mu rozumím naprosto a že jsem mu velmi vděčná a že ho mám moc ráda.

Také to, že za ním nechodím proto, abych získala další poznání, ale jen kvůli tomu, abych byla v jeho přítomnosti.

Jsem tak šťastná, že jsem mu to konečně řekla. Seděl přede mnou a soustředěně poslouchal, přikývl a celou dobu se přívětivě a sladce usmíval.

Pak jsem si povídala s panem P. Ptal se mne na knihy. Chtěl vědět, zda Maharadž dostal kopii a zda mu ji někdo přečetl. Odvětila jsem, že ne, ale že to četli překladatelé. P. ale namítal, že knihu *Já jsem To* Maharadžovi přečetli a kniha dostala jeho požehnání. Řekla jsem: „Kniha, kterou připravuji, má Maharadžovo požehnání. Zeptej se ho.“ P. se Maharadže zeptal a Maharadž odvětil: „Ano, má mé požehnání.“

18. listopadu 1980

Tak dlouho jsem se snažila sjednotit se s Maharadžem, a teprve během dnešní ranní meditace jsem realizovala, že jsme jedno – stejně jako prostor, neomezení a nekoneční. Předtím jsem se snažila sjednotit tuto formu „Jean“ s „Maharadžovou“ formou.

Maharadž (ke mně): Ať jsi začala jakoukoliv práci, dokonči ji, jak nejlépe umíš. Nezáleží na tom, zda bude mít úspěch nebo propadne. Dokonči to, co jsi začala, jak nejlépe umíš.

Neklábos o svých zkušenostech, které máš s rozkvětem Vědomí, drž si to pro sebe. Drž pusu zavřenou. Stabilizuj se ve Vědomí. Stabilizuj Vědomí. Já musí být odhodláno to dělat. Musíš učinit rozhodnutí.

Otázka: Je zde něco, co lze považovat za posvátné?

Maharadž: Ano. To, co není poskvrněno zkušeností objektivního světa, je posvátné.

Ráno, 2. prosince

Maharadž řekl, že já s Josefem budeme pokračovat v práci pro něj.

Tazatel: Nemám žádnou duchovní přípravu. Četl jsem jen Maharadžovu knihu. Jak bych měl začít?

Maharadž: Když něco vidíš, nejsi tím. Vidiš před sebou tělo, proto jím nejsi. Vidiš mysl, tento tok mysli, tudíž tím nejsi. Přesně takto. Eliminuj to, co nejsi, a prostě buď, čím jsi. Jak chápu sám sebe – jsem ničím, ale ty, z tvého pohledu, mne můžeš pozorovat anebo mne můžeš vidět, kdykoli chceš.

Tazatel: Hned tady a teď, když jdete po schodech.

Mullarpattan: Ty ale vidíš jeho tělo. Pro nás je dostupný všude. Představuje stav projeveného *Brahman*; projevené a dynamické *Brahman*, takže on jako *Brahman* je všude. Nejsi-li osobou, pak jsi sjednocen s *Brahman*. Maharadž transcendoval stav *Brahman*,

tudíž nemá žádnou totožnost. Je před věděním či nevěděním, je Absolutno. Pro nás je však dostupný všude jako *Brahman*.

Maharadž: Je to úžasné, ohromující, že se se mnou setkáváte a já potkávám vás. Promluvy, které dávám, se vztahují stejně tak na mě, jako na vás. Proto vás musí tyto promluvy velice zajímat. Toto „JÁ-STVÍ“ je principem, jehož vyjádřeními jsou slunce, měsíc, hvězdy, vesmír. Toto jsem realizoval. Toto „JÁSTVÍ“ obývá celý vesmír, zbytek tohoto „JÁSTVÍ“ je ve vás jako „JÁ JSEM“.

Můj přístup byl zcela odlišný. Narodí se nějaké dítě. Postupem času se z něj stane král. Jak k tomu došlo? Něco je již přítomno v tomto samotném nemluvněti. Spontánně se to vyvinulo až do krále. Podmínky, které tomu napomáhaly, byly vytvořeny spontánně a dítě se vyvinulo do krále.

Tento Buddha, toto nemluvně, mělo být králem. Tento princ se všeho vzdá a stane se Buddhou. Proč se to takto mělo přihodit? Rozlišování, zřeknutí se, ale proč k tomu mělo dojít? Osud...

Zkoumal jsem tento princip – jak k těmto věcem došlo? Není pro to žádné vysvětlení. Jsem zde, aniž bych to sám se sebou konzultoval. Jsem narozen spontánně.

Mullarpattan: Řekl jsem Maharadžovi: „Byl jste šťastlivec, protože jste nechal stranou všechny duchovní knihy a začal provádět zkoumání. Nás však docela uspokojovala duchovní literatura.“ Maharadž řekl: „Tvrzení, že jste se narodili kvůli své minulé karmě, svému osudu, své *prarabdhdě* – to neobstojí. Vy jste to však přijali, a proto zde nedošlo k osobnímu dotazování. To je rozdíl.“

Mullarpattan: Této části nerozumím.

Já: Můžeš mu to říci?

Mullarpattan: Pokud se ho znovu zeptám, vyruším ho. Musíme to nechat být.

Odpoledne, 2. prosince

Maharadž (směrem ke mně): Vše, co děláš, je velmi dobré. (Ohledně knihy). Velmi vhodné. Mohla bys mluvit na vyšší úrovni, spontánně. Ne, že ty to děláš.

Po přečtení té knihy někteří lidé řeknou: „Opravdu existoval takový člověk, který dokázal mluvit tímto způsobem?“ Musíme tedy natočit film.... pak můžete říci: „Pokud tomu nevěříš, tak tady v tom filmu ten člověk je.“

Mohan: Maharadž vám tedy říká, že máte být tím, co zůstává navždy – ať už v té či oné formě – vždy dostupní. I tento film by měl být v budoucnu dostupný.

Maharadž: Už se kniha tiskne?

Já: Ano.

Josef: Ohledně filmu...

Maharadž: Fajn. Pokud to uděláš sám, bude to na tobě. Budeš-li to konzultovat s někým z Kendry, objeví se řada problémů.

Ráno, 3. prosince 1980

Nejdříve se v *maráthí* mluvilo o mně a o knize. Pak následovaly otázky a odpovědi.

Mullarpattan: Jean Dunn si šla pro pracovní vízum a lidé na ambasádě se jí ptali, proč ho chce prodloužit, a ona řekla, že chodí ke Světci. Ptali se jí, co tento Světec učí – jestli *hatha jógu* nebo nějaké jiné disciplíny a ona řekla: „Vůbec ne. Učí mne poznat sebe samu, zjistit, kdo jsem.“ To je zcela ohromilo a projevíli Jean úctu. Požádali ji, aby je navštěvovala častěji.

Maharadž: Ne jen to. „Co jsem já?“ není tou jedinou otázkou. Jak došlo k tomu maléru? Maléru pocitu bytí, vědění (o sobě)? Byl jsem šťastný ve svém nic netušícím, nevědomém stavu. Najednou se přihodil pocit bytí a objevila se tato mizérie. Jakou to má příčinu? To je nutné prozkoumat.

Můj stav je takový, že samotná má existence, můj pocit bytí, je podporou všech činností ve světě. Žádné z nich se přímo neúčastním. Pouhá má přítomnost umožňuje dění všech činností. Toto dění „JÁSTVÍ“ se objevilo spontánně. Jenže jako příčina se udává princip *Prakriti-Puruša* nebo rodiče. To je však pouhá výmluva.

Ve snaze pochopit sebe sama si myslíme, že jsme narozeni z rodičů a že umřeme. Toto vše je nepochopení. Tento pocit bytí přišel a odejde. Otázka smrti nepřichází v úvahu.

Tato *Mája* mne zcela svedla z cesty. Byli mi představeni rodiče a nazvali mě individualitou. *Mája* mi ukázala špatný směr. Veškeré toto špatné nasměrování vzniklo kvůli rodičům. Bez mého pocitu bytí nic neexistuje.

Tolik lidí přijde a odejde. Vlastně to, k čemu dochází, je to, že se lidé noří hluboko do tohoto oceánu pocitu bytí.

Můj stav je věčný, před tím, než se cokoliv přihodí, před všemi pocity, tak proč bych se měl k čertu nořit do tohoto oceánu pocitu bytí? Protože Já již existuji před vědomím. Tento ně-vědomý Absolutní stav není předmětem k pochopení. Z Něj vzešel projev. Proč se tento stav ne-vědění zapletl v tomto stavu vědění?

Odpoledne, 3. prosince 1980

Maharadž: Nedokáže mne zaujmout žádná zkušenost ve světě. Nyní již nemám zájem o dávání promluv. Když přijdou noví adepti, požádám je, aby odešli.

Mullarpattan: Džňánéšvar a Šankaračárja odešli do *mahásamádhi* (pozn. př. opustili tělo) v docela mladém věku. Řekl jsem Maharadžovi, že ti, co transcendovali vědomí, by se neměli obávat o vědomí – jaký důvod měli ke skoncování s vědomím? Nechť si vědomí hraje svou hru. Nejsem to ještě schopen pochopit. Jaký je význam výroku, že neměli rádi své vědomí – v tomto stavu by se neměla objevovat otázka mít či nemít rád.

Mohan Gaitonde: Vše je spontánní. On jde ke kořenu spontaneity. Buddha neměl žádného Gurua.

Já: Ramana Maharishi také neměl Gurua.

Mohan Gaitonde: Nazýváme to sebevraždou, ale v případě *Džňánina* neexistuje vůbec žádný konatel. Ať dělá cokoli, nemůžete to zpochybnit.

Josef: Díváme se na to z pohledu naší nevědomosti.

Mohan Gaitonde: Až tím budeme, pak to pochopíme.

Mullarpattan: Když přebýváte ve spontaneitě, jste již *Džňánin*. Stejně tak, jako Jean a její kniha – spontaneita ji píše skrze ni.

Maharadž: Přišla tak pozdě, a připravuje knihy. Jak to vysvětlíte? Ostatní se snažili, ale nebyli schopni to udělat. Mají tolik materiálu, hodnotného materiálu, ale nedokážou vyprodukovat nic.

Mullarpattan: Maharadži, nemůžeš nikoho vinit. Je to spontaneita.

Maharadž: Lidé sem přicházejí, aby něco získali, a všechno ztrácejí. Tuto kvalitu potravinové esence, která oznamuje „JÁ JSEM, JÁ JSEM“ – tu již Konečný princip nemá nadále v oblibě. Toto označení neznámá nic jiného než zprávu (pozn. překl. anglicky – *message*) „JÁ JSEM“.

Já: Tuto potíž (pozn. překl. anglicky – *mess*) „JÁ JSEM“.

Mullarpattan: To je důvod, proč Maharadž nemá rád zprávu (*message*), potíž (*mess*) „Já jsem“.

Maharadž: Vyrušuje můj spánek.

Mullarpattan: Věčný stav je vyrušen, je v něm přerušení.

Maharadž: Kdy jste šťastní? V hlubokém spánku – za naprosté nepřítomnosti zprávy „JÁ JSEM“ – úplné nepřítomnosti bdělého stavu. Za jeho naprosté nepřítomnosti jste nejšťastnější.

Představte si obchodníka, který byl celý den pracovně vytížený a na konci směny je již značně unavený. V tu chvíli přijde ještě váhavý zákazník se slovy, ať počká, že mu zaplatí šekem. Obchodník to odmítne. Musí jít domů a pořádně se vyspat. Stručně řečeno, potřebuje zapomenout na sebe sama.

(Směrem ke mně) Rozumíš?

Já: Ano.

Maharadž: Když tu není žádná zpráva, není tu žádná potíže.

Otázka: Co znamená *sahadža samádhi*?

Maharadž: Jsem permanentně se stavu *sahadža samádhi*, navzdory bdělému stavu – ať už v bdělém stavu, v hlubokém spánku nebo ve stavu bez zprávy „JÁ JSEM“: pro mne jsou bdělý stav a stav hlubokého spánku stejné. Neexistuje zde žádné zapletení. Je to hra vědomí.

Maharadž: Opravdový *Džňánin* musí mít schopnost přeměnit posluchače do svého stavu.

Já: Maharadžovy promluvy jsou nyní mnohem hlubší a intenzivnější než v době, když byla napsána kniha *Já jsem To*.

Maharadž: Ó, ano. Ale knihy (které připravuješ) musí vyjít velmi dobře.

Já: Vyjdou.

Mullarpattan: Velmi často nad tím rozjímá. Ukazoval na tebe. (Diskuse ohledně titulu připravované knihy).

Maharadž: Stav *turíja* je Zářným Věděním Já. Je před hlubokým spánkem, bdělým stavem i stavem snění.

Mullarpattan: Josef se chce držet tohoto konceptu „JÁ JSEM“, ale říká, že ho nakonec stejně pošle k čertu.

Chceme udělat experiment. Máme zkumavku a vše je připravené. Chci strčit do zkumavky někoho jiného. Já do ní vstoupit nechci. Chci zůstat nedotčen (mimo zkumavku). Maharadž říká: „Vstupte do zkumavky.“ Pokaždé, když zjistí, kde se nacházíte, řekne „Kdo klade otázku? Vstupte do zkumavky teď. Nebo se zařaďte do řady.“

Maharadž (směrem k jednomu hinduistovi): Kdy se hodláš zbavit tohoto emočního pobláznění?

Tazatel: To je na Maharadžovi.

Maharadž: To, co ti říkám, si musíš ve stejnou chvíli osvojit (splynout s tím), není tomu tak? Říkám ti – přebývej v blízkosti tohoto vědomí „Já jsem“.

Tazatel: Když však přijdou překážky, mohou být odstraněny jedině v přítomnosti světce, a ne pomocí argumentů. To je jediný způsob.

Maharadž: Tyto překážky musíš transcendovat.

Tazatel: Snažím se, jak to jen jde.

Maharadž: Musíš mít však kuráž ptát se – nemyslíš? Jsi posedlý tímto rozpoložením, jsi chycen v tomto postoji oddanosti.

Tazatel: Mým konceptem je to, že skutečná *Bhakti* roste pouze tehdy, když je tu *Džňána*.

Maharadž: Proto rozpozněj a pochop tento koncept, kterým jsi – „JÁ JSEM“.

Tazatel: Existuje jedna škola, která říká: (dlouhá konverzace v *maráthí*). Maharadž se držel slov svého Gurua.

Maharadž: Jaká byla ta slova: „Já jsem toto *Čajtanja Brahman* (dynamické *Brahman*).“

Tazatel: (převážně v *hindí* nebo v *maráthí*). Mám silnou potřebu se vyjádřit k tomu, co Maharadž říká, a to, že *bhadžany* zpívají jen *adžňáninové* (nevědomci).

Maharadž: Nepoužívej toto slovo „*adžňání*“.

Tazatel: Toto slovo bylo použito tady...

Maharadž: Prostě to ignoruj.

Tazatel: Jak to můžu ignorovat, když to tu slyším každý večer?

Maharadž: Řekne se toho mnoho. Co to má společného s tebou?

Tazatel: Mým konceptem je, že zpívání *bhadžanů* je skvělá praxe.

Maharadž: Nejen toto zpívání je *bhadžanem*, ale rovněž tak jezení, pití, vyprazdňování... toto je také *bhadžan*.

Tazatel: To je o něco výše – pravda – pravda...

Maharadž: Říkám ti jen to nejvyšší.

Tazatel: (více méně v *maráthí*)

Maharadž: Kdy? Když víš, že nejsi tímto tělem a myslí. Před tím, než jsi získal toto zrození a tuto formu, byl tento stav nevědomý nebo znalý?

Tazatel: Ani jedno.

Maharadž: Prošel jsi tím procesem, nebo ne? Tímto stavem?

Tazatel: Ano.

Maharadž: Před lůnem, před zrozením a před tělem jsi byl v tom stavu. S tímto zrozením začalo poznání-nevědomost. Kdy jsi pochopil, že jsi? Jdi do toho stavu. (Další argumenty ohledně *bhadžanů*). Ve svém současném stavu jsem díky slovům mého Gurua. Nikdy jsem nepřekročil meze slov mého Gurua „Ty jsi dynamický, imanentní, projevený, princip *Brahman*, „JÁ JSEM“. Toto je základ, a abych nezapomněl, zpívej *bhadžany*.“

Mnoho lidí o mně říkalo mnohé věci... „on je synem pastevce, nebo synem toho a onoho“. Žádnou z těchto věcí jsem neakceptoval. Přijal jsem pouze to, že jsem dynamický, imanentní princip *Brahman* „JÁ JSEM“. Slova mého Gurua. Ty musíš být rovněž dobrým žákem, který má naprostou víru ve slova Sadgurua. Já jsem žákem mého velkého Sadgurua a přijal jsem jeho slova. Lidé řekli, že jsem synem nějakého šudry (nejnižší kasta), syn toho a toho. Žádný z těchto komplimentů jsem nepřijal.

Tazatel: Mnozí, kteří zůstávali s Maharadžem po mnoho let, jsou opravdu rozrušeni tímto přístupem některých lidí, že *bhadžany* jsou pro nevědomé. Jeho (pozn. Maharadžovi) žáci jsou rozrušeni...

Maharadž: Ty s tím nemáš nic společného.

Tazatel: Řekl jsem to teď – je to pryč.

Maharadž: Buď se všech konceptů, které máš teď rád, vzdej, anebo je odevzdej mně.

Tazatel: Nedokážu se jich vzdát.

Maharadž: Lepší se to, když kladeš otázky?

Tazatel: Doufejme.

Maharadž: Buď uctívej mne, nebo uctívej své koncepty.

Tazatel: Nepřišel bych sem, kdybych chtěl uctívat své koncepty.

Maharadž: Uctíváš je.

Tazatel: Toto je jediné útočiště, pokud mi Maharadž přeje... tak se to může stát.

Ráno, 4. prosince 1980

Maharadž: Lidé jsou běžně zaujati zevnějškem těla, zapomínají, že to, co se jeví, je pouze vnější skořápka a tím důležitým je to, co uděluje vnější skořápce schopnost vnímat. Jakmile pochopíte, že nejste tělem, ztratíte svou individualitu a splynete s úplným projevem. Není tu žádné já a ti další.

Jakmile je toto pochopeno a individualita je ztracena, tak ať se ve světě přihodí cokoliv, je to chápáno jako pouhé fungování a je zde jen pozorování toho. Žádné zapletení se do toho. Nyní, pokud jde o mne, je tu velké utrpení. To, co se děje, je pozorování tohoto utrpení, které se děje, a jsem si plně vědom toho, že to, co trpí, není Mnou.

To, co je zjevné a přítomné, zmizí, a to, co je nepřítomné (nepřítomné proto, že to není fenomenálně přítomné) zůstane navždy. Tím, že toto znám, si rovněž uvědomuji, že trpět může jediné to, co je zjevné (projevené) a utrpení může být silné natolik, že nepomůže ani pláč. Dochází k pouhému pozorování. Všechny zkušenosti, veškeré poznání, které je běžně přijímáno jako poznání, trvá jen od chvíle, kdy vědomí vyvstalo, až do okamžiku, kdy zmizí. To, za co já považuji poznání, existuje před příchodem vědomí a trvá i po jeho zmizení.

Pochopíte, o čem mluvím. V průběhu existence vědomí netrvají pouze světské zkušenosti, ale i ty duchovní, které vyvstávají ve vědomí. Trvají jen během trvání vědomí. Někteří lidé však mají za to, že jsou jejich duchovní prožitky trvalé, což nejsou.

Dokonce i tato zkušenost pocitu bytí, tohoto vědomí... mnozí, kteří se považují za *Džňániny* a rovněž ti, za které je označují ostatní, zůstávají na této úrovni. Vědomí je časově omezené – jen velmi, velmi zřídka toto někdo zvaží a přijme.

Utrpení je opravdu nesnesitelné, ale je zde naprosté přesvědčení, že to, co trpí, je spjaté s výtažkem neboli podstatou potravinové esence. A tudíž dočasné. Představte si ten úžasný rozdíl. Dříve byla tato potravinová esence a podstata esence mnou. Takové bylo mé

dřívější pevné přesvědčení. A nyní je tu pevné přesvědčení o tom, že to tak není. Zkušenost se týká pěti-elementárního výtažku, a ten je tím, co trpí. Může tento princip, který chci, abyste pochopili, trpět?

I když se zdá, že mluvím v naprosto pohodlném rozpoložení, není tomu tak. Mluvím z tak bolestného a útrpného stavu, jaký si stěží dokážete představit.

Maharadž: Když zůstává to, co jsem, neposkvřené, jsem ve skutečném klidu. Je-li to něčím znečištěno, a dokud si toho jsem vědom, je tu stále pocit duality. Jedině když je zde naprostá oddělenost od toho a já jsem ve své pravé přirozenosti, jen tehdy je tu pravý klid. Dokud je zde vědomí a já toto vědomí chci, pořád zůstává fakt, že jsem sjednocen s vědomím a je tu pocit duality. Naprostý klid tu je jedině tehdy, když je zde neuvědomování si uvědomění, což je možné pouze za nepřítomnosti vědomí.

Řekněme, že se Višnu objeví v celé své velikosti a stojí nějakou dobu přímo přede mnou. To je fajn, je to velmi hezké, ale brzy řeknu: „Tak už konečně jednou a provždy odejdi. Jsi nepříjemnost, která přede mnou stojí už moc dlouho. Jeden den, maximálně dva. Proto raději jdi!“

Na můj původní stav, v němž jsem si neuvědomoval své uvědomění, přišel tento stav vědomí a dává mi pocit přítomnosti. Je to tato přítomnost, která je zpučná a přemáhá mne. Samotný pocit přítomnosti mne drží ve spoutanosti, takže chci, aby tento pocit přítomnosti odešel, abych mohl být ve svém původním stavu.

Tazatel: Nutíme Maharadže, aby zůstal v tomto vědomí kvůli nám.

Maharadž: I toto se odehrává na úrovni vědomí. To, co chcete jako Maharadže, je ve vašem vědomí. Pochopte pravý stav věci. Je to, co chce Maharadže, skutečné? Není ta entita falešná?

Ať se mi přihodí jakákoliv zkušenost, nejsem do ní zapleten. Můj stav je takový, že v něm není přítomno vědění. Tato vědomá přítomnost byla dostupná včera i dnes. A co můžu získat prostřednictvím této zkušenosti? V Absolutnu neexistuje zisk ani ztráta.

Odpoledne, 4. prosince 1980

Ze všeho nejdříve se z potravinového výtazku narodí tělo a to obsahuje zdroj poznání, které postupem času pozná sebe samo. Vaše zrození je z těla. Vaše zrození znamená zrození poznání „JÁ JSEM“. To je spjato s vaším tělem. Samotné semeno vašeho zrození obsahuje celý svět a vesmír. Proč je spočítáno, že je svět neskutečný? Protože samotné semeno je tak bezvýznamnou, titěrnou, malou věcí – jak může vytvořit tak obrovský vesmír?

Mohu zakusit to, co je mimo mé tělo? (Nově přichozí posílám pryč, protože to, co vysvětluji, nebudou schopni pochopit, nebudou vědět, kam tím mířím.) Kde je snový svět? Snový svět je obsažen ve vědomí, které přebývá v těle. Můžete mít nějaké poznání bez toho, aniž by bylo narozeno tělo?

Dejme tomu, že máte poznání, jak jej využijete? Ten, kdo setrvává zde v tomto bodě, nebude zaujat žádnými výhodami či nevýhodami.

Může vám *Brahma-Déva* bez pomoci rodičů říci, jak vést rodinný život?

Všechn vnější materiál je syrový. Toto (tělo) je ale již hotové (ready-cooked). Z tohoto hotového tělesného materiálu vycházejí pouze hotové porce poznání. Tato podoba je vyrobena z dobře uvařeného jídla. Ten, kdo sám sebe přitlouká znovu a znovu do tohoto bodu, upadne do *samádhi*.

Proč nyní vystává tato promluva? Vystává z nemoci. Objevila se tato nemoc vědění. To je důvod, proč je vytvořena tato promluva.

Od doby, co mi byl udělen tento titul nemoci, se poznání ještě více prohloubilo.

Mohan Gaitonde: Když ho doktoři našli z této nemoci, rozvinula se tato jemná část, o tomto všem. Přišlo to poté, co byla potvrzena tato nemoc.

Maharadž: Vy jste samotným zdrojem, díky kterému chápete planety jako slunce a měsíc. Jste tou primární postavou, ústřední

postavou. Jděte k tomuto pomezí, které označuje přechod z nevědění do vědění. Budte zde.

Lidé, kteří si vyslechnou nález nemoci jako je rakovina, jsou zcela zoufalí. V mém případě je to odlišný příběh. Co může rakovina ovlivnit? Z čeho vzešla? Výhradně z tohoto objektivního světa. Nemůže se dotknout mne, Absolutna.

Skutečné nelze zakusit. Skutečně je ne-zakusitelné, ne-pozorovatelné. Vše, co vidíte a zakoušíte, je přirozeným, spontánním pučením. Nic to nedokazuje o osobnosti, individualitě. Domníváte se, že jste *Džňáninové*, velmi znalí, ale obáváte se o své příbuzné, o své fyzické vztahy. Chcete následovat fungování a činnosti doporučené a dodržované svými rodiči. Toho, kdo se odtotožnil od svých rodičů a jejich činností, lze označit za *Brahmačárju* – tzn. toho, kdo přebývá ve stavu *Brahman*.

Pokud jde o mne, jsem ničím, ale máte-li ve mně víru, můžu být, kdekoli si vyberete. Kdekoli chcete, jsem tam. Objevím se kdekoli chcete, podle vašeho konceptu. Koncept bude váš – podoba bude má.

Ráno, 5. prosince 1980

Mullarpattan (směrem ke mně): Maharadž říká, že jakoukoliv promluvu, kterou chceš do knihy, zedituj, podrobně přepiš a ukaž mu to. Chce to vidět. Říká, že se chce ujistit, že to je správně. Nejsou to promluvy stejného charakteru, jaké jsou v knize *Já jsem To*.

Maharadž: Včera, ve čtyři hodiny odpoledne, jsem neměl sílu, abych vyšel schody, a nyní, jakmile začala promluva, jsem v plné síle. Toto vědomí *čajtanja* se bude dít spontánně. Nelze říci, že se stane to a to. Nefungovalo snad vědomí projevené v určité formě samo i před tím, než se přihodila tato forma? Proč by si tedy nějaká konkrétní forma mohla myslet, že protože se tato forma necítí dobře, tak toto vědomí nebude fungovat? Fungování či dění vědomí se tedy neprojeví? Dění či fungování vědomí pokračovalo a bude pokračovat, a to ať už v jedné či druhé formě.

Nikdy nemůžete vědět, jakým způsobem budou věci fungovat. Já řeknu jednu věc. Balsekar ji přeloží jiným způsobem, podle toho, jak tomu rozumí. To je způsob, jak to bude probíhat.

Toto vědomí funguje nejen v živé formě, ale i v té neživé.

Vědomí je imanentní ve všem, co je projevono. Toto vědomí, které je imanentní dokonce i v neživé formě – jak se najednou projeví ve vnímající formě? Jak to, že je vědomí neboli podstata bytí v jednom případě vnímající a ve druhém latentní?

Jak dlouho jsem si nebyl vědom svého uvědomění, to se neví. Pak se najednou objevilo toto vědomí. Takže vědomí, které je v uvědomění latentní, na jak dlouho, to se neví, se najednou objeví, začne se chvět. Přemýšlíte nad tím někdy? Jestliže jsem ve stavu, ve kterém jsem, mohu se snad do něčeho zaplést? Anebo může snad někdo tímto stavem otrást?

Toto vědomí, které vyvstane spontánně, nepotřebuje žádnou podporu. Není úžasné, že toto vědomí, které může zůstat latentní na dlouhou dobu, náhle spontánně vyvstane?

Já: Je si vůbec univerzální vědomí vědomo sebe sama jakožto univerzální vědomí, anebo je tomu tak jen tehdy, když je tu forma?

Maharadž: Uvědomění si neuvědomuje své uvědomění. Pokud se pořádně ponoříš do toho, co říkám, zahodíš všechny knihy, které chystáš!

Já: Nezahodím. Toto je jediná věc, kterou dodělám... pak konec.

Mullarpattan: Knihu dokončí tento nepatrný zbytek individuality.

Mullarpattan (směrem ke mně): Maharadž říká, že si mu slíbila, že knihu dokončíš.

Já: Ok.

Maharadž: Univerzální vědomí nebude připravovat knihu. Jak ji tedy sepíšeš?

Mullarpattan: Maharadž řekl, že jsi ho ujistila, že knížku dokončíš, a proto si máš ponechat individualitu.

Já: Odehraje se to spontánně.

Maharadž: Dokud tu zůstává nějaká touha, ať už světská či duchovní, nemůže tu být osvobození. Jedině když tu není ani ten nejnepatrnější dotyk jakékoliv touhy či chtění, jen pak je tu osvobození.

Odpoledne, 5. prosince

Tazatel: V meditaci mě ruší mé smysly.

Maharadž: Nelam si hlavu s rušením smyslů... zaměř svou pozornost na poznání, že jsi. Víš, že jsi. Sedíš tady. Víš, že tu sedíš. Víš, že jsi, i bez slov. Zaměř svou pozornost sem. Přebývej v tom a smyslové ruchy budou ubývat.

Tazatel: Co mám dělat, abych upoutal pozornost na své Já?

Maharadž: Právě teď víš, že jsi. Nemusíš se popisovat pomocí nějakých slov. Prostě buď tím, vyluč vše ostatní, čím nejsi. Víš, že nejsi tělem, takže se nemusíš soustředit na tělo. Nejsi myslí, protože ji dokážeš pozorovat, takže vyluč mysl a tělo a prostě buď.

Tazatel: Když to vše vyloučíme, co zbyde?

Mullarpattan: Ty.

Tazatel: Kde pak jsem?

Maharadž: Ať jsi byl kdekoliv, jsi právě tam. Měj pevně na paměti jednu věc, a to, že nejsi tělo. Otázka „kde jsem“ vychází z tělesného postoje. Nejsi tělo.

Tazatel: Kde jsem, když přemýšlím?

Maharadž: Umístění je spjato s tělem. Nejdříve se to snaž pocho-
pit, vstřebat.

Tazatel: Tomu, co Maharadž říká, naslouchám svými smysly, ale mé smysly mohou být chybné.

Maharadž: Tato hnací síla, že jsi za smysly, chybí. Dokážou tvé smysly naslouchat těmto promluvám? Mohou tyto smysly vnímat promluvy, nejsi-li za smysly? Je ti to jasné?

Tazatel: Když poslouchám, přichází to zvenčí, anebo naslouchám svému vlastnímu uchu?

Maharadž: Posloucháš ze všech stran, nedělej si starosti o uši, oči či nos. Poznání, že jsi, je primárním principem. Díky němu vše slyšíš, vidíš, mluvíš.

Tazatel: A čím poslouchám? Svýma očima, ušima, nosem?

Mullarpattan: Dotazuješ se na své smysly nebo na své Já? Jde o to, že musíš znát své Já. Díváš se pryč od Já.

Tazatel: Pak mám tedy odstranit tělo?

Maharadž: Ne, nemůžeš ho odstranit. Je to palivo neboli krmi-vo pro zachování tvého „JÁSTVÍ“. Veškerá potrava, kterou sníš, je převedena do stravitelné formy, která se nazývá tělem a díky konzumaci těla je zachováváno „JÁSTVÍ“... Bude-li tvé tělo odstraněno, „JÁSTVÍ“ tu nezůstane.

Tazatel: Kam odejde?

Maharadž: Nedělej si starosti o to, kam se poděje. Ze všeho nejdřív se snaž poznat, co jsi, co je to za princip?

Tazatel: Já není představou. Člověk je tím, co si o sobě myslí, že je. Ale pomocí čeho na sebe myslí?

Maharadž: To je mimo dosah myšlenek. Nemůžeš přemýšlet o svém Já. Drž myšlenky stranou.

Tazatel: Pomocí čeho zakouším?

Mullarpattan: Prostřednictvím pocitů.

Tazatel: Kde jsou pocity?

Mullarpattan: Slova ti neodhalí, co jsi. Sedíš zde, víš, že jsi, je to velmi jemné – musíš být před myslí.

Tazatel: Nic z toho by nebylo možné pochopit, kdyby tu nebylo mé tělo. To je zde to nejvyšší učení. Odkud to učení pochází?

Maharadž: To vše je pryč. Toto je pouhým mluvítkem... jako rádiové vlny, jsou všude kolem, ale zvuk dávají pouze tehdy, když máte rádio. Jsou všude latentní – dokonce i v tuhé hmotě, ale postupně vejdou do těla, vyvinou se a pak propuknou. Nemluví tu žádná osoba. Je to přirozené, spontánní.

Tazatel: Pokud v tom zůstanete soustředěn, je tu nějaká metoda?

Maharadž: Jsou zde spousty metod, ale já nabízím pouze jednu metodu. Říkám ti – víš, že jsi – vše ostatní vyluč. Prostě buď. To je ta jediná metoda. Proč chceš začínat tuto praxi či onu praxi?

Tazatel: Víím, že jsem. Ale mění se to.

Maharadž: Kdo ví, že dochází ke změnám?

Tazatel: Něco, co zůstává tiché. Někdy jsem tišší než druzí.

Mullarpattan: To znamená, že tu je nějaký princip, který sleduje všechny druhy tichosti. Ustup, ustup, jdi za to. Také je to velmi tiché. Jsi mimo i toto velké ticho. Buď tím, co samo sleduje i toto velké ticho.

Tazatel: Jsem tichý...

Mullarpattan: Říkáš „Já“ jsem tichý – kdo to říká? Kdo říká „jsem potichu?“

Tazatel: To je tiché.

Mullarpattan: Kdo říká „To je tiché“? Kdo ti o Tom řekl?

Tazatel: Vždy směřuji k tichosti.

Maharadž: Pozoruj tichost. Jsi tu pořád. Buď tím.

Tazatel: Nevěnuji již pozornost tělu. Zdá se, že jsem si začal být vědom toho, že směřuji k tichosti.

Maharadž: Velmi dobře.

Tazatel: To, co hledám, je tichost. Je nezbytná nějaká snaha, abych se dostal do tichosti?

Mullarpattan: Stav přijde, když tu nebude žádné ty a žádná tichost.

Tazatel: Mezitím pozoruji tento pohyb směrem k tichosti.

Mullarpattan: Ó, ano, to je nutné dělat po dlouhou dobu. Pak v tobě poznání vyklíčí. Vše potřebné vyjde z tebe.

Tazatel: Poznání je pak tiché. Stačí jen pozorovat ticho?

Mullarpattan: Ano.

Maharadž: Můžeš jít. Obstál jsi.

Mullarpattan: Zůstávej v tomto stavu.

Tazatel: Pokud jsem a víím, že jsem, proč musím vůbec meditoval? Celou dobu přece víím, že jsem, tak k čemu je meditace?

Maharadž: Realizoval jsi to? Toto učení je pro vyzrálé hledající. Ty to chápeš skrze intelekt. To nejsi ty.

POZNÁMKA: Maharadž obvykle nepoužívá běžné duchovní výrazy. Mluví prostým jazykem. Nepoužívá vznešené, duchovní věty, zdůrazňuje pravdu.

Ráno, 6. prosince

Tazatel: Je-li vědomí imanentní ve všem, proč má někdo něco rád a něco nerad?

Maharadž: Mít rád a nemít rád jsou přirozeností výtažku potravy, z něhož je vytvořeno tělo. Nyní je tu nemoc a tato nemoc je nemocí ve výtažku potravy. Člověk na tento potravinový výtažek zapomene a ztotožňuje se s vnějším tělem. Otázky jsou založeny na tom, s čím se dotýčný ztotožňuje.

Jaké je to vědění, které z vás udělá *Džňánina*? Když toto poznání dostatečně dozraje, pak pokročíte ze stavu „jsem osoba“ do stavu „jsem Bůh“.

Odpoledne, 6. prosince

Maharadž: Jakmile víte, že jste, pak existuje vše. Když nevíte, že jste, neexistuje nic.

Ráno, 7. prosince

Tazatel: Zatímco je Maharadž svědkem celého vědomí, je on sám projeveným univerzálním vědomím a dokonce si uvědomuje, že celý projev je pouhým snem a iluzí. Je Maharadž svědkem snu, když jeho tělo usne? A uvědomuje si v tomto snu, že je to sen?

Maharadž: Ať je to, co pozoruje, čímkoliv, je úplné, naprosté a dokonalé. Ale když je tu pozorování (něčeho), je to neúplné.

Mullarpattan: A když vědomí pozoruje vědomí, není tu žádné vědění (o sobě). V tomto procesu vědomí nezná sebe samo.

Tazatel: Každá myšlenka vyvstává ve mně, takže je mnou.

Maharadž: Myšlenky vyvstávají ve vědomí. Nyní jsi vědomím.

Tazatel: Chci přímou zkušenost Absolutna.

Maharadž: To nikdy nepochopíš, Toto Absolutno nelze nikdy zakusit. Není to objektivní věc.

Když se na něčem odrazí světlo Já, pak se děje pozorování tohoto něčeho. Když Absolutno vrhne své světlo – říkejme tomu světlo – do vědomí, vědomí si uvědomí „JÁ JSEM“ (ví, že je).

Vaše Nejzazší Absolutní totožnost nemá žádné vědění o sobě. Nezná Sebe Sama. Ona je.

Pozorování vědomí se děje Absolutnu jedině prostřednictvím vědomí, a pouze díky Absolutnu vědomí ví, že je, uvědomuje si „JÁ JSEM“.

Balsekar: Když jsem celistvostí, pak je to ryzí uvědomění, které si není vědomo Svého Uvědomění – dokud jsem ryzím Uvědoměním neuvědomujícím si své uvědomění, nemůže tu existovat žádný subjekt a objekt. Tudíž zde nemůže být žádné pozorování. Veškerý projev, veškeré fungování i pozorování se může odehrávat jedině v dualitě. Musí tu být subjekt a objekt. Jsou dvěma, ale (zároveň) nejsou dvěma. Jsou to dva konce jedné věci. Projev se může přihodit pouze tehdy, když tu je subjekt a objekt – klad a zápor, znalec a něco poznané, a to se může dít jedině tehdy, když se vědomí pohne. Když se vědomí pohne, vyvstává dualita. Existují miliony objektů, ale každý objekt, jakmile spatří druhý objekt, si přivlastní subjektivitu Absolutna, třebaže je objektem. Takže já, jako objekt, vnímám a vysvětluji všechny další objekty a přivlastňuji si to, že jsem subjekt, a tak se děje pozorování.

Tazatel: Proč se vědomí pohne? Jakou to má příčinu?

Maharadž: Je to bez příčiny – stane se to spontánně. Není pro to žádný důvod.

Ráno, 8. prosince

Maharadž: Možná získáváte z naslouchání mým promluvám nějaké požehnání, nějaký užitek, nevím. Osoba, která je již mrtvá, si nedělá o nic starosti. Ať se to lidem líbí nebo ne, nezajímá mě to. Od nyníška nebudou žádné mé činnosti skrze tělo a mysl, ale budou vždy univerzálním vědomím, které se projevuje skrze toto tělo. Nepamatuji si tedy nic z minulosti a funguji. Je to činnost v přítomném nyní.

Tazatel: Odkud přichází vědomí?

Maharadž: Nikdy nepřichází, ani neodchází, jen se jeví, že přišlo. To, že přichází a odchází, je pocit.

Tazatel: Proč to Maharadž ví, a my ne?

Maharadž: Ani pro vás není těžké to poznat, ale jaká je vaše tožnost, se kterou se ptáte?

Tazatel: Lze změnit karmu? Je to karmické?

Maharadž: To vše je fungujícím vědomím – není to tak, že jeden či druhý koná, to vše dělá vědomí.

Tazatel: Může někoho Maharadž ze soucitu postrčit do stavu univerzálního vědomí?

Maharadž: Ano, samozřejmě. Udělám to. Můžu, ale vy mi musíte naslouchat a mít naprostou víru ve vše, co vám o vás řeknu. A musíte se tak chovat. Ve své přirozenosti jsem neprojevený, a přesto jsem projevený, ale ve skutečnosti nejsem projevený. Dokážete žít takto, tedy že jste neprojevený?

Tazatel: Maharadž tedy říká, že neumře?

Maharadž: Nikdo se nenarodil a nikdo neumírá. Když se lidé poprvé dozvěděli o této nemoci, ti, co ke mně chovají náklonnost, sem chodí, mluví se mnou a píší mi. Dávají mi mnoho léků a rad. Proč bych to měl dělat, vše, co se má stát, se stane. Nezajímá mne to. Proč bych měl běhat od jednoho doktora ke druhému? Nemám strach, takže nemusím dělat nic. Ti, kdo strach mají, běhají od doktora k doktorovi, berou jeden lék za druhým.

Tazatel: Co je to *Sat-Čit-Ánanda*?

Maharadž: Jsou to slova. Řeč. V Absolutnu není přítomen žádný pocit (emoce). Můžete to chápat tak, že *Sat-Čit-Ánanda* je hranice, ze které dokáže vaše mysl popsat stav, který popsat nelze. Ten, kdo zakouší *Sat-Čit-Ánandu*, ten tu je ještě před zkušeností. Vidíte mě jako hmatatelného. Myslíte si, že jsem, ve skutečnosti ale nejsem. Ve svém pravém stavu neexistuji.

Ráno, 9. prosince

Tazatel: Před tisíci lety byli lidé primitivní. Nemohli to pochopit. Toto učení je pouze pro ty, co mají vyzrálou mysl.

Maharadž: Ať už primitivní či civilizovaní, lidé to pochopit mohou. Dokonce i v té době tam musel být někdo, komu se toto poznání projevilo a on ho instinktivně pochopil. Toto poznání není nové; existovalo vždy.

Tazatel: Může Guru někoho postrčit směrem k poznání?

Maharadž: Vy si myslíte, že jste jednou individualitou a Guru je tou druhou, ale tak tomu není. Guru je znalec tohoto vědomí, které je dočasné.

Tazatel: Je každá osoba Guruem?

Maharadž: Neuvažujte z hlediska nějaké osoby. Přemýšlejte z hlediska vjemu, vědomí uvnitř těla. Pochopte tuto kuriózní situaci. Zatímco k vám mluvím, je v těle přítomna nesnesitelná bolest. Pevně jsem pochopil, že zde nejsou přítomné žádné individuality oddělené jedna od druhé, žádné poznání dělitelné na světské a duchovní. Není tu žádný Guru ani žák, není zde Bůh ani oddaný. Nejsou zde žádné protiklady – jsou vzájemnou dualitou, ne dvěma oddělenými částmi, ale dvě části Jednoho a téhož. Já jsem o tom přesvědčen, a přesto s vámi mluvím. Vy to přijímáte jako poznání, a já to předávám jako poznání. Pochopte tento zábavný faktor.

Mullarpattan: Mluvili jsme ohledně Jeaniny knihy – plná verze překladu pro novou knihu je připravena. Maharadž říká: „Mělo by to tak zůstat, protože pokud někdo něco do knihy uměle dodá skrze

mysl či intelekt, nebude to stát duchovně za to. Veškeré promluvy, které ze mě vycházejí, se objevují spontánně. Před vyřčením slov neexistuje žádný zkonstruovaný význam uvnitř. Je to předáváno spontánně. Mysl zde nehraje žádnou roli. Je to přímá spontaneita.“

Tazatel: Pokud jde o utrpení – co trpí?

Maharadž: Neštěstí a utrpení tu budou pocítovány tak dlouho, dokud je zde vědomí. Bez vědomí tu není žádné utrpení. Bolest, kterou cítím, je pouze údajnou fyzickou bolestí. To, co to znamená je, že vědomí cítí bolest. Bolest je ve vědomí.

Tazatel: Jaká je definice vědomí, kterou Maharadž používá?

Maharadž: Pojmem vědomí, jak je zde používán, je tento pocit být naživu, být přítomen, pocit existence. Je to láska být, která je zdrojem a příčinou všech tužeb.

Tazatel: To je nižší stav – mluvíte o tomto vědomí jakožto o nižším (stavu).

Maharadž: Není tu nic jako nízké či vysoké; pro vědomí neexistuje žádný stupeň hodnocení.

Tazatel: Takže vědomí není Konečnou Skutečností?

Maharadž: Je jen tímto pocitem bytí, tímto vědomím, které to říká – kdo jiný to může říci?

Tento druh poznání, který uděluji, není určen běžnému jedinci na ulici. Ten pouze hledá něco, co mu bude v tomto světě užitečné.

Nevěděl jsem, že jsem byl. Pak vyvstalo vědomí a to, co jsem, se stalo myšlenkou. To, co bylo bez myšlenky, bez vědomí, si začalo být vědomo, že je, a spolu s vědomím se v mžiku objevil celý projev. Projev pokračuje, jsou tvořeny a ničeny miliony forem. Je to tato samotná věc, která vás sem přivedla a která zůstane, jakmile bude mysl zapomenuta.

Tazatel: Bude tato věc, která zde zůstane, čím dál více přítomna? Bude silnější a silnější?

Maharadž: To, co bude čím dál tím mocnější, je pouze přesvědčení, které bude sílit.

Tazatel: Bojím se, že to nechápu.

Maharadž: Nepochopíš to hned. To, co dokážeš pochopit, je jen na úrovni myslí. Ať je princip, který tě sem dovedl jakýkoliv, jde o spontánní dění. Ty jsi tímto principem. Nyní se stabilizuj jako Absolutno, což je tvá skutečná totožnost. Toto je třeba pouze pochopit. Nesnaž se něco měnit fyzicky.

Ráno, 10. prosince

Tazatel: Protože jsme po tak dlouhou dobu žili v chybném ztotožnění s tělem, zabere nám čas zbavit se toho. Neustálé naslouchání Maharadžovým slovům nám tak pomáhá tento zlozvyk vymazat.

Maharadž: Nejste to vy, kdo se zbaví této podmíněnosti (totožnosti s tělem); podmíněnost odpadne sama od sebe. Místo toho, abyste se snažili být ve stavu, než přišlo vědomí, jste se nechali zaplést do všech možných konceptů, které vyvstávají poté, co se objeví vědomí. Veškeré vaše smýšlení je konceptuální.

Řekl jsem vám, že jste stavem před příchodem těla a vědomí. Přijměte to a buďte tím.

Dokud je zde vědomí, buďte přesvědčení, že jste vědomím, a ne tělem. Co jsem byl, než mě přepadlo vědomí? To je můj pravý stav. Jak to, že jsem dosáhl svého původního stavu? Je tomu tak proto, že jsem zcela odhodil vše, co mi může tento svět poskytnout. Veškeré postavení, peníze či cokoliv. V porovnání s mým původním stavem, mým pravým stavem, je toto vědomí stejně tak odporné jako moč. Můžete navštívit učitelů, kolik chcete, ale dokud jste konceptuálně zapleteni do stavu, který následuje po příchodu vědomí, nikdy původního stavu nedosáhnete.

Tohoto stavu musíte dosáhnout sami. Nikdo to za vás udělat nemůže. Nebojím se zastavení dechu. Nechť ustane. Budu zpět ve svém původním stavu. Nejsem okouzlen lichterky a postavením, které

mi svět může nabídnout, a to je důvod, proč si plně uvědomuji svůj původní stav.

Jestliže někdo, kdo je považován za *Džňánina*, určuje místo, kam ho mají pohřbít, co je to za *Džňánina*? Lepší je o tom nemluvit. Takto to dělali i ti nejslavnější *Džňáninové*.

Je to díky těmto věcem, které jsem poznal, že se v tomto stavu, kterého jsem dosáhl, považuji za samo-jediného. Protože jsem zcela ignoroval vše, co bylo spjato se stavy spánku a bdění a s vědomím. Držel jsem se od nich naprosto stranou až do takové míry, že se nestarám o to, kde se tělo nachází nebo co se mu děje. V mém původním stavu jsem byl bdělý, nikdy spící a nikdo mi to neřekl, vím to sám od sebe. Neexistuje na to důkaz. Je to něco, co vím intuitivně, jako fakt. Není to teorie. Je to fakt, který znám.

Tazatel: Jak se Maharadž vrátí do svého těla, když se probudí?

Maharadž: Má to, co má odněkud přijít a někam odejít, tvar či formu? Přemýšlíte v pojmech tělesné individuality. Přemýšlíte o životní síle, která je v těle. Jestliže někdo ohřeje studenou vodu, může mu někdo říci, jak do vody vstoupilo teplo? Mluvíme o tomto vědomí, které nemá tvar ani formu, je univerzální a nekonečné. Nemá žádné omezení – je za jakýmkoliv konceptem konečného či nekonečna.

Protože znám svou skutečnou podstatu, děje se pozorování bdělého stavu i spánku a vědomí pozoruje vše, k čemu dochází ve vědomí. Je to velmi jednoduché.

Tito lidé zde nebyli. Víím to. Přišli a já víím, že přišli. Víím rovněž, že stavy bdění a spánku a vědomí tu nebyly a že přišly následně.

Ve vašem dokonalém stavu nevííte, že jste. Jste-li zdraví, nejste si těla tolik vědomí. Když je však zdraví podlomené nebo máte bolesti, tak cítíte bolest. Pak tato bolest říká: „Já jsem.“

V mém dokonalém stavu jsem úplný, dokonalý. Nevím, že jsem. Kromě mě samotného tu nikdo není. Proč bych měl v tomto stavu znát sebe sama, když jsem dokonalý, zdravý, úplný. V tomto stavu se přihodil tento bolák neboli tato nemoc a objevil se vřed „Já jsem“.

Tudíž „JÁSTVÍ“ si začalo uvědomovat sebe samo jako tuto bolest. Prostě to zde vyrašilo, odnikud to nepřišlo.

Problém je ten, že musíte být v této zkumavce, měli byste být součástí experimentu. To neděláte. Vy (jen) povídáte: „Ó, to je *Parabrahman*, toto je *Brahman*.“ Chcete být v bezpečí v těle a myslí.

Ze všeho nejdříve učíte pevné přesvědčení o sobě samém – „Co jsem?“ Jinak budete poletovat sem a tam.

Tazatel: Maharadžova slova působí až do oblasti před myslí.

Maharadž: Nejen do oblasti před myslí, míří přímo do vašeho nejniternějšího jádra.

Namiřte přímo do samotného zdroje, kterým jste, do toho Nejzazšího, a výsledkem bude to, že vědomí odpadne. Bude zde spontánní přebývání v Nejzazším. Pravým významem *samádhi* je to, když nevíte/necítíte, že jste... přebývá-li vědomí ve vědomí, v nevědění.

Promluvy nyní vycházejí z těla, ale toto tělo je plné nemoci. I přesto mluvení vychází.

Já jako Absolutno jsem svědek toho všeho. Kde jsem já jakožto Absolutno narazil na vědomí? Označení „JÁSTVÍ“ se objevilo spolu s tímto zrozením. Před tímto principem zrození jsem sám sebe neznal. S věděním zakoušíte svět a všechno.

Veškeré toto hluboké poznání, které jsem nyní sdělil, je vám nyní dostupné, vy jste jej však zatarasili svým tělem a myslí. Třebaže čtete různé duchovní knihy, toto poznání z nich nezískáte. Toto poznání, že jste, je dostupné pouze tehdy, když tu jste vy.

Nakonec se všechna Písma, hinduistické duchovní knihy a Čtyři Vědy odevzdají Absolutnu. Nemáme slov, abychom to popsali. *Neti-neti*. Je to mimo náš dosah.

31. prosince 1980

Každým dnem je na mě Maharadž milejší. Chce vědět, kde jsem, když nejsem tam. Zůstávala jsem odpoledne doma, abych pracovala na přepisování přednášek atd. Netěšilo mne, že ho večer (pozn. na večerních setkáních) nevidám, ale když věděl, že pracuji na knihách, byl potěšen. Nyní mi každé ráno dovolil, abych mu navlékla ponožky, poté co mi vyčinił, že jsem mu je koupila. Ráno mu pomáhám s oblékáním a dovolí mi též, abych připravovala květiny atd. (na *púdzu*).

Včera jsme s Maheroo vynesly nahoru Maharadžovo rozkládací křeslo, aby se mohl natáhnout, a daly jsme mu polštář pod hlavu. Během vyndávání (nového) křesla z taxíku a vnesení nahoru (Mullarpattan tu nebyl), jsem někde ztratila svůj přehrávač... asi jsem ho nechala v taxíku.

Nevěděla jsem, jak mne dnes ráno Maharadž přijme, protože mi občas za kupování věcí vyčinił, ale když jsem přišla, culil se na mě. Zeptala jsem se ho, zda se mu křeslo líbí. On se usmál a přikývl. Po setkání s Ramačandrou jsem zůstala a připravila Maharadžovu postel na odpolední odpočinek. Pokynul mi, abych mu sklopila křeslo. Když jsem to udělala, sedl si do něj a usmál se na mě. Položila jsem pokrývku na jeho chodidla a chtěla mu je namasírovat, ale řekl, že mám práci a že mám jít.

SWAZEK PÁTÝ – 1981

6. února 1981

Od doby, co jsem koupila křeslo, neseděl Maharadž na ničem jiném. Jak šťastná koupě! Velmi zhubl a tělo zesláblo. V křesle teď sedí i během *bhadžanů*. Jeho promluvy jsou však silnější a intenzivnější než kdy předtím, ale vyjádřené méně slovy. Jeho hlas je kvůli rakovině čím dál tišší.

S Maharadžem jsem byla každý den (vyjma toho, kdy jsem byla nemocná) od brzo ranního áratí do posledního nočního *bhadžanu*. Během dne jsem zašla jen na čaj a jídlo, jinak jsem byla pořád s Maharadžem.

Hodně lidí posílal pryč a říkal nám, že pokud máme víru v jeho slova, můžeme odejít. Nechtěla jsem ho opustit, ale měla jsem na prostou víru v jeho slova. Víím, že jsme Jedno. On jednou řekl, že by měl odejít každý. Nikomu nebylo dovoleno zůstat na dlouhou dobu, protože byl velmi zesláblý. Mě ale řekl, ať zůstanu.

19. února

Maharadž mne požádal, abych ho nahradila v rozhovoru s Malcolmem Tillisem pro knihu *Turning East* (viz. přepis na str. 125).

Odpoledne, 24. února

Maharadž řekl, že kolem třetí hodiny odpoledne došlo jakoby ke kolapsu jeho fyzické existence. (To, co říkal, bylo velmi těžké přeložit, navíc jeho hlas byl velmi slabý, až mumlal, řekl Balsekar.)

Je zřejmé, že jeho fyzický stav je velmi špatný, že s ním musí neustále někdo být (ať už jeho syn nebo Anna).

Říkal, že utrpení je tak velké a že my, co jsme s ním, máme velké štěstí, že ho můžeme i jen zahlédnout a že i místnost je nabitá touto zvláštní silou, která vychází z jeho utrpení.

To je důvod, proč je Ramanášram tak posvátný. Kvůli utrpení Ramany. To mi řekl Balsekar. Nevím, zda to Maharadž řekl o Ramanovi.

Zůstala jsem dnes večer na *bhadžany* a chtěla jsem odejít po první části, ale Maharadž mi řekl, abych zůstala, tak jsem zůstala.

25. února

Toho rána se jedna dívka ptala na utrpení a Maharadž jí (a nám) řekl, že má (máme) velký koncept týkající se utrpení a jeho síly atd. a že se ho má (máme) vzdát. Ohromující! Dává nám tyto koncepty a ví, že to jsou koncepty, a pak, pokud začneme stavět na těchto konceptech, okamžitě je smete!

Když jsem šla za Maharadžem v pět hodin odpoledne, u dveří mě potkala Maja a řekla mi, že Maharadž je na tom velice špatně a že doktor o půl čtvrté prohlásil, že nebude moci přežít a není ho tedy nutné odvážet do nemocnice. Prostě mu jen dali injekce a na poslední hodiny ho nechali doma s rodinou, žáky a oddanými.

Maharadž ležel na posteli v přízemí v jakémsi kómatu. Sedla jsem si na židli vedle něho, pak jsem se přesunula na postel a masírovala mu nohy a chodidla. Na chvilku otevřel oči a řekl pár slov. Zatímco jsem mu masírovala chodidla, otevřel oči, podíval se na mě a pokýval hlavou.

Neustále se tu střídali lidi a místnost byla plná. O půl sedmé se Maharadž zeptal, kolik je hodin a když mu bylo řečeno, že půl sedmé, řekl „Čas na *bhadžany*.“ Většina se proto přesunula nahoru na *bhadžany*, kromě mne, Holy, Meheroo, Mullarpattana, Doongadží, Maji a Maharadžova syna a nějakého Inda a Indky. Pak, v sedm hodin, Maharadž otevřel oči a řekl nám všem, abychom šli nahoru na *bhadžany*. Byl převážně v kómatu, a když otevřel oči, byly prázdné.

né, nezářily tak jako obvykle, a jeho dech zeslaboval, až se téměř zastavil. Pozorovala jsem ho každou minutu a snažila se dýchat za něj.

Všichni jsme odešli nahoru, kromě někoho, kdo na něj dohlížel. Místnost byla plná a my jsme zpívali z celého srdce. *Bhadžany* pokračovaly od půl sedmé do půl osmé. Najednou jsem z ničeho nic ucítila, jakoby mým tělem prošel proud a podlaha jakoby se zatřásla. O půl osmé jsme sešli dolů po schodech a Maharadžovi bylo lépe. Jeho oči zářily a byl při vědomí. Řekl nám, abychom šli domů a přišli ráno na *bhadžany*! To je neuvěřitelné!

Nikdy tu snad nebyla veselejší parta lidí. Světlo z našich tváří muselo rozsvítit noc!

26. února

O půl sedmé ráno jsme šly s Elsou na áratí a u dveří jsme potkaly Maju, která nám řekla, že Maharadž je v pořádku! Ležel pořád na posteli a poté, co jsme se poklonily, jsme šly nahoru zpívat áratí. V 6:40 Maharadž (s pomocí) vyšel schody a seděl v křesle během celého áratí. Pak jsme šly s Elsou na kafe a vrátily se v 7:30, abychom připravily květiny atd. (na *púdzhu*). Tohoto rána Maja dělala většinu toho, co dělává Maharadž – tečkování obrázků *kum kumem*. Já jsem věšela věnce na obrázky. Pak jsme sešly dolů a přišel doktor. Maharadž zde seděl a smál se. Doktor řekl, že je v pořádku. Vše O.K. Dal mu vitamínovou injekci a pokyny ohledně jídla. S Vanažou jsme vzaly recept na vyzvednutí léků. Pak jsme šly nahoru na *bhadžany*. Jakmile začaly, Maharadž opět s pomocí přišel nahoru a my jsme ho mohly ověřit. Po *bhadžanech* jsem mu začala navlékat ponožky. Dal mi pohlavek a řekl ne, že nejdříve musí jít do koupelny. Tak jsem šla na čaj a vrátila se v deset hodin a pomohla mu po schodech nahoru a navlékla mu ponožky. Byla to ta nejkrásnější promluva trvající 30 minut. Je to ta nejvíc ohromující, nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděla!

Zůstala jsem po jedenácté hodině dopoledne a pomohla mu nahoře připravit postel a ustlat. Maja mne poprosila, abych přišla místo v pět o půl páté, tak jsem přišla. Sapré přišel s dalším dopisem s něčím, co dát Maharadžovi. (Příhrádka byla plná léků, které lidé poslali nebo přinesli.)

Maharadž řekl, že bychom se neměli snažit ho tu držet. Nechce zůstat. Neměli bychom si dělat obavy o jeho tělo a jeho utrpení. On není tělem. Pak mluvil a chodil kolem dokola po místnosti jako obvykle. Jeho síla byla tak obrovská, po celou dobu bylo těžké neupadnout do nějakého druhu *samádhi*. To se týkalo i překladatelů.

Bhadžany začaly dříve, v šest místo o půl sedmé, a když jsem o půl sedmé sešla dolů, řekl mi, ať jdu domů.

Pátek, 27. února 1981

Když jsem toho rána přišla v půl sedmé na brzo ranní áratí, vyšla jsem po schodech a našla jsem Maharadže sedět na zemi a zvracet. Rychle jsem k němu přiskočila a mnula mu záda. Když přestal zvracet, sešel dolů, kde mu jeden oddaný pomohl napít se trochu čaje, který Maharadž nevyvrátil. Naznačil mi, abych mu namasírovala chodidla a nohy (přišla i Elsa a masírovala mu chodidla také). Pak pokývl, abych mu namasírovala hlavu a pak ramena. Potom začalo áratí a Maharadž si sedl do svého křesla. Po áratí jsem sešla dolů. Maja mi říkala něco v *maráthí*, byla šťastná a smála se, mnula si svou hlavu a ramena a říkala něco o Maharadžovi a chtěla vědět, v kolik se vrátím. Měla jsem za to, že chce, abych jí pomohla s koupelí Maharadže (před *púdžou*). Spěchala jsem proto na kafe, ale když jsem se vrátila, Maharadž se již koupal sám. Zeptala jsem se Maji, jestli chce, abych Maharadžovi s koupelí pomohla, a ona řekla, že ne. Teprve pak mi došlo, proč byla tak šťastná, že její gesta souvisela s tím, že mne Maharadž poprosil, abych ho namasírovala. Šla jsem nahoru pověsit věnce na obrázky a připravit vše na *púdžu*. Později přišel Alyar a zůstal dole s Maharadžem. Po koupeli vyšel Maharadž

nahoru a já mu navlékla ponožky. Byl však hodně zesláblý, a tak se vrátil dolů. Nahoru přešel až ke konci *bhadžanů* a my mu pověsili věnec kolem krku. Pak jsem šla na čaj a vrátila se za Maharadžem. Byl tak slabý.

Nově příchozí pán kladl otázky a Doongadží mi řekla, abych jí dala svůj list (s básněmi) oslavující Maharadže. Přeložila jej do *maráthí* a chystala se ho přečíst. Když ale Maharadžovi řekla, co to je, Maharadž mi jej hodil zpět a říkal něco ve smyslu, zdali si myslím, že ho můžu lapit do konceptů. Očekávala jsem to, ale cítila jsem, že jsem musela projevit svou vděčnost Maharadžovi na papír. On mi však nedovolí nechat se unést čímkoliv, za což jsem mu ještě více vděčná. Po setkání jsme si daly s Elsou a dívkou z Rakouska, která měla nějaké otázky, čaj.

Dorazila jsem v pět hodin a Maharadžovi bylo hodně špatně, znovu zvracel. Neskutečnou odvahu, chrabrost a hrdinství mého Gurua nelze popsat slovy. Nedokáže se pohnout, aniž by mu někdo pomohl. Stěží dýchá. Vyšel za pomoci dvou mužů nahoru, sedl si do křesla a ptal se nově příchozí ženy, zda má nějaké otázky. A zodpověděl je.

Pak sešel opět dolů a po dvaceti minutách se vrátil. Stáhl se, a přesto se tělo mechanicky vrátilo k nám. Chvilí poseděl, pak stál opřený o svou hůlku a s pomocí dvou mužů, kteří ho podepírali, ušel pár kroků, na každého se podíval a pak se posadil. Toto udělal dvakrát a poté začaly *bhadžany*.

Oblékla jsem mu kabát, ponožky a čepici, protože mu byla velká zima. Nechal si přesunout křeslo, kde vždy seděl a já byla jako vždy přímo před ním. Nezavřel oči, jak to dělával, ale pohlédl na nás a pak se mi dlouho díval přímo do očí. Brečela jsem, tekly se mi slzy a upřeně jsem na něho hleděla. Po *bhadžanech* jsme mu pomohli do postele, byl natolik „vzdálen“, že pro něj bylo velmi obtížné mluvit. Maja poslala všechny nahoru na *bhadžany*, protože Maharadž by nedovolil nikomu na sebe sáhnout, kromě mne, Ramačandrana Alyara a Holly. S Ramačandranem jsme mu masírovali chodidla

a nohy a Maja pak připravila termofor (zahřívací láhev) s horkou vodou. Příkladali jsme jej přímo na Maharadžovy nohy a chodidla a on to ani necítil. Byl tak „vzdálen“ od těla. Nakonec jsme přestali a jen ho nechali odpočívat. Posadila jsem se k jeho hlavě a položila svou ruku na jeho čelo. Jednou za čas se pokoušel posadit, tak jsme mu pomáhali.

Během *bhadžanů*, ve chvíli kdy se zpívalo „Džaj Guru“, jsem mu to zpívala přímo do uší. Když lidé scházeli dolů z *bhadžanů*, nechal nás, abychom ho posadili. Zkřížil si nohy, ale „nevnímal“ nikoho. Když je nezaznamenal, zamával, aby odešli. Kolem osmé večer mi Maja řekla, ať jdu domů a přijdu ráno na *bhadžany*.

Nevím, zda tu ještě ráno bude.

Nevyšel z něj ani hlásek.

28. února

Ráno jsme si s Elsou vzaly taxíka a přijely jsme o půl sedmé, s obavami, že už nebude naživu, ale div divů! Maharadž byl vzhůru, bdělý a bylo mu lépe. Poté, co jsme ho pozdravily, jsme šly na kafe a pak se vrátily na áratí a meditaci. Připravila jsem květiny a vonné tyčinky a pověšila věnce.

Maharadž tu zůstal během áratí a *bhadžanů*, ale pořád byl velmi slabý. V deset hodin byl v dobré kondici, až na tu slabost, a mluvil 30 minut. Ten večer jsem odešla brzy a Alyar řekl Maharadžovi, že jsem nespala od té doby, co je Maharadž nemocný. (Toto odpoledne, jak mě unášel spánek, jsem spatřila Maharadže spadnout, trhla jsem sebou a probudila se.) Pak se mě Maharadž zeptal, zda jsem přepisovala kazety a já řekla, že poslední tři dny ne. Řekl mi, abych je nezanedbávala.

Potom mluvil o mně a knihách. Řekl, že tyto knihy jsou plné hlubokého poznání a že mnoho lidí, co ho navštívilo, se stane *Džňániny* a že budu díky těmto knihám slavná. Mé jméno bude známo jakožto jméno *Džňánina*.

Zůstala jsem na první část *bhadžanů* a pak sešla dolů, protože Maharadž nepřišel nahoru a chtěl vědět, co budu dělat. Řekla jsem, že chvíli počkám, abych se ujistila, že je O.K. a pak půjdu domů pracovat na kazetách. Řekl, že můžu jít. Odešla jsem a přinesla mu Electral (pozn. překl. rehydratující směs). Když jsem se vrátila, abych mu řekla, že odcházím, tak mi řekl, že nemusím chodit osm dní. (Myslím, že byl rozzlobený, že odcházím, i když mi řekl, abych pracovala na kazetách.) Nevěnovala jsem tomu žádnou pozornost a vrátila se druhý den jako obvykle.

22. dubna 1981

Maharadž: Celý vesmír je zakoušen ve Vědomí, v pocitu bytí, „JÁ JSEM“. Co může existovat, když tu Vědomí není?

Toto Vědomí hraje na buben a každý je unesen zvukem bubnu – kdo však věnuje pozornost tomu, kdo bubnuje?

Je tak udivující, že po celou dobu svého života člověk nevrhne ani letmý pohled na tuto špetku Vědomí.

Tazatel: Je ukotvování se ve Vědomí meditací?

Maharadž: Kdo se ukotvuje? Je to Vědomí, které se ukotvuje v Sobě samém. (Dívaje se na mě) Ona pochopila svou podstatu. To vše je díky její víře v Gurua. Dokud nemáte takovouto víru v Gurua, neustálíte se ve svém Já.

Tito lidé chodí od jednoho *svámího* ke druhému. Kvůli čemu? Aby hromadili poznání z duchovních písem. Přilněte ke svému Vědomí, zůstaňte v něm a všechny nánosy vašich konceptů odpadnou. Nevyužívejte pomoc Vědomí k budování nových konceptů.

Tazatel: Zvyk je velkou silou, která člověka nutí bloudit.

Maharadž: Všichni jsou silně ovlivněni zvykem považovat Já za tělo. Poznání „JÁ JSEM“ je váš Guru.

Přebývejte v Tom, co nepřetržitě zůstává jakožto svědek tohoto „JÁ JSEM“. To je „*Avalla*“. *Avalla* je urdské slovo, které představuje toho, kdo je Původní.

Kdo je tím, co zpívá *bhadžany*? Je to intelekt Gurua; kdo jste vy, vetřelec?

Činnosti celého světa závisejí na tomto intelektu, ale když intelekt dosáhne svého vrcholu, splyne s *Parabrahman*. Vy všichni pokračujete v psaní deníku svých vlastních konceptů. Říkám vám, je to naprosto zbytečné. Bude to spíš sloužit jako břemeno, jako pouta.

POSLEDNÍ DEN S MAHARADŽEM

24. dubna 1981

Po brzo ranním áratí jsem šla na kafe, vrátila se, připravila *kum-kum*, naaranžovala květiny, pověsila věnce na obrázky; následovala meditace. Po *bhadžanech* jsem šla na kafe.

Na dopoledním sezení v 10:00 hod. (o mně) Maharadž řekl: „Vypěstovala si tak obrovskou víru, že každou věc spjatou s Maharadžem vnímá s nesmírnou oddaností. Díky její velké lásce ke Guruovi Bohové přispěchají, aby se jí poklonili.“

Řekl mi: „Bylo tu tolik hledajících adeptů, proč si ale ty tím „vítězným koněm“? Díky síle své víry.“

Byla jsem tak v šoku, že má mysl jednoduše přestala fungovat!

Po zbytek toho dne i několik dalších fungoval tento stroj v jakém si omámení! Když Mullarpattan překládal, co o mně Maharadž řekl, mé ohromení se mi muselo odrazit v tváři, protože Mullarpattan řekl: „Takto to Maharadž řekl.“

Maharadž též řekl, že jsem realizovala svou pravou podstatu.

Odpoledne mě nechali Maja s Maharadžem dole a nabídli mi čaj a sušenky. Ukázala jsem mu svou kapesní foto-knihu s jeho obrázky, jak mne požádal. Nepamatuji se, že jsem je koupila, ale dala jsem mu krásný bílý zázvorový věnec, tyčinky, sladkosti a peníze na věnce. Pořád jsem se nacházela v jakém si omámení, nepamatuji si ani jedno slovo z jeho dnešní promluvy. Zavrávala jsem na schodech, poklonila jsem se mu a odešla! Maharadž za mnou někoho poslal, aby mne přivedl zpět. Dal mi krabičku sladkostí a své požehnání. Políbila jsem jeho chodidla a odešla.

ČLÁNEK ZVEŘEJNĚNÝ V ŘÍJNU 1978 V MOUNTAIN PATH

Šrí Nisargadatta Maharadž

V hlučném, rušném obchodnickém městě žije osvícený světec Šrí Nisargadatta Maharadž. Narodil se v březnu 1897, v den výročí narození Hanumána a byl pojmenován jako Maruti. Jeho otec Šivrampant Kampli a matka Parvatibai byli velmi zbožní. Vyrůstal na farmě v Kandalgaonu. Byl zvědavého ducha a hluboce se zajímal o náboženství i filosofii. V roce 1918 se Maruti přestěhoval do Bombaje a v roce 1924 se oženil se Sumatibai, se kterou měl syna a tři dcery.

V Bombaji ze začátku pracoval jako úředník v přístavišti Princess Dock. Tato práce však otupovala jeho iniciativního ducha. Proto odtud odešel a začal podnikat. Otevřel si obchod s bidísky, které vyráběl i prodával. Během pár let otevřel další malé obchody. V jeho nitru však přetrvával hlad po pravdě. Poznal velkého světce Šrí Siddharaméšvara Maharadže a ten jej zasněžil (udělil mu *mantru*). Ani ne za rok Maharadž dozrál k tomu, že mohl udělovat duchovní promluvy.

Po smrti svého Učitele v roce 1936 dosáhla jeho touha po Sebe-realizaci vrcholu, v roce 1937 opustil svou rodinu i podnikání a stal se putujícím mnichem. Na své cestě do Himálají, kde chtěl strávit zbytek života, potkal svého Guru-spolužáka, který ho přesvědčil, že život ve světě bez připoutanosti bude duchovně prospěšnější.

Vrátil se do Bombaje, kde mu zůstal jen jeden malý obchůdek, což stačilo pro zabezpečení rodiny. Zbytek energie věnoval duchovní *sádhaně*. Postavil si v domě mezípatro, kde meditoval.

Jeho slovy: „Když jsem potkal svého Gurua, řekl mi: „Nejsi tím, za co se považuješ. Poznej, co jsi. Pozoruj pocit „JÁ JSEM“ a nalezní své pravé Já. Poslechl jsem Ho, protože jsem Mu uvěřil. Udělal jsem, co mi řekl. Všechny volný čas jsem trávil v tichosti, obrácením se

do sebe sama. A jaký rozdíl to způsobilo a jak brzy! Zabralo to jen tři roky, abych realizoval svou pravou přirozenost.“

Brzy se kolem něj začali sdružovat lidé, které přitáhla jeho moudrost a schopnost vyjadřování. Kdykoliv měl Maharadž v trafice volno, rozmlouval s nimi. Později, když převzal podnikání jeho syn, se setkání konala v Maharadžově bytě. Jeho skromný přístřešek vyhledávali jak cizinci, tak místní. Překladatelství se tehdy chopil Maurice Frydman, oddaný z Polska. Otázky a odpovědi byly tak zajímavé, že je začali žáci nahrávat. Maurice Frydman přeložil mnohé tyto osvícené konverzace do angličtiny a v roce 1973 vyšly knižně pod názvem *Já jsem To*. Následkem toho začali za Šrí Nisargadatta Maharadžem do Bombaje jezdit hledající z různých zemí, aby jim poskytl duchovní vedení. Vzhledem k narůstajícímu počtu příchozích je velikost místnosti nedostačující, žáci plánují najít větší prostor.

Malé horní patro v ulici Khetwadi Lane 10, postavené před mnoha lety pro meditaci, denně plní lidé, kteří sem přicházejí na sezení s otázkami a odpověďmi. Na zdech visí obrazy významných světců různých vyznání. Panuje zde přátelská a uvolněná atmosféra. Hluk z vnější ulice je zapomenut. Maharadžova drobná postava je středem pozornosti. Jeví se malého vzrůstu, měří asi pět stop, se začínající pleší, má zářivé, pronikavé oči a nakažlivý smích. Jednou někdo poznamenal něco ohledně jeho velkého nosu a uší. Jeho okamžitou reakcí s úsměvem na tváři bylo: „Protože jsem potomkem Ganéši (Boha s podobou slona).“ To ilustruje jeho rychlý důvtip a nezaujatost zevnějškem. Zdá se být prostým, obyčejným člověkem, jako vy a já – ale jen na chvíli. Záhy pochopíte, což je neuvěřitelné, že je žijícím důkazem toho, že to LZE – že k tomu DOŠLO! Odvaha je obnovena, mysl utišena a je zde pocit štěstí, pohody.

Vtipkuje, směje se, mračí, hrozí prstem, tluče pěstí, aby zdůraznil smysl. Různé projevy zrcadlí se na jeho tváři jsou jako odraz sluneční záře na vodě. Je nádherný! Cítíte jeho vibrující energii, číší z něj ryzí radost bytí. Na všechny otázky odpovídá jednoduše, jasně a výstižně, bez toho, aniž by se odkazoval na písmo či zažité

doktríny. Je laskavý a velkorysý, zatímco vám bere pod nohama vše, na čem stojíte. Koncepty, které tak uctíváte, jsou najednou spatřeny jako pouhopouhé koncepty – pouhá slova. Nyní chápete hodnotu *Satsangu*.

Jeho poselství je prosté a přímé: „Vy JSTE Já tady a teď. Přestaňte si představovat, že jste „to“ či „ono“. Zahodte svou připoutanost k tomu, co je neskutečné.“

Ukázky jeho učení byly citovány z knihy *Já jsem To*.

NÁVŠTĚVA MALCOLMA TILLISE
U MAHARADŽE A ROZHOVOR
S JEAN DUNN Z 19. ÚNORA 1981

V knize rozhovorů, které pořídil Angličan Malcolm Tillis s 54 nej-různějšími hledajícími ze Západu během svého pobytu v Indii, vzpomíná také na návštěvu u Šrí Nisargadatta Maharadže v roce 1981. Maharadž mu tehdy doporučil, aby udělal rozhovor s Jean Dunn, jeho dlouholetou oddanou žákyní, která později připravila a vydala knihy promluv – *Semena vědomí, Před vědomím a Vědomí a Absolutno*.

Malcolm Tillis... Vydávám se zpět do Dillí, má práce v Indii zdá se být u konce. V případě, že by někdo na poslední chvíli zrušil svou rezervaci, je v Bombaji na nádraží nepatrná šance, že bych stihl Radžhani express do Dillí. Dorazil jsem tam v předstihu, vypadalo to však beznadějně. Čekal jsem dvě hodiny, než vlak odjel, abych pak zjistil, že rezervace na všechny noční vlaky jsou již zadané a jedinou možností je opět čekat, zdali někdo nezruší svou rezervaci. Výpravčí mi doporučil, abych si počkal další tři hodiny. Nechal jsem si zavazadla v úschovně a vzal si jen malý přehrávač a kameru.

Nádraží všude na světě jsou hektická. Sháněl jsem knihkupectví, kde bych si mohl koupit knihu *Já jsem To* od Šrí Nisargadatta Maharadže. Měl jsem v plánu udělat v Bombaji s Nisargadattou rozhovor, ale každý mi říkal, že už je příliš nemocný. Zeptal jsem se taxikáře na nejbližší knihkupectví. Doporučil mi jedno na ulici Grand Road, vzdálené pět minut. Grand Road? Podíval jsem se do svého diáře s adresami – Ano – to je kousek od Maharadžova bytu! Co mohu ztratit, když mám tolik času?

Když jsem dorazil, někdo zrovna běžel dolů po zchátralých schodech – není to zrovna jedna z lepších čtvrtí v Bombaji.

Ano, ano – Maharadž je nahoře, říká mi. Jdi nahoru.

Vidím zde skupinku lidí sedící u chodidel prostě oděného a velmi nemocně vypadajícího muže kolem 80 let. Místnost je malá, ale nacházím si své místo na zemi. Nisargadatta Maharadž je advaitový Mistr, který má málo žáků, ale zato zcela oddaných a opravdových. Intenzivně na mě hledí, ale je patrné, že mu bolest nedovoluje mluvit. Muž, kterého jsem potkal před barákem, pospíchá zpět a říká: „Moje žena tvrdí, že bude dobře, když si Maharadž vezme extra dávku (léku). Tady je.“ Za pár minut zdá se bolest ustoupila.

Nisargadatta na mě dál hledí a prostřednictvím překladatele (nemluví anglicky) se ptá, proč jsem přišel.

Proč jsem přišel? Odpověděl jsem: „Pro Váš *daršan*.“

Po delším tichu se ptá: „Proč?“

Vysvětluji, že jsem chtěl udělat rozhovor s jedním z jeho žáků ze Západu, ale že jsem již na cestě do Dillí.

Maharadž říká: „Jean Dunn s tebou udělá rozhovor.“

Vyvstanou rozpaky. Jean Dunn tu není a bude až zítra. Začínám chápat, proč se nemohu dostat z Bombaje. Musím zde zůstat – musím tu počkat kvůli rozhovoru.

Maharadž je čilejší a říká: „Klad' otázky!“

Odpovídám: „Jediné, co může člověk před Světcem žádat, je Milost.“

Toto na něj ale nedělá dojem. Nechává to bez povšimnutí. Pak už není žádná promluva. Pokloníme se mu a rozejdeme se.

Muž, kterého jsem před tím potkal u schodů, se ke mně přidá a říká: „Pokud nemáš kde zůstat přes noc, jsi vítán v mém domě.“

V taxíku mi vysvětluje, že to byla jeho první návštěva u Maharadže, ale jeho žena je Maharadžova oddaná. Jsem tak dojat; je o mě postaráno nějakým cizincem. V momentu, kdy přijíždíme k jeho domu, zjišťuji, že je bratrancem mého pronajímatele v Rajpuru, kde jsem šest let žil, a jeho manželka je doktorka, a byla to ona, která po telefonu doporučila, aby byla dána Maharadžovi extra dávka léku na utišení bolesti. A co je ještě zvláštnější, říká mi, že pracuje jako vedoucí inženýr na železnici v Bombaji, což znamená, jak mně

ujistil, že mi může zajistit rezervaci na jakýkoliv vlak do Dillí! Rozmlouváme spolu o duchovním životě do ranních hodin. Chce slyšet o mých cestách, o guruech, které jsem navštívil, o mém vlastním Guruovi. Je skvělým příkladem oddaného žáka žijícího ve světě, zabezpečujícího rodinu, ale s pevnou vnitřní ukotveností. V Indii jsem potkal mnoho takových lidí. Na Západě máme koníčky, kterým se s vášní věnujeme, zde jsou ale nadšenci, kteří věnují veškerý volný čas k prohlubování svého duchovního života.

Pan Malik mne ráno veze do Nisargadattova bytu. Zajistil mi též rezervaci na noční spoj. Nahore už je skupina oddaných a mezi nimi i Jean Dunn.

Zdá se, že zdravotní stav Nisargadatty je lepší, dokonce natolik, že si mne začal dobírat.

„Proč píšeš tu knihu?“

Snažím se to vysvětlit.

„Myslíš si – křičíš na mně – že uspěješ tam, kde jiní selhali?“

Říkám, že výsledek není v mých rukách.

Maharadž rozpraženými rukama ukazuje dramatická odmítavá gesta. Chce po mně, abych kladl otázky.

Opakuji, co jsem řekl včera... člověk může žádat jen Milost.

To způsobí více křiku. Jeho žáci se smějí. Jsem zticha, ale nesmírně překvapen, necítím se pohodlně.

Nisargadatta nahlas vykřikne: „Řekni něco!“

Odpovídám: „Zdá se, že Síla, která mě sem včera dovedla, mne dnes ráno odsud posílá pryč.“

Nisargadatta se mi nyní směje.

Někdo další pak Maharadžovi klade dotaz.

On na něj odpovídá a já doufám, že provokační scéna je za námi a jsem tak ušetřen dalších rozpaků.

Nastane krátká odmlka, ale pak se ke mně Nisargadatta opět vrací.

„Co jsi provedl s odpovědí?“

Byl jsem hozen do zcela nečekané situace. Co mohu nyní vymyslet (říct)?

Odpovídám: „Můj intelekt mi říká, že to, co jste řekl, musí být správné, ale jelikož jsem nedosáhl osvícení, je to pořád koncept.“

Ještě více křičí: „ZBAV SE VŠECH KONCEPTŮ!“

Jsem zcela nespokojen. Snažím se tiše odpovědět: „Začínám si myslet, že je možná daleko lepší, když na mě osvícená bytost křičí, než kdybych jí měl být ignorován.“

Pousmál se, mávl rukou, všichni jsme vstali, poklonili se a vydali se úzkými schody dolů.

Zoufale se snažím co nejrychleji zmizet, vypařit se odsud. Jsem fyzicky velmi, velmi unavený... toto není správná doba na to, abych se vypořádal se Sufi-Zenovou situací.

Ale Jean Dunn stojí za mnou a k mému úžasu dodává: „Hned za rohem je tichá restaurace, kde můžeme udělat rozhovor.“ (Říkal jsem si, že si snad musí dělat srandu!).

Ne, ne, Maharadž chce, abychom rozhovor udělali, jen pojdte se mnou!

Pořád nemohu uvěřit tomu, co se děje. Potřebuji čas, abych popřemýšlel o tom, co se právě odehrálo, co má pravděpodobně daleko větší význam, než jsem v tuto chvíli vůbec schopen pochopit. Vzápětí se ale ocitáme v tiché restauraci, kde, zdá se, dojde k rozhovoru. Jean Dunn si objednala kávu, vyzářuje z ní klid a je připravena. Ztěžka dýchám poznamenan černou skvrnou, kterou si držím od včerejška, jako nemaskovaný rohatý spiklenec očekávající ránu z milosti.

Jean je obyčejná 59-letá žena, která po celý život hledala, než se před deseti lety doslechla o Ramana Maharišim. Navštívila jeho ašrám, vrátila se zpět do Spojených států a poté opět přijela do Indie, kde žije poslední čtyři roky. Před dvěma lety potkala Nisargadatta Maharadže a ten se stal jejím Guruem.

Malcolm: Dal vám Nisargadatta nějakou formu zasvěcení?

Jean: Udělil mi *mantru* a zasvětil mě do ní.

Jak jste se o něm poprvé doslechla?

Lidé z Ramanášramu ho navštěvovali – muselo zde být nějaké pojitko.

Kvůli podobnosti se sebe-dotazováním?

Tak tomu již není. Maharadž má poslední roky rakovinu hrtanu, jeho učení je vytríbeno, nyní říká, že už není vědomím, ale pozoruje vědomí – je Absolutno. Jeho učení je teď na této úrovni.

Řekla byste mi něco o knize Já jsem To?

Je napsaná formou otázek a odpovědí. Právě vychází její páté vydání. Sestavil a editoval ji Maurice Frydman, který se stal ve stáří Maharadžovým žákem. Žádná další kniha už není. Protože jsem ale nahrávala všechny jeho promluvy, otázky a odpovědi, minulý rok jsem se Maharadže zeptala, zdali chce, abych je dala dohromady a knižně vydala. Řekl, že ano. A tak vyjdou tento rok *Semena vědomí*. Další díl bude následovat – kniha *Za vědomím* (poznámka překl.: Maharadž tehdy knihu přejmenoval na *Před Vědomím*).

I přes svou nemoc dává Nisargadatta daršan každý den?

V tuto dobu má mnohem větší bolesti, ale dává promluvy dvakrát denně. Patří mezi skryté světce, proto přilákal velmi málo lidí. Jeho učení není pro davy – jsme požehnáni, že mu můžeme naslouchat.

Jak obvykle učí?

Dokud nezačala jeho nemoc, tak to bylo formou otázek a odpovědí. Teď už ale nerozebírá věci z mateřské školky – nemá již fyzickou sílu – říká nám, jaká je naše pozice, pak už je to na nás.

Přišlo mi, že trval na tom, abych kladl otázky.

Chce, aby otázky vyšly na povrch, pak je ticho, aby zbývající otázky byly zodpovězeny ve vás.

Jak jsem viděl, jeho žáci jsou převážně ze Západu.

Západani převažují. Viděly ho tisíce lidí; někteří zůstali pár dní, jiní měsíce. Některé přiměl hned odejít. Řekl, že neví, proč posílá lidi pryč, třebaže chtějí zůstat.

Žijete v Indii trvale?

Ano, mám povolení k pobytu. Skončila jsem s prací na druhé knize: práce je završena...vše, co měl říci, bylo řečeno.

Chybí vám někdy západní společnost, váš domácí život?

Nikdy.

Řekla byste něco o svém osobním vztahu ke Guruovi?

Neexistují slova, která by to popsala...

Máte v životě nějaký cíl? Například stát se s ním (s Nisargadattou) zajedno?

Mým cílem v životě je ztratit cíl v životě – to je jeho učení: pro tento život neexistuje žádný účel (smysl), je to pouhé pobavení. To je vše.

To zní spíš Krišnamurtiovsky.

Chodí sem mnoho následovníků Krišnamurtiho – v současné době deset.

Jak dosáhl Maharadž osvícení?

Najdete to v první části knihy *Já jsem To*. Mohu vám říct toto: poprvé, co potkal svého Gurua (jeho kamarád ho přesvědčil, aby šli spolu koupit Guruovi věnec), už nikdy nechtěl odejít.

Byl tedy hodně mladý?

Bylo mu kolem třiceti. Obchůdek s bidísky na rohu ulice patří jemu: teď v něm prodává jeho syn. Měl osm obchodů, ale když jeho Guru opustil tělo, zanechal vše – rodinu i obchod. Měsíce se toulal po celé Indii, než potkal svého spolužáka, který ho přesvědčil, že je lepší žít ve světě. Vrátil se do Bombaje, ale všechny obchody zkrachovaly, kromě jediného. Nechtěl nic; veškeré světské ambice zmizely. Když k němu začali chodit lidé, nechal upravit horní patro, kde se nyní konají promluvy.

Místnost je maličká, kolik vůbec měří?

No, asi dvanáct metrů čtverečných. Viděla jsem tu místnost zcela zaplněnou, převážně Zápaďany. Říká, že Indové nejsou pro jeho učení připraveni.

Myslíte si, že byl na mě nazlobený proto, že nechce žádnou osobní popularitu?

Správně. Jsem si jista, že to byla ta idea. Nechce žáky – když přijdou, je to fajn; pokud ne, je to také dobře. Nezískává nic. Dosáhl vrcholu, protože není okouzlen ničím z toho, co mu může svět nabídnout.

Mluví někdy o Guruech a jejich způsobu učení?

Mluví o těch, co se označují za guruy, kteří propagují své koncepty, ale na té úrovni na tom není nic špatného.

Obdivuje některé žijící učitele?

Co vím, Krišnamurtiho. V minulosti i Ramanu Maharišiho. Jednoho dne řekl: „Krišnamurti, Ramana a já jsme jedno.“

Je obhájcem vegetariánské stravy?

To náleží tělu; neučí nic s tím souvisejícího. Jediné, co po nás chce, je to, abychom zjistili, kdo jsme.

Jeho žáci mohou pít a dopřávat si volné vztahy?

Cokoliv k dotyčné osobě přichází přirozeně, to by měla dělat.

Dává nějaká mravní ponaučení?

Ne. Dokud si myslíte, že jste osoba a tento svět je skutečný, tak žijete podle určitých pravidel. Jakmile celou záležitost pochopíte, váš život žije sám o sobě... nejsou zde žádná pravidla, nic není dobré ani zlé, měl bych udělat toto, neměl bych udělat ono. Pokud se nad tím zamyslíte, vše se děje v tomto intervalu života, v intervalu vědomí, a když vědomí odejde, jaký je v tom rozdíl?

Nedoporučuje odpoutanost od světských aktivit?

To přichází přirozeně. Hlavní a jedinou věcí, kterou učí, je, že máme zjistit, kdo jsme. Čím blíže k tomu přicházíte, tím více jste odpoután od světa; to se přihodí zcela přirozeně. Nemůžete udělat nic, aby se to událo. Tato představa konání něčeho je představou ega – „já to mohu vykonat“. Maharadž říká, že vědomí vás do Já vtáhne prostřednictvím naslouchání, protože ono chce o sobě vědět, o svém přirozeném stavu.

Co říká o opuštění těla v okamžiku fyzické smrti?

Pro něj to bude velká oslava – těší se na to. Pro ty, co si myslí, že jsou tělem, to bude traumatická zkušenost. Pro realizovanou bytost je to radostný okamžik.

Když s ním meditujete, ptá se vás, co vidíte uvnitř?

K tomu, abyste něco viděl, tu musí někdo být (smích)... Ne, ne-ptá. Vize a zážitky se dějí ve vědomí, nemají naprosto žádný význam. Před tím, než jste se narodil, věděl jste něco o tomto světě? Když umřete, budete něco vědět o tomto světě? Nevěděl jste, že jste existoval – existoval jste jako Absolutno, ale nejste si této existence vědomí. Když přijde toto vědomí, spontánně víte „já jsem“. Chopíte se těla a ztotožníte se s ním. On po vás chce, abyste se vrátil, šel

zpět do svého přirozeného stavu. Právě teď to je vědomí: čím déle přebýváme pouze ve vědomí a pozorujeme ho, tím více chápeme, že nic, co vidíme, není námi – jste tu „vy“, který to pozoruje.

Co ale učí o Bohu?

Beze mne tu není žádný Bůh.

Opravdu?

Ano.

A to učí?

Ano. Byl zde Bůh před tím, než jste byl vy? Je tu Bůh bez vás?

Co mne přivedlo zpět do tohoto těla?

Pamatujete si na předchozí tělo?

Mnoho lidí má takovou vzpomínku. A vy říkáte, že jsme se nikdy předtím nenarodili?

Není žádné „my“, není tu žádná entita. Je zde univerzální vědomí, které nepřetržitě projevuje sebe samo skrze tato těla.

Maharadž nevěřil v karmu a znovuzrození?

Správně.

Ale Ramana Mahariši přece o karmě a znovuzrození učil, ne?

Budou o tom mluvit na této úrovni, pokud je to vaše úroveň. Když ale pochopíte to, co říkám, že tu není nic jiného než univerzální vědomí vyjadřující sebe sama a není tu proto žádná individualita, pak vás přivede sem. O těchto věcech už mluvit nebude. Jestliže umřete s koncepty, tyto koncepty převezmou další formu, ale nebudou vámi – vy nevíte, jaká ta forma bude. Koncepty budou přicházet znova a znova, dokud nebudou vyčerpány.

Co říká Maharadž o nesobecké službě, pomáhání ostatním?

Na jejich úrovni je to dobré. Ale jeho učení je o tom, že zde nejsou žádní další, žádné individuální entity; vše se děje spontánně, není tu žádný konatel. Maharadž učí: „Nechte tento život, ať si žije, a pochopte, že vy tím nejste.“

Pokud nejsme „toto“, tak jsme „To“. Co je tedy „To“?

„To“ je právě teď vědomí.

Právě teď? Čím to bude, až opustíme tělo?

Absolutno.

Tak co se vrací?

Vědomí nepřetržitě obnovuje sebe samo. Zahodíte kus jídla do rohu, během pár dnů se objeví červi – život, vědomí. Stejně vědomí, které je v červu, je i ve vás. Není to „mé“ vědomí, „vaše“ vědomí; je to jedno univerzální vědomí, a toto univerzální vědomí jste vy.

Nejsou toto vše na našem stupni pochopení koncepty? Nezdály se vám zpočátku tyto teorie matoucí?

První den, kdy jsem přišla, Maharadž řekl: „Můj pocit bytí je potravinový produkt... a stejné vědomí, které je v oslu, je též v Šrí Krišnovi. Šla jsem si hned koupit jízdenku domů, ale žádnou neměli, a protože něco uvnitř mě vědělo, že to byla pravda, vrátila jsem se. Podtrhával koberec pod mými chodidly a pokračoval v tom do té doby, než jsem ztratila veškeré místo, kam bych nohy položila. Tlačí vás k zanechání všech konceptů.“

Posílal často pryč lidi, kteří za ním přišli?

Často. Nikdy nevěděl proč, domnívám se. Každá chvíle, kdy se na něj můžete dívat, je jako velkolepý film. O každou potřebu kohokoliv je postaráno – viděla jsem, jak se to dělo. Můžete sedět tiše, ale otázky, které máte uvnitř, budou zodpovězeny. Vše se děje podle

vaší potřeby. Není žádný „on“, nemá žádnou pózu jako „on“... to je důvod, proč se toto může dít. Není tu žádné ego, do kterého by šlo narazit.

Být tak blízko realizované bytosti nemůže být snadné.

Není to snadné, pokud máte nějaké zbylé ego.

Můžete říci něco o těch pozitivních stránkách?

Pro to neexistují slova. O vše je postaráno automaticky. Není tu již žádné „vy“, které by za něco děkovalo Bohu. Necháte odejít vše. Není tu žádné „vy“, oddělená entita, vše se děje spontánně. Je to jakoby tu byl tichý prostor, kde jste vy, a kolem vás se vše děje samo.

Jakou práci jste měla v Americe?

Pracovala jsem v novinách.

Existuje důvod, proč se lidé nechají zaplést s nesprávnými učiteli?

My, jakožto lidské bytosti, si myslíme, že pro vše existuje nějaký důvod. Není tu žádný důvod, žádná příčina – je to bezdůvodné dění. Dokud jsme na této lidské úrovni a domníváme se, že je tu příčina, budeme schopni nějakou najít. Pokud se někteří lidé vydají cestou vedenou falešnými guruy, můžete říci, že se to děje proto, aby se něčeho zbavili – vše, co se děje, je dokonalé. Je na nás pochopit, že tu není žádné osobní vědomí, vše je neosobní.

Ale když potkáme dokonalého učitele, je to určitě naše vědomí, které to rozpozná?

Ano.

Poté se náš život změní.

Ano.

Je to nový život?

Správně.

Je to součást božského plánu nevyžadovat úsilí?

Žádné úsilí.

Mohla byste na závěr říci, jaké jsou přínosy vycházející z kontaktu s vaším Guruem?

Zbavila jsem se představy, že je tu někdo, kdo získá z něčeho nějaký přínos...(smích).

KONEC

Džaj Sadguru!

Vědomí a Absolutno

*Rozhovory se Šrí Nisargadatta Maharadžem
(1980–1981)*

PODĚKOVÁNÍ

Tyto rozhovory nahrávala na magnetofon paní N. Vanaža, která nechyběla na žádném setkání. Jsme jí proto moc vděční za její odanou službu.

Byla jsem s Maharadžem po celou dobu uvedenou v knize. Nahrávky jsem přepisovala z pásků do písemné formy. S jeho požehnáním jsem se vrátila do USA 24. dubna 1981, abych zde vydala knihu rozhovorů ještě před jeho odchodem z těla. Avšak nestalo se tak, kniha vyšla až poté. Jelikož Maharadž promlouval pouze v jazyce *maráthí*, byli zde vždy přítomni překladatelé, hlavně pan Saumitra K. Mullarpattan, který byl s Maharadžem mnoho let; Rameš S. Balsekar, který s ním byl poslední tři roky jeho života; Damayanti Doongadží, která byla dlouhou dobu jeho žákyní; a manželé Gaitonde. Náš dík patří proto všem z nich. Také jsem vděčná paní M. Russell za pomoc při přepisování rukopisů k vydání. Můj guru, Nisargadatta Maharadž, nechtěl provádět žádné úpravy svých promluv, proto jsem nechala vše tak, jak to bylo přeložené. Rukopis byl editován jen v případě interpunkce. K jazykovým či stylistickým změnám nedošlo. Některé rozhovory se opakují. Maharadž i na sklonku svého života, kdy bylo jeho tělo velmi slabé, tímto způsobem zdůrazňoval své učení. Nikde jinde to není tak zjevné jako v jeho posledních odpovědích na naše otázky, uvedených v této knize *Vědomí a Absolutno*.

Jean Dunn

ÚVOD

Učení Šrí Nisargadatta Maharadže vyšlo v několika knihách ve formě otázek a odpovědí. První kniha rozhovorů, přeložených Mauricem Frydmanem, se jmenuje *Já Jsem To*. Dále vyšly knihy, které jsem editovala já, a knihy editované ostatními (pozn. př.: Powell, Gaitonde, West, Balsekar, Wolinski atd.) Všechny knihy slouží k tomu, aby nám přiblížily Maharadžovu specifickou filosofii. Mnoho lidí ze Západu začalo následovat jeho pokyny, které získali právě při čtení těchto knih. Nyní vychází další jedinečný zdroj učení, kterým je kniha *Vědomí a Absolutno*. V ní naleznete závěrečné učení Šrí Nisargadatta Maharadže; poslední rozhovory, které měl s lidmi, kteří přijížděli ze všech koutů světa, aby si vyslechli Jeho slova. Tyto rozhovory, které se nahrávaly na konci jeho života, byly vyvrcholením unikátního učení, které nám zanechal. Jsou zde k dispozici záznamy nejvyšší úrovně jeho moudrosti. Rozhovory se odehrávaly v malém pokoji v patře, který si Maharadž postavil na konci třicátých let, aby zde trávil čas v meditaci. V posledních třiceti letech svého života učil. Navštívilo ho mnoho lidí, kteří hledali duchovní vedení Mistra. V posledních dnech byly jeho promluvy krátké a stručné, neboť jeho tělo trpělo bolestmi způsobenými rakovinou. Bylo zcela jasné, že i když tělo bylo v bolestech, Maharadž věděl, že není tělem. Byl si vědom toho, že tělo trpí (říkal nám to), přesto jsme nikdy z jeho úst nezaslechli sténání či naříkání. Stačilo ho pozorovat, to samotné v nás vzbuzovalo úctu.

Maurice Frydman popsal tohoto velkého učitele jako Mistra s laskavým srdcem, citlivým přístupem, sršícím inteligentním humorem, zcela beze strachu, pravdivého, inspirujícího, vůdčího a dodávajícího sílu a podporu všem, kdo za ním přišli. Jiní ho popsali jako tygra. Byl tím, co bylo zapotřebí: laskavý, vlídný, trpělivý, drsný, výbušný. Nálady jím procházely jako letní vánek, sotva se ho dotkly.

Síla jeho učení rezonuje s jeho jedinečným odhodláním: Vzdej se všeho, co ses doposud dozvěděl a dočetl a prostě jen Buď.

Ty, jako Absolutno, nejsi toto „jáství“, ale v současné době musíš spočívat v „jáství“. Říkal to stále dokola. Samotné opakování jeho učení je smysluplné, neboť jsme vystavěli silnou bariéru okolo svého pseudo ega, abychom ho ochránili. Proto je potřebné neustálé tlučení k rozlomení této bariéry. Styl jeho učení založený na opakování je součástí jeho moudrosti a vyučovacích dovedností.

Učil nás, abychom pravdu nepřijímali, ale našli ji sami pro sebe, abychom hloubali nad jeho slovy, a ptali se sami sebe: „Může toto být pravdivé?“ Říkal, že každý musí přijít na to, co je vlastně tělo, odkud přišlo. Měl by to studovat nestranně, pozorovat to bez hodnocení. Později dojde k tomu, že je tělo něco jako robot, naprogramovaný jinými. Je třeba se obrátit dovnitř k tomu, co nám umožňuje vědět, že jsme, a s tím se sjednotit.

Spočíváním v „jáství“ (neboli Vědomí, což je čirá láska) dojde k tomu, že toto Vědomí samotné nám dá všechny potřebné odpovědi. V současné době je Vědomí to, co jsme, není to osobní Vědomí, ale neosobní, univerzální Vědomí. Po čase nám Vědomí ukáže, že nejsme ani to, ale že jsme Věčné Absolutno, nezrozené, nehynoucí.

Všechny jemňůstky jeho ojedinělé moudrosti jsou patrné v těchto posledních pronikavých rozhovorech s těmi, kdo měli tu čest být v jeho přítomnosti.

Nechť při čtení jeho slov v nich najdete Maharadžovo požehnání.

Jean Dunn

1. května 1980

Tazatel: Jak *Džňánin* vidí svět?

Maharadž: *Džňánin* si uvědomuje původ a hodnotu vědomí, tohoto pocitu bytí, které se na něm spontánně objevilo. Totéž vědomí hraje spoustu rolí, některé šťastné, jiné smutné, ať jde o jakoukoliv roli, *Džňánin* to vše pouze pozoruje. Role nemají na *Džňánina* žádný vliv.

Všechny vaše problémy jsou jen problémy těla a mysli. I přesto lnete k tělu. Jelikož se ztotožňujete s tělem a myslí, následujete určité uhlazené způsoby vyjadřování, když mluvíte. Já však ne. Možná vás tím uvedu do rozpaků; pravděpodobně nebudete schopni přijmout to, co vám říkám. Neobjevuje se ve mně potřeba následovat způsoby slušného chování.

Jste svázáni svými koncepty a vjemy. Ve skutečnosti milujete pouze pocit „já“ – vše děláte kvůli tomuto pocitu.

Nepracujete pro nikoho, ani pro žádný národ, ale pouze pro pocit „já“, který milujete ze všeho nejvíc.

Tazatel: Já ale rád tvořím, pracuji.

Maharadž: Všechny vaše aktivity pokračují tak jako tak, avšak nejsou nic než zábavou. Stavby bdění a hlubokého spánku přicházejí a odcházejí spontánně. Prostřednictvím pocitu „já“ se automaticky považujete za konatele. Zjistěte však, zdali je pocit „já“ skutečný anebo neskutečný, trvalý či pomíjivý.

Pocit „já“, který se ve vás objevuje, je neskutečný. Sám jsem si ověřil, jak neskutečný je. Ve chvíli, kdy je pocit „já“ prokázán jako neskutečný, kdo je tím, kdo ví, že je neskutečný? Poznání uvnitř vás, jež si je vědomo neskutečnosti pocitu „já“, tj. toto poznání, které zná změny, musí být samo o sobě neměnné, stálé.

Jste iluzí, *májou*, představou. Právě pouze díky poznání své neskutečnosti vím, že i vy jste neskuteční.

Není tomu tak, že já jsem skutečný a vy jste neskuteční. Je to takto: Jelikož já jsem neskutečný, vše je neskutečné.

Vědomí je závislé na těle; tělo závisí na potravinové esenci. Je to vědomí, které nyní hovoří. Pokud není tělem přijímána potrava, tělo přestane existovat. Byl bych schopen hovořit bez těla?

Je ve vaší moci uchovat si pocit „já“? Stejně jako se spontánně objevil, rovněž tak zmizí. Nebude vás předem varovat: „Zítřa odcházím.“

Vyvstala pochybnost a vy se snažíte nalézt řešení. Kdo je ten, kdo má pochybnost? Přijďte na to sami.

10. května 1980

Maharadž: Jak jsem došel k pravdě o své věčné existenci? Meditováním na meditujícího, kdy se pocit „jáství“ rozplynul do „bytí“. Až poté jsem pochopil, co je mojí skutečnou přirozeností. Velcí světci meditovali stejným způsobem. Nikdo mi nemusel říkat, jak to mám dělat. Nehledal jsem toto poznání mimo sebe. Vytrysklo uvnitř mne.

Meditoval jsem podobně jako jiní světci a spatřil vizi. Na počátku zde byl prostor. V prostoru jsem uzřel zhmotnělé principy. I když nemají žádnou tělesnou formu, v mé vizi těla měly. Nazval jsem je *Purušou* a *Prakriti*, mužským a ženským aspektem kosmického vědomí. Do té doby, než dojde ke spojení *Prakriti* a *Puruši*, spočívá dynamické, vše prostupující vědomí v nečinném stavu. V momentu spojení ženského a mužského aspektu došlo k výronu semene, které bylo zaseto v ženském těle.

Když semeno proniklo do dělohy, začalo nabírat formu. Po devíti měsících těhotenství se narodilo dítě. Vědomí, zaseté v děloze, bylo kauzálním tělem (*linga déha*). V tomto kauzálním těle bylo poznání „já jsem“ přítomno v nečinném, latentním stavu. To jsem viděl v meditaci.

Tazatel: Jak došlo k tomu, že jsme čiré vědomí ztratili?

Maharadž: Každá bytost prožívá stav Íšvary (Boha), ať už přímo nebo skrytě. Je však natolik zapletena v objektivním světě, že ztrá-

cí svoji pravou totožnost. Musíte zjistit, co je principem „já jsem“. Objevuje se zcela spontánně a současně s jeho vyvstáním počne spletnost konceptuálního života.

Tazatel: Jak bych měl začít s hledáním Sebe sama?

Maharadž: Začněte úplně od začátku. V hrubohmotném světě jsem začal existovat díky svým rodičům. Víím velmi dobře, že můj princip již přebýval ve směsi jejich tělesných výtažků, ze které jsem se narodil. Avšak došel jsem k závěru, že zcela určitě nemohu být tímto principem, který vyšel z matčina těla. Není mezi námi nikdo, kdo by byl sto let starý. Znamená to pak, že jste před sto lety neexistoval?

Tazatel: To nevím.

Maharadž: Ten, kdo říká „já nevím“, tu musel být; zkrátka, nebyl jste jako toto tělo, ale něčím jste byl. Toto musíte zcela jasně pochopit. Před sto lety jsem nebyl něčím, jako je toto tělo; čili ten, kdo to oznamuje, tu tehdy před sto lety musel být. Vy jste byl a budete existovat věčně.

To, co tu vysvětluji, se netýká světského poznání. Nechcete se vzdát ani světského, ani takzvaně duchovního poznání. Přesto chcete pochopit spletnost své existence. Snažíte se tomu porozumět prostřednictvím světských konceptů. Jenže to je přesně důvod, proč nejste schopni se dobrat pravého poznání.

Ve skutečnosti je vaší podstatou „stav“ absolutního klidu, ne stav fenomenálních změn. V tomto neprojeveném stavu jste dokonale klidní. Ale není zde zkušenost jeho přítomnosti. V tomto stavu není ani stopa po strastech či neštěstí, je tu pouze ryzí klid. Víte, o čem hovořím?

Tazatel: O Ánandě, klidu.

Maharadž: Snažíte se definovat ryzí klid na základě svých vlastních konceptů, protože chcete cítit uspokojení. Použijete-li pojem Ánanda, dokazujete tím pouze, že je přítomný tělesný pocit bytí, který to zakouší. Když jste v hlubokém spánku a začnete vidět formy, jste ve skutečnosti snící. Nepřicházejí snové formy z vašeho

vlastního pocitu bytí? Nevychází z vašeho vlastního pocitu bytí, jenž dříme uvnitř těla, cokoliv, co vidíte, ať už v bdělém či snovém stavu? V hlubokém spánku bylo vědomí v nečinném, latentním stavu. Nebyla zde žádná těla, žádné koncepty, žádné přítěže. Ve chvíli probuzení, s příchodem myšlenky „já jsem“, se zároveň probudila i láska pocitu bytí („já jsem“). Tato samotná láska je však *májou*, iluzí.

Tazatel: Míni tím Maharadž, že prožívajícím všech tří stavů je věčné Já?

Maharadž: Je to stav zvaný *Saguna Brahman*; všechny stavy tu jsou jen v důsledku pocitu bytí. Snový svět je hodně starý, není nijak nový. Ve svých snech vidíte pradávno pamětihodnosti, které již neexistují. Váš pocit bytí je velmi mocný. Vyvstání tohoto pocitu bytí vytváří čas. Vše je tímto pocitem, ale Já – Absolutno, tím nejsem. V meditaci byl prostor, ve kterém se z bezforemnosti náhle objevily dvě formy, *Prakriti* a *Puruša*. Podstatou dvou forem bylo poznání „já jsem“. Nebyly zde žádné formy, pak se náhle objevily; právě tak, jako tomu je ve snovém světě.

Vy jako sníte spíte v posteli, jenže ve snovém světě vidíte tělo a myslíte si, že jste to vy, a vše děláte prostřednictvím tohoto snového těla. Stejným způsobem jsou vytvářena těla v takzvaném bdělém stavu, ve kterém se narodilo vaše tělo a těla ostatních. Stav *Prakriti* a *Puruša* nemá žádnou formu; je věčný, bez začátku i konce. Z něj však vychází pět elementů, s nimiž je zároveň v okamžiku prvního zakoušení času zformováno tělo. Takto to probíhá neustále, přítomnost tělesné formy pouze svědčí o možnosti zakoušet čas. Dané vysvětlení každý nepochopí.

S jakou totožností byste rád odcházel ve chvíli „takzvané“ smrti?

Tazatel: Jako *Parabrahman*.

Maharadž: Co to je Absolutno, které nazývám *Parabrahman*? Neděláte nic, než že slova násobíte dalšími slovy, koncepty dalšími koncepty.

Tazatel: Maharadž mě z toho musí dostat.

Maharadž: Dokážete popsat, co jste?

Tazatel: Potřebuji vaše požehnání, abych pochopil, čím jsem.

Maharadž: Jste pouhým vyznavačem slovních hrátek. Zatímco já tu hovořím o pochopení, které je za projeveným světem, vy se snažíte všemu porozumět skrze své světské koncepty a slova. Vzdejte se všech těchto konceptů a pátrejte po podstatě svého pocitu bytí. Jak se přihodilo, že existujete? Meditujte nad tím! Ke skutečnému požehnání od Mistra dochází tehdy, když ve vás vytryskne samotné pochopení.

14. května 1980

Maharadž: Doktoři diagnostikovali tomuto tělu rakovinu. Byl by někdo s tak vážnou diagnózou stejně rozradostněný jako já? Svět je vaše přímá zkušenost, je vaším vlastním pozorováním. Vše, co se děje, se děje na této světské úrovni. Já však na této úrovni nespočívám. Odloučil jsem se od *sattva guny*, od podstaty bytí. Konečný stav na duchovní cestě je takový stav, kde nikdy nejsou pocíčovány žádné potřeby, kde nic není prospěšné pro cokoliv dalšího. Tento stav se nazývá *Nirvána*, *Nirguna*, Věčná a Nejvyšší Pravda. Shrnutí a esence těchto rozhovorů se nazývá Sadguru *Parabrahman*; stav, ve kterém neexistují žádné požadavky. To, co zůstává po rozpuštění celého vesmíru, je mým dokonalým stavem.

Žádná další stopa po stvoření zde není přítomna. Zůstávám od počátku stvoření vesmíru až po jeho rozpuštění vždy nedotčený. Dosud jsem se nezmínil o tom, že můj stav nikdy nepocítil tvoření ani rozpad vesmíru. Jsem základ, který přecháá veškeré tvoření a rozpady. To je můj stav, a váš také, ale vy si jej neuvědomujete, protože se držíte své podstaty bytí. Uvědomit si to je možné pouze tehdy, dostane-li se vám podpory od věčného Sadguru *Parabrahman*, od nepřemožitelného přesvědčení. Tento základ *Parabrahman* je věčný a je taktéž Sadguruem. Všichni oddaní Sadguru *Parabrahman* jsou obdařeni tímto věčným jménem.

29. července 1980

Tazatel: Proč vyvstalo toto vědomí?

Maharadž: Vy jste jak otázkou, tak odpovědí. Všechny vaše otázky vycházejí z totožnosti s tělem. Jak mohou být zodpovězeny otázky týkající se toho, co zde bylo před vznikem těla a vědomí? Byli zde jóginí, kteří seděli v meditaci mnoho let a hledali odpověď na tuto otázku, jenže ani oni na to nebyli schopni přijít. Přesto si stěžujete.

Tazatel: Je to velká záhada.

Maharadž: Záhada je to pouze pro nevědomého. Pro toho, kdo se neztotožňuje s tělem, to přestane být záhadou.

Tazatel: Nemůže nám to Maharadž předat?

Maharadž: Sdělují vám to, avšak vy neposloucháte.

Tazatel: Vidí nás Maharadž jako individuality?

Maharadž: Nejsou zde žádné individuality; jsou zde pouze potravinná těla s poznáním „já jsem“. Není zde žádný rozdíl mezi mravencem, lidskou bytostí a Íšvarou; vše má stejnou kvalitu. Tělo mravence je malé, kdežto tělo slona je velké. Vzhledem k velikosti je síla obou rozdílná, ale životní síla je stejná. Proto, aby tu mohlo být poznání, je tělo nutné.

Tazatel: Jak přišel Maharadž ke jménu Nisargadatta?

Maharadž: Byla doba, kdy jsem skládal poezii. Básně mě napadaly zcela samovolně. V jedné z těchto básní jsem použil slovo Nisargadatta (Věčná Přítomnost). Liboval jsem si v tom, skládání básní mě těšilo. Můj Guru mě však napomenul. Řekl mi: „Skládáš tyto básně s velkým požitkem; přestaň s tím!“ Já uposlechl.

K čemu mě chtěl dovést? Měl pro mě vytčený cíl – Absolutno. Chtěl, abych se rozpustil v Absolutnu. Nechtěl, abych se oddával svému pocitu bytí. Tímto způsobem jsem realizoval poznání. K uvědomění nedošlo prostřednictvím mentální manipulace. Guru mi řekl: „Toto je Ono,“ a pro mě to byla hotová věc! Pokud se budete stále patlat v rovině intelektu, natolik se do něho zapletete, až se nakonec ztratíte v hromadě konceptů.

Vědomí je čas, jenž stále plyne. Avšak já, Absolutno, nebudu věčně poctěn jeho společností, neboť vědomí je časově omezeno. Jakmile pocit bytí odejde, Absolutno nebude mít ponětí o existenci sebe sama, o vjemu „já jsem“. Zjevení a zmizení, zrození a smrt, to jsou kvality pocitu bytí; ne vaše kvality. Vymočíte se a z moči line zápach. Jste tímto zápachem?

Tazatel: Ne, nejsem.

Maharadž: Podstata bytí, existence sebe sama, je něco jako moč. Můžete být tímto pocitem bytí?

Tazatel: Jasně že ne.

Maharadž: Už nepotřebujete provádět další *sádhanu* (praxi). Pro vás jsou slova Gurua tím konečným.

5. října 1980

Maharadž: Nemám žádnou individualitu. Nepřijal jsem žádný osobní postoj. Ať se v projevu přihodí cokoliv, přihodí se to vědomí.

Lidé mě ztotožňují se svými koncepty. Dělají, co jim koncepty diktují. Vše projevené není nic než vědomí. Kdo mluví, kdo chodí, kdo sedí? Jsou to jenom projevy chemické sloučeniny „já jsem“. Jste chemickou sloučeninou? Mluvíte o nebi a pekle, o tom či onom Mahátmovi, ale jak je to s vámi? Kdo jste?

V meditaci máte mnoho vizí. Vize probíhají v chemické sloučenině, ve sféře vašeho vědomí, ne? Všechny vize a další jevy se pojí pouze k této zrozené chemické sloučenině. Vy však nejste chemickou sloučeninou „já jsem“! Duchovní poznání byste neměli studovat jako ve škole; jedná se o poznání vzešlé z naslouchání. Když jej posluchač vyslechne a přijme, něco v něm sepne. Pocit „jáství“ je ono druhé. Je to výplod duality.

8. listopadu 1980

Tazatel: Proč se považujeme za oddělené entity?

Maharadž: Myšlenky o entitě nejsou vaše myšlenky; ve skutečnosti se jedná o kolektivní myšlenky. Myslíte si, že jste tím, kdo má myšlenky, jenže pravdou je, že myšlenky vyvstávají ve vědomí.

Ztotožnění se s tělem a myslí se s růstem duchovního poznání zmenšuje, a vaše vědomí se naopak rozšiřuje do univerzálního vědomí. Životní síla je nadále činná, avšak její myšlenky a aktivity už nejsou omezené na individualitu. Stávají se veškerým projevem. Je to něco jako činnost větru. Vítr nevaně ve prospěch konkrétní osoby, ale fouká pro úplný projev.

Tazatel: Můžeme se jako individualita vrátit zpět do zdroje?

Maharadž: Jako individualita ne. Poznání „já jsem“ se musí vrátit zpět do svého vlastního zdroje. Nyní se vědomí ztotožnilo s formou. Později vědomí pochopí, že není onou tělesnou formou a postoupí dále. V několika málo případech může vědomí dosáhnout úrovně prostoru, a velmi často se zde zastaví. Jen zřídka kdy dosáhne svého skutečného zdroje mimo všechny podmíněnosti.

Je těžké vzdát se sklonu ztotožňovat se s tělem, které považujete za sebe sama. Nepromlouvám zde k individualitě, ale k vědomí. Je to vědomí, které musí pátrat po svém zdroji. Ze stavu nebytí přichází pocit bytí. Vystane zcela tiše, jako rozbřesk. To, co vyvstane, je pocit „já jsem“, a poté je zde náhle prostor. V prostoru začne s elementy vzduchu, ohně, vody a země pohyb. Všech pět elementů (prostor, oheň, voda, země, vzduch) je pouze vámi. Toto všechno se děje z vašeho vědomí. Není zde žádná individualita. Jste tu pouze vy. Veškeré konání jste zase jen vy. Vědomí jste vy.

Jste vědomím, všechny názvy bohů jsou vašimi jmény. Tím, že se vážete k tělu, se vydáváte rozsudku smrti a omezenosti času. Vy sami se svazujete časem a smrtí.

Jsem úplný vesmír a jako takový nepotřebuji nic, protože jsem vším. Ale sevřením se do něčeho malého, tedy těla, jsem ze sebe

udělal zlomek a stal se žadonícím po tom či onom. Potom já jako tělo potřebuji nespočet věcí.

Existujete a existovali jste v nepřítomnosti těla? Jste a byl jste tu, či nikoli? Prožijte stav, který zde je a byl před narozením těla.

Vaše přirozenost je otevřená a neomezená, vy jste ji však překryl a udělil jí mnoho různých podob.

9. listopadu 1980

Tazatel: Měli bychom učit své děti nezaujatosti, kterou nám Maharadž ve svém učení doporučuje?

Maharadž: Ne. Pokud to budete dělat, nebudou mít touhu dále vyspět; musí mít jisté ambice, určité touhy pro patřičný růst.

Ten, kdo plně prošetřil podstatu sebe sama a došel k jejímu pochopení, nikdy nebude zasahovat do hry vědomí. Není tu žádný tvůrčí s obrovským intelektem; veškerá tato hra probíhá spontánně. Není za tím žádný intelekt; nepokoušejte se vmontovat do té hry ve snaze změnit nějak její chod.

Váš intelekt vzniká až následně jako vedlejší produkt tohoto procesu celého tvoření. Takže jak by nad ním mohl intelekt převzít velení anebo ho dokonce hodnotit? Prošetřete sebe sama; to je smysl vašeho života. Podstatou duchovna není nic jiného než pochopení této hry vědomí. Pokuste se prohlédnout klamnost vědomí tím, že se doberete jeho zdroje.

12. listopadu 1980

Maharadž: „Jáství“, projevené *Brahman* a Íšvara jsou totožné. Meditujte nad tím a uvědomte si to. Máte výjimečnou příležitost, kdy vše bylo vysvětleno velmi detailně, proto toho plně využijte. Jste projevené *Brahman*. Několikrát jsem vám řekl, co je vaší pravou přirozeností, ale vy silou zvyku upadáte znovu a znovu do tělesné totožnosti. Nastal čas, kdy se musíte vzdát této totožnosti. Činnosti

těla budou pokračovat do té doby, dokud tu tělo bude, ale to neznamená, že byste se s nimi měli ztotožňovat.

Tazatel: Jak to máme provádět?

Maharadž: Tělo můžete pozorovat, proto jím nejste. Nejste životním dechem, neboť ten lze také pozorovat. Stejně tak nejste vědomí; s vědomím se však musíte sjednotit. Jakmile se stabilizujete ve vědomí, nezaujatost k tělu a projevům, které se prostřednictvím těla dějí, vyplyne spontánně. Je to přirozené zřeknutí se, ne úmyslné.

Neznamená to však odmítat své povinnosti ve světě; vykonávejte je s plným západem.

Tazatel: Neměli bychom v sobě znovuobjevit oprostění se od těla, které prožívá malé dítě?

Maharadž: Pochopte zdroj dítěte. Dítě je produktem spermií otce a vajíčka matky. Vědomí je stejné v rodičích jako v dítěti. Je vždy právě takové. Je zde pouze jedno vědomí. Musíte se s ním sjednotit a stabilizovat se v něm. Až potom je lze transcendovat. Vědomí je vaším jediným vlastnictvím. Pochopte jeho podstatu. Do jaké míry znáte sebe sama?

Tazatel: Seděl jsem u nohou Sadgurua a držel se jeho chodidel. Co je za tím, nevím.

Maharadž: Správně, to dělat musíte, ale měl byste si přitom uvědomit význam pojmu „chodidla Sadgurua“. Pochopte, že stejně jako každý pohyb začíná od chodidel, tak i při přechodu ze stavu nevědění (o sobě) do stavu vědění počne pohyb. Jakmile se přihodí vědění, je to pohyb Sadgurua. Jděte ke zdroji tohoto pohybu, tam, kde začíná „jáství“. Úsilí toho, kdo tento pohyb zastavil a navždy zarazil, nepřijde nazmar. Držet se chodidel Sadgurua znamená spočívat na rozhraní mezi věděním a nevěděním.

17. listopadu 1980

Tazatel: Neměli bychom veškeré poznání odstranit?

Maharadž: Musíte důkladně poznat podstatu vědomí; když o něm budete znát vše, dojdete k závěru, že to vše je neskutečné. Až pak byste to měl pustit. Po vyslechnutí si rozhovorů byste si měl sednout a meditovat. Ptejte se: „Je to, co jsem zde vyslechl, pravda či nikoliv?“ Potom pochopíte, že i to je třeba odhodit.

Princip (zdroj), který dokáže posoudit, zda svět je či není, je tu ještě před existencí světa. Kdo zná to, díky čemu je vše poznáno a rovněž zda to je či není? Díky čemu je toto vše pochopeno? Kdo to chápe?

Když říkám *Parabrahman*, kývete hlavou jako že tomu, co je tím míněno, rozumíte. Jména jsou pouze nástrojem ke komunikaci. Chápete, kam směřuji?

Tazatel: *Džňánin* ví, že toto vše je iluze. Je si vědom faktu, že tu není žádná duchovní cesta; ovšem jestliže je tu někdo, kdo je chycen v iluzi, a je přesvědčen, že kráčí po duchovní cestě, a že ta cesta postupuje tím a tím směrem, má pro něho smysl se držet technik, které ho budou dále držet v této iluzi?

Maharadž: Iluze – je to jen slovo – nebo snad ne?

Tazatel: Je to slovo, které se týká určitého konceptu.

Maharadž: Ten koncept je také jen slovo, ne?

Tazatel: Ano.

Maharadž: Jaké iluzorní slovo pak chcete, aby vás uspokojilo?

18. listopadu 1980

Maharadž: Můj současný postoj je bez omezení, zcela svobodný.

Nakonec se musíte dostat za poznání; ale poznání musí přijít. Poznání se dostaví až po důsledné a nepřetržité meditaci. Poznání „já jsem“ se díky meditaci postupně usadí ve vás a splyne s univerzálním poznáním, čímž se stane zcela volným jako nebe či prostor.

Ti, kdo sem přijdou s představou, že tu získají poznání, tedy duchovní poznání, sem přicházejí jako individuality usilující něco získat; to je vskutku problém. Hledající musí zmizet.

Když poznáte svou pravou přirozenost, poznání „já jsem“ zůstane, ne však omezené na tělo, nýbrž jako zcela neomezené. Není proto možné nabýt nějakého poznání, neboť vy *js*te poznáním. Jste to, co hledáte.

Vaše pravé bytí existuje ještě před vyvstáním jakéhokoliv konceptu. Můžete vy jakožto objekt pochopit něco, co existovalo před vyvstáním jakéhokoliv konceptu? Je v nepřítomnosti vědomí přítomno něco, čím by se dala dokázat existence čehokoliv? Vědomí samotné je mysl, je to myšlenka (já); vědomí je celkový projev. Když to pochopíte, pak ve vás během života zemřela představa „já jsem tělo“. K tomuto poznání dozraje jen málokdo. Je to těžko pochopitelný, nepolapitelný typ poznání, při němž není nutné žádné úsilí – ve skutečnosti právě úsilí je na překážku. Jedná se o intuitivní pochopení.

Tazatel: Nemělo by se tedy upustit od všech duchovních disciplín?

Maharadž: Ano, ale jen když dosáhnete té nejvyšší úrovně. Do té doby si musíte splnit své domácí úkoly.

Světské záležitosti přestanou zajímat ty opravdové aspiranty, kteří jsou schopni intuitivně se dobrat konečného pochopení. Co získáte, když ztratíte tento zájem? Ať je to, čeho se zbavíte, čímkoliv, pak to ztratíte jakožto obyčejná osoba. Ale to, co dostanete na oplátku, bude hodno Krále. Ti, kdo to pochopili a dobrali se určitého stupně, nebudou o nic žádat – vše jim bude přicházet spontánně. Nebudou po tom toužit, přesto však to bude zde. To se nepřihodí individualitě, nýbrž univerzálnímu projevu, neboli tomu, kdo se sjednotí se svou pravou přirozeností. *Džňáninovi* se děje čistě jen pozorování.

20. listopadu 1980

Maharadž: Princip, který dokáže znát sebe sama, je ukryt v živém organismu. Je i v plazícím se červu, jelikož červ o sobě také instinktivně ví.

Vyslechnutím mých promluv budete přeměněni zpět do své původní podstaty, před své narození. Stane se to právě nyní, i navzdory vašemu současnému životu. Způsob, jakým k vám nyní hovořím, je zcela odlišný. Promluvy jsou na vyšší úrovni; proto sem nikoho nezvu. Doporučuji, aby sem nikdo nechodil poslouchat mé současné promluvy, protože se v něm vyvine nezájem o rodinu či každodenní život.

Energie vydávaná při mluvení a energie vitálního dechu by se měly spojit a ustálit se. Jinak pokud necháte tyto energie obracet se stále ven, budou promrhány.

Jestliže chcete klid, spočiňte v bodě, kde jste začali být, nehněte se odtud. *Óm* je neznělý zvuk (zvuk nebeské říše); je to nevyřčené slovo.

Nereagujete na mé promluvy. Dosud jste nebyli schopni vnímat podstatu svého vědomí. Vědomí je něco jako divadlo, drama hry. Nejste ničím podporováni, nemáte vůbec žádnou pomoc. Narození i rodiče – to vše je iluze. Přijetí těla za sebe sama je nepředvídaná událost. Pokud nelpíte na těle jakožto své totožnosti, vše je v pořádku.

Parabrahman/Absolutno je zde tehdy, když pocit bytí zapomene na sebe. Toto vědění není váš skutečný stav, je to výsledek těla potraviny esence (tělo *sattva*), a vy, Absolutno, tím nejste.

21. listopadu 1980

Maharadž: Ať jsem dříve myslel na cokoliv, to se nyní změnilo. V současnosti se i ta nejnepatrnější stopa individuálního pocitu zcela vytratila a zůstalo tu vědomí jako takové, které vše spontánně

zakouší. Výsledkem je úplná svoboda. Po celou dobu zde bylo naprosté přesvědčení, že právě vědomí je tím zakoušejícím; ale „já“, které vědomí pociťovalo, zde bylo. Nyní se „já“ zcela vytratilo. Takže ať se v poli vědomí odehrává cokoli, Já, jenž tu jsem ještě před vyvstáním vědomí, tím nejsem vůbec nijak dotčen. Vše prožívá vědomí, které zakouší sebe samo.

Nicméně pochopte, co je to vědomí, byť vědomí není individualitou. Základ a zdroj vědomí je (ukryt) v hmotě. To, co říkám, je pořád v konceptuálním světě, a nemusíte to přijímat jako pravdu. Nic v konceptuálním světě není pravdivé.

Když mi doktoři sdělili diagnózu nemoci, samotné označení nemoci (rakovina) odstartovalo různé myšlenky a koncepty. Pozorováním těchto myšlenek a konceptů jsem došel k závěru, že ať se děje cokoli, odehrává se to ve vědomí. Pověděl jsem mu: „Jsi to ty, co trpíš, ne já.“ Pokud vědomí chce nadále trpět, nechť v těle zůstane. Jestliže chce vědomí opustit tělo, nechť ho opustí. Ať je to tak či onak, mě se to netýká.

Děly se různé věci, přicházely myšlenky a zkušenosti, a vše bylo připisováno na můj účet. Jakmile jsem však poznal, co to je, všechny tyto účetní knihy shořely a od té doby už nemám žádné záznamy.

Jak zábavné je vidět někoho, kdo si o sobě myslí, že je individualitou, že je konatelem neboli tím, kdo něčeho dosáhl. Vše, co se děje, i zakoušení toho, co se děje, probíhá v tomto vědomí, kdy vyvstává pocit „já jsem“.

24. listopadu 1980

Tazatel: Má smysl pokoušet se přijít na to, co nyní jsme, jestliže zde není žádný rozdíl mezi tím, co existuje před narozením těla a tím, co tu je po smrti? Není to jedno a to samé?

Maharadž: Je zde nějaký rozdíl mezi světlem vycházejícím ze slunce a samotným sluncem?

Tazatel: Je jediný rozdíl v tom, co se odehrává mezi tím?

Maharadž: Ať se od narození do smrti odehraje cokoliv, je to pouze vyjádření vědomí. Trávíte čas tím, že se zabýváte různými koncepty, které vás baví – to se také odehrává v oblasti vědomí. Děláte snad něco jiného?

Tazatel: Pohrává si Maharadž s různými koncepty?

Maharadž: Ne. Vše je vědomí; vědomí si hraje samo se sebou.

Tazatel: Je to tak, že si Maharadžovo vědomí pohrává, zatímco on je od toho oddělený?

Maharadž: Vědomí není osobní vlastnictví. Je univerzální.

Tazatel: I když to chápeme, někdy se nám vědomí zdá být omezené na tělo.

Maharadž: Pokoušíte se to chápat pomocí intelektu. Prostě jen buďte. Když vám říkám, že jste dynamické projevené poznání, pak jste vše. Co chcete jiného?

Tazatel: Uvědomuji si, že mi zde Maharadž nastavuje zrcadlo. Nyní mi však naznačuje, že já sám jsem vlastní zrcadlo.

Maharadž: Proto byste zde neměl zůstat dlouho.

Tazatel: Co bychom měli dělat, až odsud odejdeme?

Maharadž: To záleží na vás. Pokud přebýváte ve vědomí, vše se bude dít spontánně. Jste-li stále ztotožnění s myslí a tělem, budete přesvědčeni, že vše děláte vy. Pokud opravdu spočínáte v tom, co jsem řekl, splynete se svým Já. Potom vám lidi budou sloužit a padat k nohám. Bude se dít právě to, co je pro vás potřebné. Vědomí nemůže nikdy zůstat nečinné, bude stále zaneprázdněné – je to jeho přirozenost. Když sem přijdete, jste plní určitého očekávání, cílů, ale po vyslechnutí si mých promluv o vše přicházíte.

Tazatel: Proč se zdráhám zbavit se všeho, co nejsem, navzdory svému intuitivnímu poznání?

Maharadž: Ještě jste se pevně neukotvil v poznání. Měl byste se cítit natolik přesvědčen, že by ve vás nemělo už nikdy dojít k pochybnosti. Vezměte si například někoho, kdo umřel a byl pohřben. Jeho život skončil. Není pochyb, žádné otázky k tomu nejsou potřeba! Stejně tak je to s poznáním, vše skončí.

Tazatel: Jaké úsilí je potřeba vyvinout, abych se dobral konce?

Maharadž: Prostě jen buďte, bez úsilí. Bude vědomí přijímat tělo za sebe sama poté, co se plně pochopí? Vědomí je v celku; nechytí se dílku všeho projeveného a neřekne „já jsem jen tento konkrétní díl“.

Vědomí se projevuje stejně jako světlo. Pěti-elementární hra je projevem vědomí; záře vědomí. Hra pěti elementů nakonec splyne s vědomím, protože je to výsledek vědomí.

25. listopadu 1980

Maharadž: Lidé sem přicházejí a zůstávají tu několik dní, týdnů a dokonce měsíců. Po pár dnech v nich zakoření slova, která zde slyší. Proto by odsud měli odejít, aby to, co vyklíčilo, mělo čas plně vyrůst a vykvést. Jakmile semeno zakoření, musí odejít. Co zakoření, musí v každém srdci vykvést a projevit se.

Tazatel: V tomto směru Maharadž říkal, že učení získal od svého Gurua, pochopení však bylo jeho vlastní.

Maharadž: Můj Guru mi vysvětlil, že vědomí samo je Guru. Vše ostatní pak ve mně dozrálo spontánně. Ovoce by mělo začít růst a zrát na vaší zahradě. Neměl bych zasévat své pochopení ve vás.

V tradicích, zvycích a náboženských konceptech zalíbení nenačázím. Pokud aspoň trochu prozkoumáte tradiční přístupy, zjistíte, že to vše jsou jen koncepty. Zajímá mě pouze jedna jediná věc. Nejprve jsem zde byl ve své celistvosti, neuvědomoval jsem si ani sebe, a pak se náhle vynořilo vědomí sebe. Jak to vzniklo? To je otázka, kterou je třeba prozkoumat. Pochopte, jak mazaný je klam zvaný *Mája* (iluze). Nejprve nám ukáže naše tělo a pak nás přiměje uvěřit, že jsme tímto tělem. Tělo však není nic než ždibec oplodněné spermie, ve které je vědomí latentně ukryto. Chápete, jaký je to podvod?

Tělesnou podstatou je potravinový výtazek a vědomí spočívá v těle již od samého začátku. V latentním stavu vědomí je obsažen celý vesmír. Ten, kdo to nahlédl a pochopil, je automaticky přiveden do klidu, neboť si je vědom faktů, že vše okolo není nic než pomíjivé

dění. Obrovská halda všech možných konceptů nám byla vtlokána do hlavy jakožto poznání. To vše je založeno na prostém vynoření vědomí.

5. prosince 1980

Maharadž: Nemoc potvrdila, že tu neexistuje žádná osoba, žádná individualita. Nastalo onemocnění koho? Nemoc je součástí dění v projevu; je to dynamická hra vědomí (*čajtanja*). Můj přirozený stav je před tímto vědomím. Můj přirozený stav není závislý na vědomí.

Existuje dvojverší, které zpíváme v *bhadžanech*, o *čakrapani*. *Čakrapani* je výraz pro pocit „jáství“; životní, projevený princip. Je to jako cigaretový zapalovač. Plyn v něm nemá žádné světlo, ale jeho projevem je plamen, plný světla, života, energie. Stejná energie je i v atomech a molekulách.

Fungování vědomí se děje spontánně a nikdo neví, co se stane. Například něco zde řeknu, a Mullarpatan to přeloží tak a Balsekar zase jinak. Vždy podle toho, jak tomu porozuměli. Takto to bude probíhat. *Čakrapani* je jako „setrvačnick“. Krišna řekl, že *čakrapani* „rotuje ve všech bytostech“. Tato energie, která hýbe všemi věcmi v bdělém stavu, je ukrytá v hlubokém spánku. Jak dlouho si nejste vědomi svého uvědomění? To nevíte. Pak náhle vyvstane vědomí. Přemýšlel o tom někdo z vás? Není úžasné, že vědomí, prodlévající po dlouhou dobu v latentním stavu, náhle spontánně vyvstane?

Jean Dunn: Je si univerzální vědomí vždy vědomo sebe sama jakožto univerzálního vědomí nebo si sebe uvědomuje, pouze když zde je forma těla?

Maharadž: Uvědomění si není vědomo svého uvědomění. Jestliže se pořádně ponoříš do toho, co říkám, pak všechny tebou přeepsané a chystané knihy zahodíš.

Jean Dunn: Dokončím knihy, pak konec.

Maharadž: Slíbila jsi mi, že z těchto rozhovorů dáš dohromady tři knihy. Univerzální vědomí nepíše žádnou knihu. Jak je potom napíšeš?

Jean Dunn: Odehraje se to spontánně.

8. prosince 1980

Maharadž: Mluvím o vědomí, které funguje prostřednictvím těla právě v tomto okamžiku, není však viditelné. Vědomí není omezené na tělo – je univerzální. Již nemohu mluvit o jiných záležitostech. Umře-li někdo, o nic se pak nestará. A je jedno, jestli se to lidem líbí, či nikoliv. Možná se vám zde dostane nějakého požehnání, třeba to pro vás bude přínosné – co já vím...

Všechno, co dělám, dělá univerzální vědomí, jež je činné prostřednictvím těla. Nefunguje to tak, že bych si něco připomínal z minulosti, a pak na základě toho jednal; veškeré konání probíhá v současnosti, spontánně.

Tazatel: Odkud se vědomí bere?

Maharadž: Vědomí nikdy odnikud nepřichází, ani nikam neodchází; jen se vám to zdá, že odněkud přichází.

Tazatel: Jak je možné, že to Maharadž ví, a my nikoliv?

Maharadž: Poznat to není tak těžké, jen je třeba si uvědomit, s jakou totožností se ptáte?

Tazatel: Je to karmicky dané? Může být karma změněna?

Maharadž: Za veškerou činností hledejte vědomí. Nežijte v klamu, že ten či onen jsou konateli; za vším je vědomí.

Tazatel: Může se nade mnou Maharadž slitovat a postrčit mě do prožívání univerzálního vědomí?

Maharadž: Ovšem že to mohu udělat, vy mě ale musíte dobře poslouchat. Musíte zcela uvěřit mému výkladu o vaší podstatě, a na základě toho se musíte začít chovat a žít.

Ve skutečnosti jsem neprojevený, přesto jsem nyní projevený, ale ve skutečnosti jsem neprojevený. Dokážete žít jako neprojevený?

Dokud zde je charakteristická vlastnost, dotud zde je pocit „já jsem“ neboli kvalita vlastnosti. Proto takto mohu hovořit. Co se stane, když přestane existovat? Pocit „já“ přišel a potom odešel, to je vše. Já neumírám. Ten, kdo nepřijal falešnou totožnost, to pochopí.

Tazatel: Maharadž řekl, že neumře?

Maharadž: Jak může umřít ten, kdo se nenarodil?

Když se lidé okolo mne dozvěděli o nemoci (rakovině), vyvolalo to pozdvižení. Ti, kdo ke mně cítí náklonnost, sem přišli a plní lítosti chtěli mluvit o vážné nemoci, nebo mi psali, radili mi a dávali léky. Stane se to, co se stát má, nezajímám se o to. Netrápím se tím, nemám strach, takže pro to nemusím dělat vůbec nic. Je v pořádku, že ti, kdo mě mají rádi, mě nyní navštěvují a píší dopisy. Já je neposlouchám, a to je také v pořádku. Nejsem z ničeho vystrašen.

Ptáte se: „Kdo jsem já?“ Nedostanete žádnou odpověď, protože ten, kdo obdrží odpověď, je iluzorní. Možná máte představu a budete se domnívat, že jste našli sami sebe, ale ve skutečnosti to není nic než představa. Sebe Sama nemůžete nikdy spatřit.

Tazatel: Co je *Sat-Čit-Ánanda*?

Maharadž: Jsou to slova. Můžeme to vyjádřit tak, že *sat-čit-áananda* je pro mysl dosažitelná úroveň, popisující stav, který je jinak nepopsatelný. Váš pravý stav je neprojevený; vyvstane-li projev, slova přijdou spolu s ním. Ten, kdo zakouší stav *Sat-Čit-Ánanda*, tu je vždy přítomen ještě před jeho zakoušením.

15. prosince 1980

Maharadž: Zvažte status, kterého byste dosáhl, kdybyste byl schopen pochopit to, co říkám. A pokud byste to pochopil, neměl byste žádný status. Vaše hodnota nemůže být vyčíslena. Všechny své úkoly jste si splnil a nyní vám vaše *sádhana* čili duchovní praxe přináší ovoce; nechte to v sobě dozrát. Až odtud odejdete, už se nemusíte potulovat z místa na místo a navštěvovat další učitele. To

již máte za sebou. Jste tu dnes proto, že jste hoden stavu konečné realizace.

Poznejte bezforemný pocit „já jsem“ (vnímání beze slov), který vyvstane ráno po probuzení. Poznání Já, spočívání v Sebepoznání, není žádným pouhopouhým intelektuálním poznáním. Musíte tím být a nehnout se z toho. Zůstaňte zde pevně ukotven.

Nevyptávejte se druhých na to, co jsem poradil konkrétně jim. Spočítejte v tom, co jsem řekl jen a jen vám. Zabijte v sobě zvědavost o tom, co bylo řečeno druhým. Každému hledajícímu se dostane rady, která je určena právě jemu. Dokud sám nespočínáte ve své pravé totožnosti, nebudete schopen posoudit hloubku přirozenosti někoho jiného. Snažíte-li se pochopit druhé, měla by se naplno otevřít Sebezárná přirozenost vašeho Já. Sám Sebe poznáte postupně. Poznání, vykládané zde, v žádných knihách nenaleznete. Nyní, když jsem vám dal vše potřebné, nezáleží na tom, zda sem zítra přijdete či nikoliv. Nezapomeňte však, co jsem vám řekl o vašem Já.

18. prosince 1980

Tazatel: Vědomí je jako promítací plátno a já jsem toto plátno.

Maharadž: Pochopte, co vám tu říkám, neopíraje se o žádné koncepty. Vy stále přidáváte nové koncepty. Dostaňte se nyní do spočívání v bezkonceptuálnosti. Mnoho duchovních aspirantů si klade za cíl získat zásluhu dosažením určitého místa, jakým je Nebe čili *Vaikuntha* (příbytek Svrchovaného Boha Višnu). Žádné takové cíle jsem před sebou neměl. Jediné, co mě zajímalo, bylo nalezení Sebe Sama. Neuvědomoval jsem si nic, ani sebe sama, a náhle jsem si byl vědom, že jsem. Kde a jak na mě vyvstalo toto vědomí? To byl cíl mého dotazování, dostat se zpět do stavu, kde nebyl přítomen jakýkoliv projev. To je základní poznání prapůvodního Já. Takže jsem se vracel nazpět, po stopách originálního, prapůvodního Já a dosáhl stupně, kde jsem chtěl poznat, jaký byl můj stav předtím, než

ve mně vyvstalo vědomí sebe sama. To je meta, které jsem dosáhl. *Brahman*, Íšvara, Bůh – to vše jsou jména, určená k označení vědomí vědomého si sebe sama. S jakou totožností budete v okamžiku takzvané smrti, pokud důkladně pochopíte toto poznání? Budete prostě jen pozorovat, co se děje. Vědomí postupně ztratí vše a končí to tím, že si již není vědomo sama sebe. Tento stav nelze popsat. Nazývá se *Parabrahman*, Nejvyšší, Svrchované Absolutno. Jedná se však jen o názvy, sloužící ke komunikačním účelům. Když jsem si povšimnul, jak od chvíle ranního probuzení až do momentu večerního usnutí v mysli neustále vyvstává potřeba dělat to či ono, napadlo mě začít používat výše popsaný způsob dotazování. Co nás nutí dělat všechny možné věci? Kvůli čemu se to vše děje? Pak jsem došel k závěru, že to, co po celý den funguje, je samotný pocit bytí neboli prostý fakt, že si uvědomuji svoji existenci, že jsem. Tímto způsobem začalo mé dotazování.

Uvnitř těla přebývá princip vědomí. Spočíváním ve vědomí se tento princip stává všeprojeveným a všeprostupujícím. Poté došlo i k transcendenci vědomí. S vyvstáním vědomí Absolutno ví, že je, „já jsem“. To je má zkušenost. Mám i další zkušenosti, které spadají do časoprostoru, ty však pozvolna upadají a mizí. Snižuje se pozvolna i intenzita primární zkušenosti pocitu „já jsem“. Vědomí (pocitu „já jsem“) se vytrácí, přestává existovat. Absolutno tu je neustále.

Ach, jaký je to propad! Naprosto dokonalý stav uvázne ve zkušenostech, ze kterých se navíc snaží získat určité výhody.

Tazatel: Děje se to spontánně?

Maharadž: Ano. Svrchovaný zdroj (Absolutno) upadl do pasti při zakoušení zkušenosti, která nastala v poli uvědomování. Absolutno přijalo danou zkušenost za svou. Přijímáním zkušeností a považováním jich za pravdu je Absolutno postupně vtahováno stále do větší pasti.

22. prosince 1980

Maharadž: Právě dnes jsem spočíval v bdělém stavu a nevnímal nic, žádná slova, nikdo ke mně nemluvil. Přebýval jsem v naprostém klidu, ve stavu před slovy. Již mě opustily zbylé pozůstatky osobnosti či individuality. Ještě před rokem jsem měl ve zvyku se zalíbením promlouvat k lidem, nyní se však nadšení vytratilo. Mé místo přebývání v hrubohmotném světě je nyní pryč. V současné době je mé místo v jemnější sféře – jako v prostoru.

Přivést vás a ukotvit v samotném zdroji, ze kterého vyvstávají slova – to je účel našich rozhovorů. Prodlévat v bezforemném, dynamickém, všeprostupujícím vědomí – tomu se říká „spočívání ve slovech Gurua“. Významem *mantry*, kterou jsem vám dal, je to, že jste projevený, dynamický princip, a ne tělo. Když prodléváte v tomto principu, nepochybně se jím také stáváte.

Lidé si myslí, že sem přicházejí ze svého vlastního popudu a vůle. Jenže tím, co je sem přivádí, je vědomí, neboť vědomí si žádá toto poznání. Mé promluvy jsou adresovány vědomí: „Ztotožnilo ses s tělem, jenže nejsi tělem.“ Je to poznání, které musí pochopit svoji podstatu a splynout s poznáním, které je jeho zdrojem.

Lidé sem přicházejí a žádají o požehnání. Nechápu však, že poznání „nejsem tělo, ale vědomí uvnitř těla“ je ono požehnání.

25. prosince 1980

Tazatel: Co bychom měli mít na paměti, zaměstnávají-li nás plně světské povinnosti?

Maharadž: Jelikož tu je princip „já jsem“ přítomen, je pohybuje se všude kolem. Přidělujete mu různá těla, abyste mu dali nějakou totožnost a mohli ho na základě ní rozpoznat. Jenže tento princip je tu již přítomen, je podkladem všeho. Jen díky němu se zabýváte všemi možnými činnostmi. Dokud nebudete mít tělo, nebudete schopni provádět žádné činnosti.

Toto poznání je určeno pro božský princip, jenž je v současnosti chycen v iluzi, že je tělem a myslí. Proto si pak božství namlouvá, že je tělem a myslí. Vy jste přijal klamné ztotožnění se svým tělem a tato totožnost se stala vaším egem.

Íšvara je projevený božský princip, kterým jsou provozovány všechny činnosti. Nemá žádnou formu. Formy se zde objevují v důsledku pěti-elementární hry. Nyní se tento beztvary princip zcela ztratil v tělesné totožnosti a je rozpoznán jen tělem. Máte strach ze smrti, protože nechcete ztratit svou totožnost, tělo.

Protože se vám dostalo možnosti používat formu lidského těla, maximálně ji využijte, ale pochopte, že nejste tímto tělem.

Tazatel: Co dělat v případě, když se tělo dostane do nějakých problémů?

Maharadž: Stáhněte se zpět do svého Já a buďte zajedno s vlastním Já. Pocit „jáství“ si libuje ve všelijakých zážitcích. Stává se žebákem nebo králem.

Je tělo věčné? Měnilo se po celou dobu vašeho života. Která z podob je vámi?

Tazatel: Ztotožňuji se s tělem. Vím to.

Maharadž: Kdo?

Tazatel: Já.

Maharadž: Vyfoťte a ukažte mi význam slova „já“. To se vám nikdy nepodaří. Tento princip nemá žádné jméno, žádnou formu, žádnou podobu. Pevně si stojím za tím, že ať se uskuteční prostřednictvím těla cokoli, vše pomine. Která z tělesných forem má v sobě nezničitelnost? Jakmile poznáte, že nejste ani forma, ani jméno oné formy, vše je pryč. Představte si, že jste si naspořil mnoho tisícikorunových bankovek, a vláda náhle vyhlásí bankrot měny – pak se rázem všechny našetřené bankovky stanou neplatnými. Jakmile odložíte uniformu „jáství“, nezůstane nic než *Parabrahman* (Absolutno). *Parabrahman* je stále přítomné, věčně proudící.

Tazatel: Pomůže mi Maharadž odhodit mou uniformu?

Maharadž: Proč? Není to zapotřebí. Není věčná, nikdy nebyla.

Tazatel: My jsme ještě neodložili své uniformy, v tom je ten problém.

Maharadž: Nyní mi řekněte, co jste prožíval v době, kdy zde nebylo vědění o sobě? Po vyvstání nepatrného dotyku „já jsem“ jste hned ucítil sebe, svou existenci, a vzápětí svět.

Tazatel: Jak se vzdát tohoto vědění o sobě?

Maharadž: Je to zapotřebí? Jestliže přijmete tuto uniformu (ego) za sebe sama, pak vyvstane otázka vzdání se. Vzdejte se totožnosti s tělem a snažte se poznat sebe sama, toť vše. Je to pouhé vědění o sobě; tento stav nelze vnímat jako nějaký objekt. Přišel jste sem, neboť neznáte sám sebe, ne naopak. Poznání, které vám dávám, má pouze odstranit vaši nevědomost.

26. prosince 1980

Maharadž: Z čeho je stvořené tělo?

Tazatel: Je to vyjádření vědomí.

Maharadž: Není tělo složeno z pěti elementů? Víte, že existujete; nezávisí toto poznání na pěti elementech? Vědomí nelze poznat bez těla. Je závislé na formě.

Tazatel: Myslíte si, že kdybych neměl tělesnou formu, nevěděl bych, že existuji?

Maharadž: Správně. To, že existujete, víte na základě svých vlastních zkušeností, a ne na základě vyslechnutých či přečtených informací, není-liž pravda?

Tazatel: Existuji i bez těla.

Maharadž: Zapomeňte na to, co jste kde četl. Zakoušel byste vlastní existenci bez zkušenosti svého těla?

Tazatel: V angličtině se nedokáži dost dobře vyjádřit. Nevím jak to přesně říci, ale znám pocit „já jsem“.

Maharadž: Cítil, vnímal, či věděl jste, že existujete předtím, než jste se narodil? *Džňánin* prožívá naprostou volnost, neboť ví, že tělo je složeno z pěti elementů a jedná na základě těchto pěti elementů.

Vidím tělo, ale ať dělá cokoli, mě to neznepokojuje. V tělesné formě není nic, s čím se lze ztotožnit. Pocit bytí, jsoucna, je základem pětielementární složeniny. Vše se objevilo spontánně, nezadal jsem k tomu žádnou příčinu. Pociťování vlastní přítomnosti závisí na tělesné funkčnosti. Já nejsem ani tělo ani vědomá přítomnost.

V těle je jemný princip „já jsem“; tento princip pozoruje vše okolo. Nejste slovy. Slova jsou vyjádřením prostoru, nejsou vámi. A zademe-li hlouběji, pak nejste ani pocit „já jsem“.

Tazatel: Co jsem tedy „já“?

Maharadž: Kdo se ptá?

Tazatel: Není zde nic, žádné „já“?

Maharadž: Kdo se na to ptá?

Tazatel: Pocit „něčeho“ tu je. Nevím čeho.

Maharadž: Pokud vnímáte pocit něčeho, může být skutečný? Jakmile přejde vědomí do nevědomí, kdo bude schopen říci, jaký je to stav?

Tazatel: Nevím.

Maharadž: Neznáte sebe sama, protože vaše „jáství“ není přítomné. Ve chvíli, kdy jste si uvědomoval, že jste, začal jste dělat chybu za chybou, ale když tu není přítomen pocit „já jsem“, nevyvstává tu vůbec otázka chybování.

Tazatel: Je pocit „já jsem“ neustále přítomen, dokud je tu mé tělo?

Maharadž: „Já jsem“ není přítomné pouze ve stavu *samádhi*, kdy pocit vašeho vlastního jsoucna splyne s věčným Já. Mimo uvedený stav je pocit „já jsem“ neustále přítomen. I v případě realizované bytosti je pocit „já jsem“ stále přítomen; ta mu však nepřikládá velkou důležitost. *Džňánin* nežije pod nadvládou konceptu.

Tazatel: Je mezi mnou a vámi nějaký vztah, když si myslím, že bych tu měl být s vámi?

Maharadž: Už ta myšlenka je tím vztahem.

Tazatel: Neustálá touha, abych tu byl, ve mně vzbuzuje zvědavost, zda na nás, na své žáky, Maharadž myslí?

Maharadž: Myslím na vás víc, než se domníváte.

30. prosince 1980

Tazatel: Jsem toho mínění, že by v celém projeveném světě měla být jen samá krása.

Maharadž: Neměl byste se zaplétat do ničeho, co se objeví. Vezměte si strom – má kůru, listy, květy, plody – vše má rozdílnou charakteristiku. Kdybyste se nechal ovlivnit všemi možnými jevy, původní pohled – strom – by zmizel.

To, co tu vykládám, jste pochopil jen rozumově. Nyní se s tím musíte sžít. Musíte se ztotožnit s tím, co jste pochopil. Pochopíte, že zárodek tohoto těla vzešel ze spermie otce, která se sloučila s matčíným vajíčkem. To je zárodečná buňka, ze které vzešel projev celého vesmíru. Já však nejsem buňka, nejsem projev, ani vědomí, jež je časově omezené.

Jména a formy, které vidíte, nejsou nic než vědomí. Vaše vědomí je velmi pročištěné, a proto jste schopen hodnotit. Átman je bezbarvý, dokáže však hodnotit barvy apod.

Vaše *sádhana* je u konce. Došel jste až sem na toto místo.

Toto poznání je pro ty, kteří jsou bez tužeb. Poznání Sebe sama je to nejdrahocennější poznání. Vám, kteří se snažíte nalézt Sebe sama, vysvětluji tento druh poznání. Vedu vás tam, kde neexistuje žádný hlad, touha. Nemám tudíž zapotřebí zvát sem lidi strachující se o svůj majetek a příbuzné. Tito lidé, kteří jsou připoutáni k členům své rodiny a svým věcem, by neměli poslouchat tyto promluvy.

Když máte poznání, víte, že vědomí „já“ je všeprostupující po tu dobu, dokud zde je pocit jsoucna, vědomí existence; avšak To, co pozoruje vědomí, nemá žádný pocit „já jsem“ – to je vaše skutečná a věčná přirozenost.

Pocit „já miluji“ vám umožní zakusit velkou radost, a současně neexistuje nic tak útrpného jako je pocit „já miluji“.

Vzdát se těla je pro mě velkým svátkem. K čemu všechno to konání lidských bytostí? Je to jen zábava; prostě způsob jak trávit čas. Opravdu spokojeni jste, až když zapomenete na sebe; v hlubokém

spánku zapomínáte na sebe sama, to je potěšení. Je to Átman, ne osobnost, které vás přitahuje k duchovnu. V budoucnu už nebudu vysvětlovat toto poznání; řeknu jen pár slov a to bude vše.

3. ledna 1981

Maharadž: Vlastností pocitu bytí je vzít na sebe totožnost čehokoliv, na co myslíte. Jakýkoliv koncept, který vložíte do vědomí, vám vědomí poskytne nazpět ve vaší totožnosti. Držíte-li se něčeho velmi silně, jste nuceni se tím stát. Takovou vlastnost má vaše vědomí. Nikdy byste neměl myslet na to, že jste tělem.

Vědomí není tělo. Pocit bytí lze vnímat jen pomocí těla, jenže pocit bytí není tělem, je všeprostupující. Vědomí samotné vnímá svoji nezměrnost, ale Já, Absolutno, tím nejsem.

Vše, co je poznáno, je poznáno vědomím. Vše poznané se nachází v oblasti vědomí. Vědomí a poznání skončí ve chvíli, kdy umře potravinami vyživované tělo. Absolutno však navždy přetrvává. Vyslechl jste si náš rozhovor; tím je ve vás zaseto semeno poznání. Nyní záleží na vás, zda vše budete následovat a necháte to dostatečně vyrůst. Měli byste nad tím přemítat a náležitě to opatrovat, aby strom poznání vyrostl do úplnosti.

4. ledna 1981

Tazatel: Zajímalo mě, jak Maharadž dnes ráno mluvil o vědomí, stejném ve všech, a na okamžik jsem zakusil moment jednoty, kdy vše bylo jedno a já byl za tím vším. Je toto cíl?

Maharadž: To není cíl, JE TO TAK! Je to tu, ale právě vzhledem k totožnosti s tělem je toto vědomí zastřené, není tím, čím je.

Pochopte prosím, že tu je pouze jedna věc k pochopení, a tou je to, že jste bezforemné, neomezené, bezčasé, nezrozené. Právě vzhledem k vašemu ztotožnění s tělem jako se sebou samým žije vaše vědomí, jež je ve skutečnosti univerzální, v domnění, že umře. Nikdo neumírá, protože nikdo se nikdy nenarodil.

Milióny forem jsou projevy vědomí. Jsou to milióny forem, co se zrodily a které po čase zahynou. Univerzální vědomí samo o sobě je nezrozené a tudíž nikdy nemůže umřít. Jen si představte, jak by to vypadalo, kdyby nespočet všech těch miliónů forem, co se kdy narodily, byl dosud naživu! Jak by se pak mohly vůbec narodit ty další? Právě díky tomu, že vědomí je nezrozené, se tu narodil a zemřel nespočet miliónů forem. Tento proces pokračuje neustále. Pochopte, že vy jste právě tímto nezrozeným, neomezeným, univerzálním vědomím. Pouze forma, ve které se vědomí projevuje, je omezená, je zrozená, a po čase zemře. Avšak úplný potenciál vědomí tu zůstává navždy. Ten je neomezený.

Hledáte poznání a zůstáváte přítom ztotožněn s tělesnou formou. Shromažďujete jen znalosti, které mohou být uchopeny myslí. Když je naživu tělesná forma, je tu přítomna i dovednost, jak tuto formu využít, a s ní se nyní ztotožňujete. Jenže to není vaše skutečná totožnost. Nemáte nad tím kontrolu, forma se objevila sama od sebe a stejně tak zmizí. Mluvím k vám z hlediska univerzálního vědomí a vím, že všechny formy jsou v podstatě přetransformovanou potravou a po čase zaniknou.

7. ledna 1981

Tazatel: Neustále se v přítomnosti něco děje, jenže místo toho, abych se do toho zaplétal, vím, že vše je „jáství“. Tímto způsobem to nyní zakouším.

Maharadž: Pozorování nastává spontánně, není potřeba pro to něco dělat. Ten, kdo se neztotožňuje s tělem, žije v naprosté svobodě.

Tazatel: Vše se děje dle své přirozenosti a já se o to nijak nestarám.

Maharadž: Jestliže to tak je ve vašem případě, pak jste pochopil vše, co je zapotřebí, a není důvod tu zde déle prodlévat.

Tazatel (jiný): U mě to je jinak. Musím ještě vykonat úsilí, abych se nezaplétal do myšlenek, které mě při meditaci napadají.

Maharadž: Životní síla se přirozeně projevuje prostřednictvím myšlenek a slov, budou tedy vyvstávat. Pokud na začátku cítíte potřebu vytvářet úsilí k tomu, abyste se nezaplétali do hry myslí, pak usilujte tak dlouho, dokud to nebude bezúsilovné.

Tazatel: Má *Džňánin* také mysl a myšlenky?

Maharadž: Třebaže myšlenky přicházejí a odcházejí, *Džňánin* se o ně nezajímá. Myšlenky přijdou do vědomí; pozorování se také děje ve vědomí. Musíte být přesvědčen o tom, že jste vědomí. Pak není nic, co byste měl dělat; ponechejte vše vědomí, ať dělá, co je třeba. Vše, co se děje, děje se spontánně.

Tazatel: Kde sídlí vědomí?

Maharadž: V každé části, buňce těla. V duchovních textech se běžně uvádí, že tu jsou čakry. Tyto čakry jsou pro ty, kteří chtějí vědomí někam umístit. Ale podle mě je vědomí rozseto po celém těle, v každé buňce.

Tazatel: Jaký je rozdíl mezi tělem a vědomím?

Maharadž: Jaký je rozdíl mezi cukrem a sladkostí cukru? Máte šťávu z cukrové třtiny a v ní je již obsažena sladkost. Máte tělo a v něm je již obsažena sladkost v podobě poznání, že jste, že existujete.

tujete. Díky čemu je tu tato znalost? Jaký je nezbytný předpoklad pro existenci vědomí?

Tazatel: Je tím předpokladem tělo?

Maharadž: Tělo je nutné k tomu, aby se zachovalo vědomí; aby tu však bylo tělo, musí tu být potrava, kterou je tělo vyživováno, ne?

Tazatel: Ano.

Maharadž: Přestane-li žít tělo, nezůstane v něm ani vědomí. Co jste v nepřítomnosti těla a vědomí?

Tazatel: Já nevím.

Maharadž: Chcete z toho něco pro sebe získat, myslíte na nějaký prospěch? Kdo by něco získal?

Tazatel: Vědomí.

Maharadž: Když nejste tělo ani vědomí „já jsem“, co potom jste? Když realizujete Sebepoznání, já je uvolněno, osvobozeno.

Tazatel: Co potom?

Maharadž: Potom víte s konečnou platností, kdo jste. A víte také, díky čemu víte, kdo jste.

Tazatel: Je toto osvobození?

Maharadž: Co znamená osvobození? Potom tu něco takového přestane existovat. (Maharadž pak zapálí svůj zapalovač, který začne hořet a vzápětí zhasne.) Tento zapalovač je jako tělo; vědomí je plamen. Nyní tu plamen není; je osvobozen. Je zapotřebí stav, při němž je vědomí nepřítomné, nějak označit?

8. ledna 1981

Maharadž: Můžete napodobovat *Džňánina* navenek, avšak je třeba si uvědomit, že *Džňánin* nemá strach.

Tazatel: Je Absolutno?

Maharadž: Absolutní, konečný „stav“ je „stav“, kde je zcela ukončeno ztotožnění s tělem, jménem a formou. Kdo by se pak na cokoliv tázal, není-li zde přítomna žádná forma, podoba, barva či

jméno? Stane-li se cokoliv, přijímáte to z pozice tělesné totožnosti. Tělo je časově omezené.

Tazatel: Ano, zakusil jsem to, a vím, že tělesná totožnost není čiré bytí.

Maharadž: Co lze pochopit na základě zážitku? Jaký význam má vlastní zážitek?

Tazatel: Nejedná se o zážitek nějaké osoby.

Maharadž: Zážitky se přihodí, jen když dochází ke změně. Když k žádné změně nedochází, není možné mít jakýkoliv zážitek.

Tazatel: To, o čem mluvím, není zážitek, ale jakýsi stav „být neexistující“.

Maharadž: To, co tu říkáte, tedy že jste neexistující – prožil jste to, nebo si to vymyslel? Nebudu tu s vámi hrát na slovní schovávanou. Je to, co jste zde popsal, vaše zkušenost, nebo jsou to jen slova?

Zdá se, že jste jen někde něco slyšel a četl, a tak vše, co říkáte, vychází z načtených a vyslechnutých informací. Je tomu tak? Nebo jste to, co tu popisujete, opravdu v praxi prožil?

Tazatel: Již jsem to na začátku říkal – nejedná se o zkušenost nějaké osoby.

Maharadž: Nejprve jsem si myslel, že jsem tělo, pak jsem si uvědomil a prožil, že nejsem tělo, ale vědomí. Nakonec mi bylo umožněno zakusit, že i vědomí ve skutečnosti nejsem. Není tu žádná forma, žádná individualita, žádné temné prázdno. Máte tentýž prožitek?

Tazatel: Mám prožitek beztělesnosti, kdy nejsem nic konkrétního, kdy jsem i nejsem.

Maharadž: Co je pak tím, co tu již není přítomné?

Tazatel: Vědomí těla. Nyní již v sobě nemám žádný střed, bod, ze kterého bych vše vnímal; myšlenky nevycházejí z nějakého středu, označovaného jako tělo.

Maharadž: Odkud se potom objevují myšlenky, když již nevycházejí ze středu označovaného jako individuální osoba? Ztotožňu-

jete se nyní s myšlenkami? Domníváte se, že význam myšlenek a vy sám jste jedno a totéž?

Tazatel: Ne.

Maharadž: Co se vlastně přihodilo? Jaká změna nastala?

Tazatel: Změnou je to, že střed ve vědomí, který tu byl předtím přítomný, je pryč. Střed vnímání, označovaný jako pocit „já jsem“, je pryč.

Maharadž: Řekněte mi něco o tom středu vnímání.

Tazatel: Nejprve tu byl střed ztotožňování v těle a nyní ho již nepocítuji. Není tu žádné ohraničení, žádná konkrétní entita.

Maharadž: „Já jsem“ označuje poznání, že jste.

Tazatel: Toto poznání je nyní neomezené.

Maharadž: Poznání „já jsem“ nemá vůbec žádné omezení?

Tazatel: Přesně tak. Děkuji vám. Nyní musím odejít.

Maharadž: Když říká tento návštěvník „Já jsem udělal toto či tamto“, míní tím „já jsem toto poznání „já jsem“; to je vědomí. Neboť dokud zde není vědomí, nemůže zde být ani tělo. V hlubokém spánku si nejsme vědomi těla. To si začneme uvědomovat, až když se probudíme a je zde přítomno vědomí. Tím jsem chtěl vyjádřit, že to je vědomí, kterým jsem, a ne tělo, které přichází až poté.

Nemoc je aspektem vědomí a já nejsem vědomí. Nejsm pocitem „jáství“. Všechny nemoci probíhají ve sféře vědomí. Nemoc nelze zakusit jinak, než pomocí vědomí. Když budu plně ve svém Absolutním „stavu“, kde již není ani stopa po vědomí, jež zcela vyhaslo, pak TO je mým úplným dokonalým „stavem“.

Kdy přestanu zakoušet současnou nemoc? Stejně jako když slunce zapadne, tak i když vědomí pohasne, bude tu dokonalé zdraví, neboli žádná zkušenost této nemoci. Avšak dokud zde je vědomí, musí tu být prožívána i nemoc. Co je mé potěšení či radost? Nic jiného než poznání „já jsem“ neboli vědomí. Domníváte se, že poznání sebe sama je něčím, co si můžete podržet, něčím, co můžete objektivně vnímat, a co si můžete strčit do kapsy. Jenže toto poznání

není tohoto druhu. Když vím, že jsem poznání a nic než to, v co mohu doufat, že získám?

9. ledna 1981

Tazatel: Co jsou myšlenky?

Maharadž: Jsou to výsledky předchozích podmíněností, které mysl chovala.

Tazatel: Liší se od sebe myšlenky *Džňánina* a nevědomého člověka?

Maharadž: Rozdíl je v tom, že *Džňánin* se od těla a mysli odloučil. Myšlenky spojené s tělem a myslí budou nadále vyvstávat a mizet, avšak *Džňánin* se o ně nestará, zatímco nevědomá osoba se plně zaplétá do těchto myšlenek a považuje se za toho, kdo má jméno a formu.

Tazatel: Měl bych neustále myslet na to, že jsem vědomí a nic než to?

Maharadž: Vy jste vědomí a vědomí je vámi, tak to je; není nutné neustále věnovat pozornost tomuto faktu. Je třeba si stále opakovat, že toto je můj prst, víte-li, že to, čím ukazujete, je váš prst? Je třeba něco pro to udělat?

Tazatel: Jak dospět ke správnému rozhodnutí, je-li třeba něco důležitého vykonat? Jak se mám rozhodovat?

Maharadž: Stačí, když pochopíte, že se nejedná o vaše osobní konání či rozhodování. Nenechte se vtáhnout do postoje konatele. Proč se zaplétáte do všech těchto konceptů? Nejprve zjistěte, za co se považujete. Jste entita? Místo abyste se nechali vtáhnout do všech možných konceptů, vyřešte provždy tento problém. Co jste? To nepochopíte intelektem. To, co jste, je mimo dosah intelektu.

11. ledna 1981

Tazatel: Jsou duchovní zážitky, které jsem dosud zažil, vhodné, či by zde neměly být? Čím vlastně jsou?

Maharadž: Je to vše zábava. Jste zde přítomen, že? Není tělo výsledkem něčeho pobavení? Pokud dojdete k pochopení, že všechny zážitky jsou pouhými jevy ve vědomí, pak je to v pořádku.

Pochopení není záležitostí času. Jestliže skutečně vnímáte pravdu, pak je jednoduše a rychle pochopena. Vědomá přítomnost je závislá na těle, a tělo není nic jiného než spermie a vajíčko. Kde je pak ono „ty“? Toto tělo je jako nástroj, který říká „já jsem“, něco jako označovatel. V současné době máte za to, že jste tělem a myslí, a všechny možné koncepty, které jste doteď nasbíral, z vás vycházejí ven. Když začnete s duchovnem, odmítnete postoj těla a myslí s uvědoměním „To nejsem já.“ Pak se ztotožníte pouze s vjemem „já jsem“, který je beze slov. Tehdy jste vším, nejste již omezeni tělesnou totožností.

Pocit „já jsem“ je tu jen díky tělesnému nástroji. Já, Absolutno, nejsem tímto vědomím. Poté, co se zcela usadíte ve vědomí, dalším krokem bude postoj, při kterém pozorujete vědomí a s tím i veškeré dění, odehrávající se ve vědomí. Stačí, abyste to pochopil. Připoutanost k tělu a myslí a následně k vědomí je velice silná. Zbavit se jí je velmi náročné.

Zrozená podstata, chemická sloučenina, okolo které dojde k uskupení tělesné schránky, nemá žádnou formu, žádný design a ve skutečnosti neexistovala. Tato neexistující věc začala náhle existovat. Jaká je platnost její existence? Je to jen jev, nemůže být pravdou. To je důvod, proč si takhle troufám mluvit. Jedná se o obrovský podvod, velký švindl, vytvořený z nicoty. Můžete snad něco vytvořit z ničeho?

Vše, co jsem zde řekl, se napevno usadilo ve vašem zrozeném principu, už to nelze vyjmout. V pravý čas to začne růst, až to doroste v poznání.

Nestojím ani na okamžik o život, avšak v tomto pomíjivém životě je tolik životů. Nebojím se smrti. Nedokonalost bude spolu se smrtí odstraněna. Vědomí, znak nedokonalosti, je pryč. To, co zůstává, je naprostá dokonalost. Není jisté, jestli se spolu zítra setkáme. Co je však zaručeně jisté, je fakt, že mezi vámi a mnou neexistuje žádná oddělenost, neboť jsme jedno. Nevytvářejte si falešnou představu oddělenosti.

12. ledna 1981

Maharadž: (Zmiňuje se o svém zapalovači) Plamen tu bude do té doby, dokud bude v zapalovači palivo. Vystává snad úkol osvobodit či dovést k osvětlení tento plamen? Existuje snad nějaké osvobození těla a mysli, které vzešly z pěti elementů? To, co zde bylo ještě před výskytem elementů, je neustále přítomno.

Používáním mysli a intelektu se snažíte pochopit, co vám říkám. Avšak tento výklad není založen na intelektu. Vlastně to vystává spontánně ve vědomí. Vy se pak snažíte někam zaškatulkovat spontánně vzešlé poznání a omezujete ho strukturou konceptů, které jste si vystavěli ve své mysli a intelektu. Jenže spontánní poznání není možné nějak svázat a podmínit.

Jean Dunn: Proč se zde v Maharadžově přítomnosti cítím spokojeně?

Maharadž: Neboť potřeba, jež vyvstala ve vědomí a přivedla tě sem, je nyní uspokojena.

Někteří lidé sem přicházejí ve snaze nalézt poznání. Slova vycházejí přirozeně a spontánně, tak k nim mluvím. Žádný záměr, že byste měli získat poznání, ve výkladu není. Další lidé sem jdou proto, že se ocitli v nesnázích. Nedělám nic konkrétního za účelem odstranění jejich problémů, ale faktem je, že problémy v mnoha případech samy zmizí. Prostě zde sedím, lidé sem přicházejí a odcházejí, a já se o to nestarám. Přijíždějí sem ze vzdálených míst, neboť vědomí cítí potřebu sem přijet. Avšak není to individualita,

kteřá by se sem rozhodla přijet na základě intelektuálního rozhodnutí. Vědomí ucítí momentální potřebu a přivede dotyčného sem. Sousedé odvedle sem nepřijdou, ale lidé ze všech koutů světa se sem vypraví s naléhavou potřebou vyhledat mě. Proč?

Jean Dunn: Poprvé, když jsem sem přišla, Maharadž mi řekl, že mé „jáství“ je výtvor potravinové esence, a že Pán Kriřna měl stejné vědomí jako má osel. To mě šokovalo, a proto jsem se snažila ještě ten den sehnat jízdenku, abych odjela z Bombaje, ale na celý další týden byly všechny zarezervované, tak jsem zde musela zůstat.

Maharadž: Navštívilo mne mnoho úspěšných a slavných lidí, ale všechny úspěchy a slávu nechali venku a sem vstoupili s pokorou. Je mezi nimi někdo, kdo má poznání svého skutečného Já?

Jean Dunn: Provádím *náma-džapu*. Je to v pořádku?

Maharadž: Je dobré, když si budeš opakovat posvátné jméno. Je však důležité, abys rozpoznala a pochopila, co je tím bezprostředním principem, díky kterému víř, že jsi, a díky kterému vnímáš vše ostatní. Musíš se zcela zaměřit na sebe, poznat sebe sama. Záhadu duchovního tajemství nemůžeš rozluštit svým intelektem. Ten ti poskytne nanejvýš prostředky k obživě.

Ničím z toho, čím se snažíš stát, nejsi. Jsi to, co tu bylo předtím, než vyvstalo jakékoli slovo, ještě než pocítíš a řekneš „já jsem“. Měla by ses zabývat pouze sama sebou. Nedělej si starosti o kohokoliv. Co jsi?

14. ledna 1981

Maharadž: Absolutní stav je ten, ve kterém nic neexistuje. Není v něm „já“ ani „ty“, ani „projev“.

Tazatel: Může nám Maharadž nějak tento stav popsat?

Maharadž: Mohu přerušit svůj hluboký spánek a pak ho vylíčit a popsat? Oddělte se od svého těla a řekněte mi něco o vašem následném spóčívání. Dokážete to popsat? Tyto rozhovory nejsou

určeny pro běžné lidi. Oblast chápání běžného člověka nepřesahuje hranice jeho ztotožňování se s tělem.

To, co se ztotožňuje s tělem, je samotné vědomí. Chybně zaujímá postoj, že je tělem a chová se, jako kdyby jeho neomezený potenciál byl omezen tímto jediným jevem. Pak jakékoliv chování, které vědomí přijme za vlastní, bude na základě tohoto ztotožnění omezeno tělem.

Kdo pochopí konečný (absolutní) smysl života, oddělí se od těla a dojde u něj k transformaci. Vědomí je univerzální; univerzální jako den, univerzální jako noc. Nemůžete neomezenému principu dát jméno či nějaký titul. Kdo je ten, kdo ví, že tu před vyvstáním čehokoliv nebyl žádný den, žádná noc, žádné vědomí? Jsou den a noc, vzpomínání a zapomenutí, bdělý stav a stav hlubokého spánku, jedno a totéž, nebo jsou oddělené?

Kapacita vědomí je udivující. Nevěděl jsem, že jsem existoval, a náhle jsem si začal být vědom pocitu „já jsem“. Toto „jáství“ je síla iluze.

Tazatel: Je touha být osvobozen špatná?

Maharadž: Nic se tu neděje, nikdo není uvězněn, proto je otázka osvobození bezpředmětná. Myšlenky o uvěznění a osvobození napadají jen toho, kdo se považuje za individualitu.

Všechny koncepty, které jste nashromáždil ve světě, vám jsou naprosto k ničemu. Pochopte, že úplný projev je dítě neplodné ženy. Avšak poté, co to pochopíte, věnujte dostatečnou pozornost své práci a snažte se, aby práce byla vykonána tak dobře a efektivně, jak jen to je možné. Pečujte o práci, kterou děláte, neboť se jedná o sirotka!

17. ledna 1981

Tazatel: Ve vědomí je konatelství a zároveň pozorování?

Maharadž: Ve sféře vědomí je vše.

Tazatel: Jsou všechny činy ve světě uskutečňovány prostřednictvím vědomí? A tím i pohyb pěti elementů?

Maharadž: Celkový souhrn pěti elementů je vědomí.

Tazatel: Že je skvělé velebit toto vědomí samotným vědomím?

Maharadž: Ó, jistěže. Cokoliv jste, to víte jen vy. V těle je pouze poznání, žádná osoba. Z praktických důvodů používáte k označení různá jména a názvy.

Tazatel: Proč toto neomezené vědomí, které je v těle, říká „já“, „ty“ atd.?

Maharadž: Vědomí je jedno, ale projevuje se v nespočetném množství, proto z praktických důvodů říkáte „já“, „ty“ atd.

Tazatel: Moje vědomí je díky tomuto tělu, je podporované právě jím, ne jinými těly.

Maharadž: Všechna těla jsou obsažena ve vašem vědomí.

Tazatel: Maharadž říkal, že nejsem v těle, že tělo je ve mně.

Maharadž: Jste-li spisovatel, pak vaše plnicí pero má potenci napsat mnoho knih. Kdy jste si uvědomil, že existujete?

Tazatel: Když se objevilo tělo a s ním vědomí.

Maharadž: Nyní je souhrnem mé duchovnosti absolutní nic, dokonce i slovo nic tu není, takže zde nezůstala žádná duchovnost.

Předpokládejme, že nemám rád své tělo, či dokonce ani životní sílu. Co pak mohu dělat – tělo je zde, životní síla taky, a proto je tu i pocit „jáství“. Fungují samy o sobě, tak proč bych se o ně měl obávat? Zabaví se svým děním, takže je nechte být. Dokud je tu vědění o sobě, pocit „jáství“, je tu i zájem o ostatní. Vědění o sobě je výsledkem potravinového těla. Kde je „jáství“ po úmrtí těla?

Ve skutečnosti tu nic takového jako duchovnost není; vše, co tu je, je světský život, probíhající v pěti-elementární hře. Nejste o nic lepší než vegetace. Stejně jako roste tráva, roste i lidská bytost. Bude to někdo schopen přijmout? Zrození je materiální aspekt. Když jste sám se sebou, nebude tento stav zrození vnímán. Objeví-li se tu cizí element, v ten okamžik začne utrpení. Cizí element je navršen na vás, na originální stav, a proto tu je utrpení.

Vy však nebudete provádět sebedotazování, abyste zjistil, co ve skutečnosti jste. Protože jste intelektuálové, libujete si v tom, že po-

mocí intelektu tvoříte konceptuální delikátnosti, které labužnický konzumujete. Svůj intelekt zaměstnáváte i v duchovních záležitostech. Připravujete si ze svých konceptů všelijaké lahůdky (názory), které si slastně vychutnáváte.

Pochopte, co vám tu říkám. To, že vůbec zakoušíte svět, je výsledkem něčí zábavy; nyní se z této zábavy stal zdroj trápení.

Tazatel: Je možné spočívat v bezeslovném stavu?

Maharadž: Můžete žít beze slov? Slova jsou velice důležitá.

Tazatel: Jsme vězni svých vlastních konceptů.

Maharadž: Stačí, když prozkoumáte tento zrozený princip. Jste; protože jste, jsou i otec a matka. Je to současně probíhající dění. Kvůli jejich styku tu jste vy, a ve stejný okamžik máte rodiče. Čím jsou bez svých těl? Snažte se pochopit, čím by byli bez svých těl. Neberte v úvahu spojení, kvůli kterému jste, a snažte se zjistit, ~~co jsou rodiče~~, co jsou rodiče. Výsledkem dvou přítomností tu je třetí přítomnost, vjem „já jsem“. Zahodíte nyní koncepty o sobě jako o dítěti svých rodičů?

20. ledna 1981

Maharadž: Dříve jsem byl uchvácen poznáním, zval jsem lidi a rád s nimi debatoval, ale ty časy jsou pryč. Nyní lidi nepřesvědčuji, nenechávám je zde dlouhou dobu. Dostanou potřebnou dávku poznání a pak je pošlu pryč.

Je úžasné, jak se vše odehrálo pod rouchem nepatrného takzvaného narození. Nejen že vyvstal pocit „jáství“, objevil se zde celý projevený svět. Dá se tomu uvěřit? Ve skutečnosti nejsem, ale cítím, že jsem, a to díky incidentu onoho zrození.

Jakmile získáte konečné poznání, uvědomíte si, že poznání tohoto světa a vědomí samotné nemá ani hodnotu vaší sliny. Můžete to vyplivnout; bude to bezcenné. Obracím se na vás s apelem a sepnu týma rukama – nezaplétejte se do této duchovnosti. Ať už máte jakékoli poznání a koncepty, stejně je zapotřebí využít jen tuto koneč-

nou jiskru, záblesk. Máte vše k dispozici, materiál v původním stavu spočívá již ve vás, symbol zrození a smrti je už odstraněn. Pravý stav věcí je otevřený a zcela jasný, ale nikdo ho nechce prozkoumat.

Překladatel: Maharadž se domnívá, že je lepší prostá oddanost k Bohu. Prostí lidé, třeba i s omezeným intelektem, kteří jsou takto oddáni, nejsou ohroženi škodami, které by jim způsobil nabubřelý intelekt, jako v případě některých tazatelů.

Zde na tomto místě dochází k vyhlazení intelektu hledajících. Byl jsem stvořen a ovládán přízraky zrození v podobě pěti elementů, avšak poté, co jsem se usadil v *Parabrahman*, vím, co jsou zač a jsem od toho oproštěn.

Pohlédněte, jak jsem stejně ovládán výtažky elementů. Rád žvýkám tabák, navzdory doporučení doktorů, abych s tím přestal. A to proto, že jsem ovládán podstatou těchto elementů. Prostor je příznačný pro svět, v prostoru existuje svět. Prázdný prostor je jako vznikající svět. Svět zde není, avšak prostředí pro vznik světa tu je. Odtud začínám vnímat pocit „já jsem“. Spolu s éterem vyvstává pohyb, spolu s ohněm začíná působit teplo, spolu s vodou začíná vše rašit a zrát a tak dále. Voda s sebou také přináší chuť.

Díky Sadguruovi jste zbaven působení těchto elementů. Sadguru (*Parabrahman*) představuje veškerou lásku k nevěděni. Díky vašemu spojení se *Sadguruem* to pro vás znamená osvícení.

Nemám již potřebu dál mluvit, spíš se chci uchýlit do ticha. Moje současné promluvy, pokud jsou správně pochopeny, již nevyžadují další disciplínu či *sádhanu*. Mělo by vám to sepnout.

Tazatel: V minulosti bylo období, kdy žilo mnoho světců nejvyššího poznání. Jak je možné, že tu bylo v té době tolik realizovaných světců?

Maharadž: V té době byla oddanost lidí natolik intenzivní, že se před meditujícím dokonce zcela zjevil samotný objekt meditace v dokonalé podobě. Díky této naprosté oddanosti byl celý prostor naplněn oddaností. V dnešní době je prostor naplněn pouze intelektem. Lidé dnes nechťejí přijmout nic jen tak slepě, neboť jejich

intelekt se stal jemnějším, jako prostor. Lidé jsou dnes vybíraví, vše dopodrobna analyzují.

24. ledna 1981

Maharadž: Poslouvejte, co vám tu říkám, ale neočekávejte od toho nějaký přínos, protože to by tu musela být entita, a ta zde není.

Od té doby, kdy nastalo onemocnění rakovinou, došlo k mírné změně ve způsobu nahlížení na věci. Dříve jsem vnímal nepatrný dotek individuality do té míry, že toto univerzální vědomí fungovalo prostřednictvím určité formy. Nyní zde není sebemenší stopa po jakémkoliv individuální formě ani fungování prostřednictvím této formy. Je zde vnímání veškerého univerzálního fungování jako takového, avšak i to bude trvat pouze do té doby, dokud zde žije tělesná forma. V těle je vědomí a obojí je hmotné podstaty. V úhrnu všeho nevystává pocit jakéhokoliv entity, vnímající různé oddělené objekty jako na sobě nezávislé. Místo toho je zde fungování jako celek, projevující se prostřednictvím miliónů různých forem. Ztotožnil jsem tuto nemoc s univerzálním vědomím.

Tazatel: Co zde zůstává poté, kdy vědomí odejde?

Maharadž: Nezůstane zde nic projeveného. Současné promluvy jsou vyvrcholením, zakončením duchovního pochopení. Čím častěji je pozorována fyzická bolest, tím více se prohlubuje uvědomění, že vše je iluzorní.

Tazatel: Maharadž došel do cíle, my ovšem ne.

Maharadž: Byl zde dům a v domě žila jedna osoba. Nyní je pryč a dům je zničen, srovnán se zemí. Celkem vzato – všechny zkušenosti, které jste dosud získali, ať už jste je sbírali po dobu několika dní či roků, nejsou ničím jiným než iluzí. Zkušenosti začínají s věděním o sobě.

Který ze zvyků ve vás vězí nejhloběji zakořeněn? Když říkáte „já jsem“. To je zvyk číslo jedna, kořen všeho. Slova a zkušenosti

vás nejsou hodny. Tohoto zvyku zakoušení se nezbavíte do té doby, dokud si neuvědomíte, že veškeré pole působnosti pěti elementů a zkušenosti v poli pěti elementů, jsou neskutečné. Samo „jáství“ je neskutečné.

29. ledna 1981

Maharadž: Musíte se vzdát totožnosti s tělem. Setrvávání v poznání „já jsem“, které samotné se neztotožňuje s tělem a myslí, je duchovním světlem. Láska Já a pocit „já jsem“ beze slov jsou jedno a totéž. Nemoc může přijít a odejít, ale tato láska Já neodejde.

Tazatel: Realizace Já nepřichází.

Maharadž: Kdo to říká? Mohl by vůbec někdo něco říci bez vědění o sobě?

Tazatel: Vědění o sobě musí existovat, neboť zde je něco, co má být poznáno.

Maharadž: Přišel jste sem v domnění, že máte moudrých vědomostí na rozdávání. Jaká je vaše představa poznání? Jste velice zběhlý. Potulujete se sem a tam po všech koutech světa.

Tazatel: Víím, že nemám úplné poznání.

Maharadž: Proč tu lžete?

Tazatel: Knihy mluví o té Naprosté radosti a naplnění, což je výsledek poznání.

Maharadž: Nesetkáte se s tím, neboť to již jste. Vyzrazil jste na cesty, abyste se setkal se svým Já?

Tazatel: Ne, jen jsem přišel sem.

Maharadž: Měl jste předtím, než jste věděl, že jste, nějaké poznání či nevědomost? Kdo by mohl říci „já jsem“ při neúčasti vědomí? (nastalo dlouhé ticho) Najednou jste všichni ztichli.

Tazatel: Ve vědomí se každá myšlenka, každý pocit neustále mění. Já však nejsem změnou. Jsem neměnné vědomí, které umožňuje myšlenkám plout... tak tomu rozumím. Je to správné?

Maharadž: Jak pošetilý jste!

Tazatel: Chci se přestat ztotožňovat s myšlenkami a pocity a ne-
být jimi ovládán, zatímco je používám jako ukazatele absolutního
vědomí.

Maharadž: Proč potom mluvíte? Ukazatele vašich pocitů a myš-
lenek jsou vaše Já a to je vědomí, takže vědomí a vaše Já jsou jedno
a totéž.

Tazatel: Chci uniknout bolesti.

Maharadž: Mysl vás klame a podvádí.

Tazatel: Takže jsem onou bolestí a měl bych být šťastný, že jsem
bolestí?

Maharadž: Zaměřte svou pozornost na pocit „já jsem radost“,
bolest pak zeslábne. Domníváte se, že máte poznání. Rozvinul jste
v sobě pýchu, že máte poznání. Přišel jste sem, abyste si tu otestoval
své poznání.

Tazatel: Nemohu se zbavit bolesti tím, že si budu opakovat „já jsem
radost“. Maharadž mluví ze své úrovně. Nedošel jsem na jeho úro-
veň naprosté radosti, kde by došlo k zeslabení a vyhlazení bolesti.

Maharadž: Protože přijímáte své tělo za své Já.

Tazatel: Přesně tak. Proto také používám trik, abych vyváznul
z tohoto ztotožnění.

Maharadž: Velmi správně. V závěrečných stupních je samot-
né vědomí bolestí. Dokud se neuvědomíte jako poznání „já jsem“,
a zcela se s ním neztotožníte, budete se dál a dál ztotožňovat s tělem.
Tento pocit „já jsem“ je třeba znát, jenže vy jej neznáte. Ostatní zde
přítomní lidé nejsou natolik namyšlení a pyšní na své poznání, vy
si však činíte nárok na veškeré poznání a sebeúctu. Nuže, kolik dní
sem ještě chcete chodit?

Tazatel: Devět dní.

Maharadž: Na vaše otázky se vám dostalo odpovědí, tak proč se
sem ještě vracet.

Tazatel: Takže tito všichni ostatní nemají poznání a to je důvod,
proč mohou přijít znovu?

Maharadž: Mluvte za sebe! Ostatní jsou možná znalejší než vy sám, proč se s nimi srovnáváte? Dopustil jste se závažného přečinu tím, že porovnáváte poznání ostatních s úrovní své přemoudřelosti. Starejte se o sebe a nechte druhé na pokoji. Jak se opovažujete řešit ostatní, když neznáte plně sám sebe?

Tazatel: Jsou zde určité souvislosti, které nás spojují.

Maharadž: Nikdy nekritizujte ostatní.

30. ledna 1981 (dopoledne)

Maharadž: Chodíte sem, protože chcete získat poznání, podobně jako chodí lidé pravidelně do práce, aby obdrželi náležitou mzdu. Není nutné zde dále setrvávat, dostanete-li patřičné poznání.

Dokud poznání nedostanete, nebudete chtít odejít; přesto by tu měli zůstat jen ti z vás, co cítí silnou potřebu poznat pravdu.

(Maharadž poté některé lidi pošle pryč).

Nechci, aby tu ještě někdy seděli lhostejní a lehkovážní adepti. Měli by sem chodit jen ti, co jsou opravdu znepokojeni svým duchovním vývojem, jen ti jsou skutečnými uchazeči.

Pokud mezi ně patříte, měli byste přijmout tato slova za pravdu. Nepřijmete-li je, měli byste odejít. Nechci tu být jen tak pro zábavu. A co vám tu sděluji? Nejste tělo. Jste vědomá přítomnost. Přijměte to a pak to můžete zapomenout.

Příště už nebudu natolik při síle, abych rozebíral problémy každého z vás, a proto vám budu jen stručně říkat: „Toto je falešné“ nebo „toto je pravda“ apod. Na vás pak bude, zda to přijmete. Pokud ne, máte možnost odejít.

Tazatel: Nejsem schopen Maharadžem sdělené poznání přijmout.

Maharadž: Jestliže si myslíte, že pro to nejste uschopněn, můžete jít jinam. Nestarám se o jakýkoliv dočasný stav. Vědomí (stav vědomé přítomnosti) jsem si nevybral. Čím dříve zmizí, tím lépe. Jakmile dojdete k poznání dočasného stavu a následně pak spoči-

nete ve své původní podobě a poznání, seznáte, že není zapotřebí získávat nějaké další poznání.

Jakmile se vědomí zachvěje, objeví se prostor a čas. Je to však časově omezeno. V časoprostoru trpí každý, proč bych proto měl toto utrpení považovat za něco ojedinělého? Vždy jsem spočíval v dokonalém, úplném, absolutním stavu; pak jsem se náhle objevil v nedokonalém stavu.

Ti, kdo jsou schopni pocítit a vstřebat zde sdělené poznání, nebudou prosebně toužit po vědomostech či duchovních zkušenostech někoho jiného. Odvážuji se tvrdit, že jsem všechny učence, považující se za mudrce, pozoroval při jejich narození z rohu místnosti. Budete schopni to přijmout?

Tazatel: Ano. Proč se vůbec objevilo vědomí?

Maharadž: Držte se pevně vědomí, které vyvstalo, a ono samo vysvětlí, proč vzniklo. Nikdo jiný vám nemůže objasnit, proč a jak se objevilo.

Neustále k vám hovoří projevené, univerzální vědomí, nikoli nějaké individuální já. Jak se vynoří slova např. v jazyce *maráthí*? Je to snad na základě vašeho úsilí?

Jestliže pochopíte stěžejní podstatu promluv, vnesete světlo do světa. Lidé, bezcílně toulající se sem a tam, nezískají nic. Co je vaším motivem, po čem se ženete?

Eknáth, místní světec, který psal krásné básně, řekl: „Uštkl mě škorpión!“ Co myslel tím uštknutím? Jistěže vědomí. Vědění o sobě je škorpión, který mi přivodil všechnu tu bolest v podobě různých zážitků a konceptů. Říkám vám z úrovně *Džňánina*, vše je neskutečné. Vše je jen hra uskutečňující se na základě přítomného vědomí, které je tu díky potravinami vyživovanému tělu.

Tazatel: Jsem vděčný svému tělu, které mě sem přivedlo.

Maharadž: Přišel jste sem spáchat sebevraždu.

30. ledna 1981 (odpoledne)

Maharadž: Opravdový duchovní uchazeč hloubá o těchto záležitostech po celou dobu. Co jsem, když nemám tělo? Jaká je Absolutní Skutečnost?

Absolutno slovy vyjádřit nelze. Slova jsou pouhými ukazateli. Vy jste To absolutní a neměnné. Vědomí neboli vědění o sobě je jednotné, společné všem. Když jste ve stavu vědomí, je to vše jediné, vše stejné, liší se pouze jeho vyjádření.

Vše, co se časem vyčerpá a nakonec zničí, je neskutečné. Vaše vědění o sobě bude v danou dobu také vyčerpáno a zmizí, takže ani ono není skutečné; nemůžete jej však pustit jen tak, je třeba, abyste to plně pochopili.

V současné době je zde nespočet položek pojících vás ke světu vzhledem k tomu, že jste spojeni s životním dechem. Připusťme situaci, kdy vás životní dech opustí. Co se pak stane se všemi těmi pojítky ke světu?

Zde vykládané poznání nepřijde na zmar. Mnoho lidí z něj těží. Přijde doba, kdy také u nich dojde ke konečnému poznání a nabyté pochopení začnou vykládat ostatním.

Stav *Džňánina* zůstává stále neměnný, ať je v těle či bez těla. Měli byste meditovat; neměli byste ztratit naučenou látku. Když se někdo přestane ztotožňovat s tělem, transcenduje nejen tělesnou formu, ale i vědomí sebe, neboť vědomí je výtažkem tělesné formy. Vědomí již neříká „já jsem“, „já jsem“.

31. ledna 1981

Maharadž: Rozebírám tu pouze dvě věci: jaká je vaše totožnost a jaké je vaše přesvědčení o tom, co jste? Tyto otázky nelze rozebírat s každým. Mohu o nich mluvit pouze s opravdu zapálenými uchazeči. Někteří z vás dozráli a zmoudřeli, tajemství „jáství“ se vám však objasnit dosud nepodařilo.

Tazatel: Vědci odhalili během posledních deseti let, že pokud nepozorují reakce částic atomů, reakce zůstávají beze změny. Avšak jakmile začnou pozorovat tyto reakce, dochází ke změně. Tudíž samotný akt pozorování způsobuje změnu objektu, který je pozorován.

Maharadž: Pozorovatel se také mění. Pozorovaný objekt způsobí změnu v pozorovateli, a dokud změny není dosaženo, nemůže pozorovatel pozorovat objekt; proto se individualita nikdy nedostane dál, hlouběji do duchovní podstaty. Když něco poznáváte jako individualita, kde se umístíte? Vědomí je poznávajícím, též procesem neboli poznáváním, a také poznávaný objekt.

Zabýváte se touto věcí pouze povrchně. Nemůže vám to přinést nic dobrého. To, co si vyslechnete, do vás musí vletět jako šíp a zasáhnout něco hluboko ve vás. Musí zde být vnitřní reakce, kdy to sepne; bez ní vám zde vyslechnuté učení nepřinese nic dobrého. Měl byste sám ucítit a poznat, kdy šíp zasáhl svůj cíl.

5. února 1981

Tazatel: Je velmi obtížné vzdát se přitažlivosti k tělesné totožnosti.

Maharadž: Musíte zjistit, co je tělo, pak je práce hotova. Zpočátku je tělo droboučké. Vědomí se objeví v těle novorozeněte a jeho malé tělo vyrostе v tělo velké.

Je třeba poznat kauzální tělo, které je nepatrně jemné. Pomocí meditace ho lze poznat. Kvalita kauzálního těla na sebe bere zevnějšek vědomí a tělesné formy. Ve světě existuje mnoho druhů živočichů různých rozměrů; jakou velikost měl každý z nich na počátku?

Vědomí není nehybné ve chvíli, kdy poprvé ucítíte vědomost sebe; je to nepřetržitý stav, zrovna jako když roztáčíte kolo stále dokola. Střed kola je nehybný, nosná hřídel se nepohybuje. Jakmile opustíte střed, pohyb se zrychluje, že?

Podobně počátek vědomí je jako střed kola; v samotném středu je klid a neochvějnost. Lidská bytost nemá jiný princip tak neměnný,

jakým je vědomý princip, který je od té doby, co jsem se narodil, až do chvíle, než vydechnu naposled, stále usazen v tomto středu. Jakmile se sloučíte se světem, pohyb a vzrušení začne narůstat. Pozorujte tento samotný střed, sledujte pohyb vědomí. *Čajtanja* a *Čétana*, ústřední a nehybný bod ve středu kola pozoruje pohyb vědomí. Ten, kdo pozoruje pohyb, je sám téměř nehybný.

Mají-li se uskutečnit nějaké činy ve světě, pak vědomí musí sestoupit. Jestliže zde není žádné vědomí, není tu ani žádný světský pohyb. Stejně tak i vy se musíte usadit ve skoro nehybné pozici, co nejbliže ke středu. Opustíte-li centrální bod, převládne pohyb.

7. února 1981

Tazatel: Stále více si uvědomuji své „jáství“ jako výtazek potravinového těla.

Maharadž: Musíte být principem, který je před vynořením slova „já“. Předpokládejme, že mě sem do ruky bodnul hmyz. Princip před vynořením všech slov včetně „já“ ví, že tu došlo k bodnutí. Jste před všemi slovy a pocity.

Tazatel: Jak lze poznat a vnímat Absolutno?

Maharadž: Toto vědění o sobě neboli pochopení se nachází v úrovni vědomí. Řeknete-li, že něco znáte či vnímáte, pak je to vědomí, které zná a vnímá. Absolutno je za tím.

Tazatel: Jak můžeme v praxi pokročit?

Maharadž: Zabývejte se pouze vědomím, důkladně ho poznejte. To je vše, co má být vykonáno. Poté se vše bude dít spontánně, neboť pocit konatelství zmizí.

Poznejte skrz naskrz vědomí a rozpoznajte jeho zbytečnost, bezcennost; je to podvod. Jakmile překročíte oblast vědomí, budete říkat: „Dokážu to bez něho. Je nedokonalé!“ Proto meditujte, abyste poznal vědomí.

Tazatel: Nikdy jsem nebyl schopen meditovat.

Maharadž: Jak jste fungoval předtím, než jste si uvědomil sdělení „já jsem“? Na tuto otázku, kterou jsem položil, nedokáže nikdo odpovědět. Vy všichni, velcí učenci, lidé s obrovskými znalostmi jste ztichli.

Tazatel: Mé otázky byly zodpovězeny.

Maharadž: Když jsou vaše problémy vyřešeny, jste i vy vyřešen. Kladu vám na srdce, abyste přebýval na rozhraní mezi vědomím a ne-vědomím.

8. února 1981

Tazatel: Někdy mám pocit bez-myšlenkovitosti, kdy cítím, že existuji pouze já. Poté zde ve světě zůstává pouze jedna „věc“. Nemusím nic dělat. Prostě jen jsem.

Maharadž: Tento stav bytí mají všichni stejný, jedná se o zprávu „já jsem“ bez slov.

Tazatel: Je možné zde zůstat neustále?

Maharadž: Změna je pouze v toku mysli. Vše, co nastudujete, probíhá v oblasti mysli. Pocit „já jsem“ je přítomný kvůli vašemu narození, prostřednictvím kterého jste získal mnoho myšlenek a konceptů, které se neustále mění. V současné době je pocit „já jsem“ nepřetržitý.

Tazatel: Jak lze přebývat ve stavu bez mysli?

Maharadž: Co jste byl před svým narozením, než jste obdržel zprávu „já jsem“?

Tazatel: To je záhada.

Maharadž: Je to zcela volně k dispozici, odkryté a jasné, přesto však je to záhada. Následně po pocitech „já jsem“ a tělesnosti se v oblasti mysli objevuje nutkání, které nazýváme duchovní hledání či duchovní poznávání. Je to však nesmysl. Toto sdělení „já jsem“ v pravý čas zmizí.

Tazatel: Jak to můžete říci? A co znovuzrození?

Maharadž: Není zde žádné znovuzrození. V případě *Džňánina* je zmizení konceptu „já jsem“ označeno jako *Nivruta* neboli osvobození se od „já jsem“. V případě obyčejného člověka, plně zapleteného do mysli, je zmizení zprávy „já jsem“ vyjádřeno slovy – „tato osoba je mrtvá a přejde do dalšího zrození“. Nemůžete nikdy nastudovat svou skutečnou přirozenost osvobozenou od všech konceptů včetně konceptu „já jsem“; všechna zkoumání probíhají v oblasti mysli.

Tazatel: Takže pozorování je možné, pouze když tu jsou přítomné proměny mysli?

Maharadž: Pozorování se prostě *děje*. Nezapomeňte, že adresuji náš rozhovor zprávě „já jsem“.

Tazatel: Jak mohu navázat spojení s „já jsem“, jak mám naslouchat?

Maharadž: Naslouchání přijde spontánně – stejně jako se ráno spontánně probudíte a večer spontánně usnete. Nevytváříte kvůli tomu žádné úsilí.

Nevyčleňuji svůj pocit bytí „odtud“ a nezasazuji ho „sem“. Děje se to spontánně, a proto to zakouším. Během našeho rozhovoru vás přepadla obrovská zlost; to se děje v oblasti mysli (proměň mysli) – nelze to brát jako odraz vašeho vědomí. To, co chápe tuto zlost, je zpráva „já jsem“. Všechna vaše duchovní zkoumání jsou prováděna pod vlivem vašeho ztotožnění s tělem a myslí.

Tazatel: Ano, myslím, že máte pravdu.

Maharadž: Dokud nezjistíte, co opravdu jste, není možné druhé správně poznat, ne? Poznejte své pravé Já.

Tazatel: Jak mám začít?

Maharadž: Víra v Boha je jedna z možných *sádhan* (cvičení). Pevná víra v Já není *sádhana*, je to setrvání (spočívání jako Já).

Tazatel: Věřit či nevěřit v Boha – jsou tyto druhy víry jedno a totéž?

Maharadž: Kdo to říká? To, co říkáte, bude správné jen za toho předpokladu, že budete mít plné přesvědčení o tom, že vy a Bůh jste

jedno. Potom rozpoznáte, že zde Bůh nemůže být bez vás. Poznat sebe sama je skutečné poznání, ale vy se nemůžete PODÍVAT na sebe, vy můžete pouze SPOČÍVAT ve svém Já. Vzdejte se své připoutanosti k proměnám myslí.

Tazatel: Někdy se to stane. Jak mohu zcela překonat mysl?

Maharadž: Pochopte, že vy sám o sobě nejste spojen s tokem myslí; jste od něj stranou. Buďte bdělý, ostražitý. Byl jste před sto lety také ovládán myslí a jejími proměnami?

Tazatel: Ne.

Maharadž: Zůstaňte přesně v tomto postoji.

Tazatel: Jak mohu zůstat v „já jsem“?

Maharadž: To je hloupá otázka. Vy to JIŽ jste. Nejste „jáství“ (vědom si sebe)?

Tazatel: Nemohu se toho nikdy zbavit?

Maharadž: *Džňánin* překročil „jáství“ a pouze ho pozoruje.

Tazatel: Podle jakých pravidel by se měl člověk v životě chovat?

Maharadž: Tato otázka vychází z vašich konceptů. Zahodte své nasbírané koncepty. Během svého studia duchovních nauk jste nashlédal mnoho konceptů, kterým říkáte poznání. Chcete mě do nich zatáhnout? Myšlenkový proud je tu stále, až na hluboký spánek. I v případě *Džňánina* je přítomen tok myšlenek, avšak myšlenky jsou změněny.

Většina lidí je odváděna tokem myšlenek, ale jen málokdo se vrátí zpět ke zdroji a odejde tak z dráhy tohoto prapůvodního myšlenkového toku, říkáje přítom: „To není mé, to není má starost. Ono „jáství“ je výtvozem objektivní hmoty, takže to nejsem Já. Jsem tu nehledě na to, mimo to.“

Vyjádrění, které zde bylo učiněno, se vám zarylo hluboko do srdce a díky tomu bude vaše duchovní práce dokonána. Cokoliv děláte, děláte pro ego. Má to svou hranici, kam až to může jít, ne?

Tazatel: Potřeby jsou neomezené.

Maharadž: Potkávám mnoho lidí, kteří v honbě za štěstím skončí utrápení a nešťastní. Zřídka kdy narazím na někoho, kdo žije s pocitem „jsem spokojen“.

9. února 1981

Maharadž: Můj současný stav je takový, že vědomí a veškeré fyzické utrpení je nesnesitelné. Jsem připraven se toho okamžitě zbavit; takový je současný stav věcí. Nicméně lidé sem stále přicházejí a nynější promluvy spontánně vycházejí z vědomí. Vy jste Božské Vědomí. Nezajímám se o vaše tělesné záležitosti. Vy mě však posloucháte z pozice těla a mysli, což je z vašeho hlediska pochopitelné.

Povídám vám o vědomí. Kdybych si byl ve svém pravém stavu schopen uvědomit příchod vědomí v okamžiku početí a formování těla, odmítl bych to (vědomí). Jenže v nejvyšším stavu není poznání sebe sama přítomné a k zformování těla a vyvstání vědomí dochází spontánně.

Tazatel: Maharadži, mohl byste nám prosím vysvětlit, jak máme hlouběji proniknout do podstaty vědomí?

Maharadž: Jak dlouho se věnujete duchovnímu pátrání?

Tazatel: Posledních deset let.

Maharadž: Kdo vás vedl, neboli kdo byl váš Guru?

Tazatel: Většinou jsem četl duchovní texty a měl jsem jednoho Gurua v Dillí.

Maharadž: Kdo používá tělo a jméno, které mu bylo přidělené?

Tazatel: Právě to chci odhalit.

Maharadž: Nepotřebujete po tom pátrat. Bude se to dít spontánně, ale je třeba být trpělivý. Já čekal také dlouhou dobu, než jsem se s vámi setkal.

Tazatel: Budu čekat.

Maharadž: Jaký je rozdíl mezi tím, co jste, a tím, jak sebe sama chápete? Nyní pochopte tento jemný rozdíl. Nejste tělo, jméno také

nejste. Tělo je potrava, kterou konzumujete, a výtazek potravy neboli její esence, je poznání „já jsem“. To je Já, pocit „já jsem“, to je láska být.

Jak ohromující a neuvěřitelné to je – nemá to žádný název, ale vy tomu dáváte nespočet jmen. Je to Já, láska být. Tato láska být je všeprostopující.

Nebe, peklo, státy, kontinenty, domy – to vše jsou koncepty. Byly zde skály a země, koncept byl uplatněn a došlo k stavbě budov. Jste tu předtím, než jste cokoliv začal konceptualizovat; dokonce jste tu i před věděním o sobě. Proto je třeba zaměřit se jen na vědomí, touhu existovat, vnímat lásku Já, být Já.

Kdo bude poslouchat tyto hovory? Pouze Já v těle cítí potřebu to pochopit. Lidé se sem ženou, cestují ze všech možných států, jen aby navštívili toto místo. Opouštějí načas své rodiny jen proto, že Já chce znát sebe sama.

11. února 1981

Maharadž: Prozkoumal jsem šperk z pěti drahokamů, až jsem jej zcela pochopil. Je to velice drahocenný klenot a jedná se o konečný produkt ve formě šperku. Pochopil jsem hodnotu klenotu, ale vím, že jím nejsem. Pěti drahokamy je myšleno pěti-elementární tělo a šperkem je vědomí, za které jsem se považoval. Je velmi cenné, neboť má hodnotu úplného vesmíru. Rozpoznal jsem ho a v průběhu procesu rozpoznávání jsem došel k poznání, že tím nejsem.

Nyní již mluvím jen výjimečně, a když promluví, zřídka kdy to kdo chápe. Můžete si poznamenat a uchovat promluvy, ale copak vám zásoba všech těch slov zůstane napořád? Uvědomte si, že nejste na slovech a jejich významu nijak závislí; nejste osobnost. Princip zrození, který probudil k životu vědomí, není podmíněný; vyvstal spontánně a projevil se jako vědomí.

Ach! Jak jste světem spoután! Jste zcela zapleten do jeho záležitostí! Do včerejška jste neměl o poznání sebe sama ani ponětí,

a dnes panečku, jak jste upovídaný! Nahlas všude prohlašujete, že jste *Brahman*.

Tazatel: Víím, že musím pochopit celou hru vědomí a vyvodit z toho, že se jedná o něco, co se dá přirovnat k dítěti neplodné ženy.

Maharadž: Jak chcete dopadnout dítě neplodné ženy? Stačí, když budete přebývat ve svém pocitu bytí.

12. února 1981

Maharadž: Nic ve světě pro mě nemá užitek. Totožnost, se kterou se snažíte vše pochopit, je neskutečná. Den co den musíte sebe sama přesvědčovat o sobě samém. Abyste mohl prožívat svůj život, musíte se nejprve ze všeho ujistit o tom, že jste. Nic kromě vědění o sobě se vlastně nepříhodilo., To, že existujete, jste se dozvěděl pouze na základě malinké kapky (spermie s vajíčkem), která je v popředí, a v pozadí má váš věčně vrozený stav nevědění. Ten vám však není nijak ku pomoci.

Nemám žádnou totožnost, jež by vycházela z vědomí.

V současné době prožívá tělo muka: závratě, bolesti; všechny stavy se dějí na fyzické úrovni. I přesto jsou promluvy pružné a energické. Díky čemu? Umožňuje to *sattva guna*, pocit bytí. Tento pocit bytí nejen že zakouší vaši návštěvu zde, ale rovněž prožívá různé změny a proměny v tomto těle a ve světě.

Někdy prožívám stav, kdy ležím obklopen špinou, jindy naopak se mi dostává úcty od lidí, kteří se mi klaní. Vše se ale odehrává v oblasti vědomí. Uvědomuji si, že je to důsledek principu zrození „já jsem“. Budou se hvězdy a prostor cítit nešťastné ze špinavosti, jež se dějí ve světě? Je to součást hry v univerzálním prostoru. Vědomí je jemnější než prostor. Jste zahlceni světským poznáním té nejmateriálnější úrovně, avšak uvědomte si, že veškeré poznání, které nashromáždíte, je odkázané k zániku.

Ve světě je pouze jedna pravda; fakt, že vše je neskutečné. Já jsem Neprojevené, mluvící prostřednictvím Projeveného. Když tělo, mysl

a životní dech zaniknou, nestane se nic; jedině Já, Absolutno, jsem tu navždy. K pochopení této pravdy není zapotřebí získávat žádné poznání, neboť poznání již máte vrozené.

To, co jste se zde dozvěděli, bude vaším ukazatelem na cestě. Vyrašení nastane po čase.

13. února 1981

Tazatel: Mám tolik otázek, které bych vám rád položil, jenže nejsou uspořádané, jsou chaotické.

Maharadž: Vaše otázky se týkají konceptů druhých lidí. Ptejte se proto pouze na to, co se týká vás samotných.

Tazatel: Neznám své Já, jak tedy mohu dosáhnout sebepoznání, jak k němu dojít?

Maharadž: Sdělení, že neznáte své Já, je vskutku pravdivé; nejste tělo, nejste jméno přidělené k tělu, proto jak byste mohl znát své Já?

Tazatel: Jak mohu zakusit své Já?

Maharadž: Nezakoušíte své Já právě proto, že jste překryti tělesnou totožností?

Tazatel: Možná proto, že tu je pocit „já jsem“.

Maharadž: Navádím vás tímto směrem. Vy *jste*; protože vy jste, je i váš svět. Jste zmateni jmény a názvy, které byly přiděleny věcem ve světě. Vzdejte se návyku dávat nějaký přívlastek a označení čemukoliv, co jste. Buďte to, co jste byl před označením či názvem – buďte tím.

Tazatel: Jedná se o intuitivní záležitost, že? Nemá to nic společného s myslí?

Maharadž: Nezapojujte mysl, nic nedělejte.

Tazatel: Neměl by být člověk přítom pozorný, plně vědomý?

Maharadž: Uvědomění je přítomné automaticky, pokud prostě jste. Musíte zahodit vše, co jste kde četl a slyšel, a prostě *buďte*. Ne-nechávejte se strhávat koncepty. Pravda je věčná; vše, co lze uchopit, je neskutečné. I zkušenost, že jste, není vaší pravou přirozeností. Vy,

jako Absolutno, nejste pocit „já jsem“, avšak nyní musíte spočívat ve svém „jáství“.

Tazatel: Bojím se.

Maharadž: Protože jste na sebe vzal něco jako „já jsem“, což ve skutečnosti nejste, máte pocit strachu. Představte si, že na cestě naleznete prsten s diamantem, který seberete a strčíte do kapsy. Vzhledem k tomu, že prsten není váš, jste znepokojený a bojíte se. Když předstíráte totožnost, která není vaše, máte strach. Jste-li pouze čiré „jáství“, není tu žádný pocit strachu. Spočíte v čirém „jáství“. Avšak ani to není vaše pravá skutečnost. Vaší pravou přirozeností je cokoliv, co tu je před vyvstáním pocitu „já jsem“.

25. února 1981

Maharadž: Každý žije ve světě podle předem utvořených konceptů a jedná na základě těchto konceptů, neboli dosaženého duchovního poznání, o kterém je přesvědčen, že ho dosáhl.

Tazatel: Jak potom vypadá život, jenž není založen na žádném konceptu?

Maharadž: Jakákoliv odpověď na vaši otázku bude koncept.

Tazatel: Jak někdo pozná, že je za koncepty?

Maharadž: Pochopte bez sebemenšího zaváhání, s naprostým přesvědčením, že tu existuje stav před vyvstáním tohoto vědomí. To samo o sobě je dostačující.

Tazatel: Jak lze rozlišit zdání o tomto stavu (kdy si to jen myslím) od bezprostředního prožívání této skutečnosti?

Maharadž: Jakým způsobem věci chápete? Jakékoliv poznání všeho možného, považované za vlastní, může být pouze ve vědomí. Jak vám může vědomí, které přišlo později, dát poznání o stavu, který zde existuje před jeho příchodem? Jakákoliv myšlenka, nabádající vás k pocitu, že jste dosáhl onoho stavu, nebo že jej dosahujete, je falešná. Vše, co se děje ve vědomí, je čistě fiktivní – je to přelud, halucinace; proto si podržte v mysli poznání, že to je vědomí, ve

kterém se vše děje. S tímto poznáním buďte tiší, nepronásledujte další myšlenky, které vyvstávají ve vědomí. Je nezbytné, abyste s naprostým přesvědčením pochopil, že vše je dočasné a tudíž nic z toho neodráží váš skutečný stav.

27. února 1981

Tazatel: Mohl by Maharadž promluvit o vztahu mezi tělem a duší?

Maharadž: Musíte poznat své skutečné Já. Tělo není vaší pravou přirozeností. Vaší pravou přirozeností je princip, který vám umožňuje znát „já jsem“.

Tazatel: Jakou zodpovědnost mám vůči ostatním lidem?

Maharadž: Ustanovil jste si principy zodpovědnosti, které jste zakomponoval do konceptů a nauk, které jste ve světě načerpal. Otázkou však zůstává, kdo je tím „vy“, přijímajícím veškerou zodpovědnost? Ze všeho nejdřív musíte poznat „já“. Ztotožňujete se s tělem, jenže to není pravé poznání Sebe sama, vašeho Já.

Tazatel: Necítím se vždy jako tělo; například když jsem v klidu a soustředěn, uvědomuji si, že tu je něco víc než jen maso, kosti, krev... Pro mě je to něco nového, toto poznání.

Maharadž: Došel jste k závěru, že není žádný rozdíl mezi různými skupinami lidí?

Tazatel: Až na to, že někteří lidé jsou chtiví a nenasytní. Rád navštěvují jiné země, setkávám se s různými druhy lidí rozličných zvyků.

Maharadž: Nepotulujte se bezcílně; ani sem není potřeba chodit. Spočívajte v klidu, míru, neproměnlivosti. Zde neprovozujeme výměnný obchod, kde by se něco prodávalo a nakupovalo. Poznání „já jsem“ bez konceptů je evokováno a ozřejmováno vědomím a klidem, který vyzáruje z tohoto místa.

Tazatel: Proto být s Maharadžem má pro mě velký význam.

Maharadž: Hlasivky mi už moc neslouží, nekladte mi proto další otázky. Jestli chcete jít jinam, klidně jděte.

Tazatel: Již jsem Maharadže kdysi navštívil, a tehdy jsem pocítil, jak silně pozitivní dopad to na mě mělo. Nyní dokážu jeho učení chápat více.

Maharadž: Vše, co zakoušející cítí a chápe, se nachází ve vědomí, a není to skutečné.

Tazatel: Vyjádřit, jak to vidím, je pro mě obtížné.

Maharadž: Není zde nějaká individualita, která by pozorovala jinou, od sebe oddělenou individualitu; to, co vše vnímá, je pocit přítomného okamžiku. Kromě tohoto pocitu tu nic jiného není. Stav vědomí, jenž rozpoznává vše, co se v něm odehrává, je pozorován jako dočasný stav. Střídající se stavy bdění, hlubokého spánku a pocitu přítomného okamžiku jsou pouze dočasnými stavy, které se na mně přihodily. Já však nejsem těmito stavy. Objevily se spontánně a rovněž tak zmizí. Nikdo nad nimi nemá žádnou kontrolu. Je některý z nich vaší pravou přirozeností?

Tazatel: V současné době mám za to, že jsem pocitem přítomného okamžiku.

Maharadž: Bude tento pocit trvat neustále? Musíte pochopit, že pravda není něco, co se mění. Pravda je neměnná a věčná, zatímco kombinace tří stavů, které zde dříve nebyly, přišla a překryla vaši přirozenost. Nic z toho, co je dočasné, nemůže být pravdou. Do určité míry je dobře, že jste se ztotožnil s pocitem přítomného okamžiku, jenže i ten je dočasný a není vaší pravou přirozeností. Nejdůležitější věcí je pro vás pocít bytí, „já jsem“. Prostě jím buďte a nezbytné vedení se dostaví.

2. března 1981

Tazatel: Maharadž o sobě dříve řekl, že u něj zůstaly stopy individuality, ale že nyní není nijak ztotožněn s tělem. Faktem je, že tělo dál přežívá i po realizaci. Je tak silné, že tu je i poté, co si realizovaný uvědomí, že není tělem. Maharadž řekl, že když tato nemoc začala působit, poslední stopy individuality v něm vymizely.

Maharadž: Jaká je vaše otázka?

Tazatel: Je ztotožnění s tělem tak silné – myslím tím, je pro toho, kdo si uvědomí skutečnost, která leží za tělem a myslí, ztotožnění s tělem zvykem?

Maharadž: Není to ztotožnění, jaké je u osoby nevědomé, jak si chybně myslíte. Tělo je nástroj potřebný k tomu, aby se vědomí mohlo projevit a cokoliv zakoušet. Dokud vědomí existuje, potřebuje nástroj; bez těla vědomí existovat nemůže. To, co je ztraceno, je pocit oddělené entity.

Džňánin je jako nenarozené dítě; vědomí je dítě, které je narozené, a to dítě je nemocné. Toto hmotné, objektivně vnímatelné tělo, je nemocné. *Džňánin* nemůže být nemocný. Tělesný nástroj (Maharadž ukazuje na své tělo) je porouchaný, je v něm nerovnováha. Nemohu už proto ani pořádně mluvit či chodit.

Toho, že jste, jste si vědom jen dokud máte tělo. To se týká i všech ostatních živých bytostí. Když tu je tělo, je tu též poznání „já jsem“.

Tazatel: Přebývám-li jako Absolutno, tak si své bytí neuvědomuji?

Maharadž: Absolutnu se děje pozorování „jáství“.

4. března 1981

Maharadž: Jak se vám dostalo „jáství“? Přišlo spontánně nebo jste se o získání pocitu „já jsem“ musel nějak snažit? Jako Absolutno jste byl osvobozen od všech konceptů, včetně základního konceptu

„já jsem“; poté jste byl náhle zapleten do „jáství“. Kdo to způsobil? Nepřihodilo se to spontánně?

Tazatel: Ano, máte pravdu.

Maharadž: Během devíti měsíců, kdy jste přebýval v děloze matky, jste neměl koncept „já jsem“. Pochopte průběh událostí; koncept „já jsem“ přichází a odchází spontánně. Jak ohromující je fakt, že jakmile se koncept objeví, je považován za skutečný. Všechny následné mylné představy vyvstávají z falešného přesvědčení, že koncept „jáství“ je skutečný. Snažte se ustálit v základním konceptu „já jsem“, abyste se z něho poté vymanili a spolu s ním se zbavili všech dalších konceptů. Proč jsem zcela svobodný? Protože jsem pochopil neskutečnost tohoto „já jsem“.

Posílám pozdrav všem prorokům, vyznáním, náboženstvím atd. Víím, že to není skutečné, jsou to pouze hry vědomí. Pravda, Věčná Skutečnost, nemůže být pozorována. Ona je stále přítomná.

Ve vašem pravém stavu nejsou žádná slova, jenže vy se považujete za někoho důležitého a svou důležitost vyjadřujete mnoha slovy. Nešťastné lidské bytosti jsou drženy v pasti mezi světským a duchovním životem. Jeden z miliónu pochopí tuto hru vědomí, a transcenduje jej.

Tazatel: A co je smrt?

Maharadž: Smrt je také jen z doslechu. Zakusil jste smrt? Na konci duchovní cesty dojde k vymizení pojmu osobnost a lidská bytost. Existuje pouze neosobní vědomí. V této sféře neosobního vědomí je veškeré dění dynamickou hrou, procesem spontánního fungování. V tomto procesu neexistuje rozlišování typu osoba, entita, komunita, vyznání, náboženství. V záblesku vědomí se odehrává veškerá hra. Hra však jednou skončí.

7. března 1981

Tazatel: Po následování Maharadžova učení se může dostavit chování, které je ve světě nezvyklé a podivné.

Maharadž: Chování koho? A komu by připadalo nezvyklé a podivné? Není tu nic než výtažek pěti elementů. Podstata pěti elementů se nebude měnit, pakliže je to tímto způsobem vnímáno. Výtažek pěti elementů je tímto pomíjivým pocitem přítomného okamžiku, porovnáme-li to s věčností.

Přišel jste sem s pocitem lásky a úcty ke mně a užitek z této návštěvy bude záviset na tom, jak mě vnímáte. Pokud mne stále vidíte jako individualitu, bude to mít prospěch jen do této míry. Jestliže mě však vidíte stejně, jako já vidím sám sebe a také vás, pak z tohoto setkání budete mít podstatně větší užitek, obohacený o ještě další rozměr. Skutečný stav je ten, který byl před příchodem vědomí. Jen velmi málo aspirantů dosáhne stavu „před vědomím“. Většina z vás se nebude chtít vymanit z totožnosti s entitou či tělem.

Totožnost mění se od chvíle, kdy jste byl malé dítě, až do současného stádia, a která se bude v dalších etapách vašeho života dále měnit, je zcela pomíjivá záležitost.

Ztotožňujete se s tělem jen silou zvyku a na základě toho, co jste se doslechli. Rodiče vám sdělili, že jste se narodil toho a toho dne, a že jste osoba s tím a tím jménem a tělem. Takže na základě toho jste si vybudoval své falešné ztotožnění s určitým objektem.

Můžete si myslet, že od této chvíle jste se stal *Džňáninem*, který dokonale zná svou pravou totožnost. Právě to se velmi často přihodí těm, kteří se nechají oklamat svými duševními představami. Všechny představy, které o sobě máte, nejsou nic než koncept.

Proto pochopte, co jste ve skutečnosti, a své každodenní povinnosti pak plňte tak, jak nejlépe dokážete.

Tazatel: Je denní *púdža* (uctívání), která tu každým dnem probíhá, rovněž nezaujatě pozorována?

Maharadž: Ano. V tomto případě je tím, kdo uctívá, vědomí, a objektem uctívání je také vědomí.

12. března 1981

Tazatel: Co vyvstalo jako první – „jáství“ nebo touha?

Maharadž: Je zde něco jiného, jestliže tu není „jáství“? Toto vědomí je neustále v proudu změn; není neměnné. Kdyby se neobjevila toužebná síla projevit se a pocit vědomí sebe sama („jáství“), k žádnému ztotožnění nedojde. Když se objeví „jáství“ a je přijato za skutečné, je podmíněno nebo omezeno na určitou totožnost.

Tazatel: Odhodil jsem svou totožnost.

Maharadž: Kdo ji odhodil?

Tazatel: Nikdo. Odpadla sama od sebe. Měl jsem tu možnost sledovat schopnost mozku nic nezaznamenávat.

Maharadž: Kdyby byl možný stav nereagování, vědomí by nevyvstalo.

Tazatel: Je-li obsahem vědomí pouze vědomí, potom toto poznání ustane.

Maharadž: Je nezbytně nutné, aby ustalo? Co nebylo, ani nebude. Toto poznání tu dříve nebylo a jednou zmizí.

Přišlo a odešlo mnoho rozličných světců, kteří po sobě zanechali své učení. Odkazují se v těchto rozhovorech na Krista, Rámu, Krišnu či někoho jiného? Cituji je?

Bylo zde mnoho světců, *Džňáninů* a každý z nich byl fascinován ojedinelým konceptem, který si přál dostat do všeobecného povědomí. Koneckonců, co jsou jednotlivá náboženství? Jedná se pouze o individuální koncepty, které zaujaly určité bytosti v určité době.

Tazatel: To je důvod, proč jsme tady.

Maharadž: Nebylo to, že jste sem přišel, na popud těla a mysli? Neskutečné není jen tělo a mysl, ale i projevené vědomí; vesmír je také neskutečný. Pocit „jáství“ je jako sen, je to prchavý stav.

I pocit, že to chápete, je podobný jako když chcete někoho zavést na scesti, do iluze, neboť individualita si myslí, že objevila něco, co lze druhým sdělit a poskytnout, jenže žádná individualita tu není.

Při pohrávání si se slovy se lze lehce ztratit, právě přiřadíme-li slovům příliš velkou váhu. Nezapomeňte, že veškeré fungování vesmíru se děje na základě tření pěti elementů a i mluvení, které zde probíhá, je součástí veškerého fungování. Hledat z těchto promluv zvláštní užitek pro sebe jakožto individuálního učitele je vyloučeno. Člověk se ztotožňuje s hrubohmotnou formou, proto nevnímá neosobní projevené vědomí, natož aby se s ním ztotožnil. Všechny činnosti však probíhají jen na základě univerzálního neosobního vědomí, nikdo to však nechápe. Když sem lidé přijdou, mají mnoho otázek a po chvíli si myslí, že jim něco došlo, avšak kdyby to opravdu pochopili, přestali by se na cokoli dalšího ptát.

13. března 1981

Maharadž: Vše vychází z našeho vlastního Já. Vědomí není spontánně vycitováno nikde jinde než v Já. Skutečné Já však není individuální „já“. To, co *je*, je neprojevené Absolutno. Co se jeví být, podobně jako ve snu, je projevený, relativní svět, a tato zkušenost stavu, podobného snu, je identická u každého.

V procesu fungování se svět stává projeveným. Přijmete-li něco jako konkrétní individuální událost, pak se vás to něco, jakožto individuality, dotkne. Nebudete-li to brát osobně a vše budete vnímat jako celkové fungování, potom jste od všeho, co se přihodí, osvobozen. Poznání Já je tímto jakoby snovým pocitem „jáství“. Vezmete-li na sebe oddělenou totožnost, poskvrníte to, co je bez poskvrnny; což je prvotní hřích.

Jděte k samotnému zdroji. Kdo jste, co jste? Jste produkt pěti elementů, přijal jste podporu pěti elementů. Váš pocit „jáství“ vychází z pěti elementů. Zaměřte svou pozornost na tento bod.

Jaká změna by musela nastat, abyste si uvědomil své Já? Jaká změna by se měla přihodit? Přicházíte sem s určitým očekáváním. Jakou změnu v sobě očekáváte? K čemu by muselo dojít, abyste mohl říci: „Získal jsem to, co jsem hledal. Už sem za Maharadžem nemusím

nikdy chodit.“ Na jaký stav se ve své řeči odkazujete? Jaký je to stav? V tomto stavu podobném snění nezaznamenávám nikoho příchodního sem a ani rozhovory mezi námi.

21. března 1981

Tazatel: Pochopí-li někdo pravdu, má jeho realizace nějaký všeobecný účinek na dění ve světě?

Maharadž: První co se stane, je ztráta individuality. Veškeré dění je potom vnímáno jako souhrnné fungování projevu; pochopení celkového fungování nelze nijak dělit. Přestane existovat, že „vy“ nebo „já“ něco chápeme. Skutečnost JE chápající. Toto poznání v knihách nenaleznete. Nejedná se o intelektuální poznání. Třebaže vědomí funguje prostřednictvím miliónů forem, je to stále jedno a to samé vědomí.

Pěstujeme v sobě přesvědčení typu já jsem, já existuji, jsem naživu. Jistota o své existenci pramení z vědomí a vědomí si sebe sama neuvědomuje, dokud tu není tělo. Jaký je vztah těla a vědomí? Vědomí je příchutí této fyzické formy. Není-li přítomna forma, není tu ani její esenciální příchutí. Tělo je výtažek potravy a vědomí je výtažek fyzické formy. Je tu pak nějaká individualita, je-li vše správně pochopeno? Tato individualita je proces celého projevu.

Tazatel: Proč chce tedy vědomí v každé konkrétní formě chránit sebe sama?

Maharadž: Když se vědomí ztotožní s formou, je přirozeností této totožnosti, že chce pokračovat ve své existenci tak dlouho, jak je to jen možné. Vědomí miluje ztotožnění natolik, že si přeje jeho pokračování.

Tazatel: Bude chtít vědomí dál pokračovat, dojde-li ke ztrátě individuality?

Maharadž: Jakmile vědomí ztratí svou individualitu a splyne v jedno s celým vesmírem, nebude mít žádnou potřebu pokračovat.

24. března 1981

Maharadž: Sedíte-li zde v klidu, plně sjednoceni s poznáním „já jsem“, nestaráte se o svět či o to, co se děje ve světě. Teprve až když se vědomí zprovozní, nastávají v něm rozličné aktivity, čímž dochází k zaujímání postojů (chování) ve světě. Když si nejsem vědom existence těla, nejsou zaznamenávány žádné zkušenosti.

Stejně jako je vesmír obsažen ve vědomí, je fyzické tělo pouze jevem ve vědomí. Tělo je vnímáno a rozpoznáváno vědomím. Nejde to pochopit vynaložením úsilí. Pouze nejhlubší vhled tohoto faktu ve vědomí způsobí, že se zkušenost přihodí sama od sebe.

Bude-li se někdo nacházet ve stavu přítomnosti vědomí spojeného s nepřítomností vnímání existence těla, pak i u něho bude docházet k neustálým tělesným změnám. Vše je jevem ve vědomí, proto také musí vědomí vytrpět všechny měnící se stavy. V tomto stavu dochází k nespočtu událostí. Ve skutečnosti však neprobíhá nic jiného než souhrnné fungování na pozadí této prázdnoty, která je v podstatě vědomím. Není tu žádná oddělená identita; to, co tu JE, je právě toto vědomí, bez něhož nemůže nikdo existovat. Když spočíváte v naprostém klidu, dostanete se ke zdroji všeho. Je to temně modrý stav, v němž se nacházejí milióny hvězd a planet. Když spočíváte v tomto stavu, nemáte žádné uvědomění své existence.

29. března 1981

Tazatel: Jak to, že nemají lidské bytosti stejné myšlenky a činy, když mají všechny rozličné formy shodné vědomí?

Maharadž: Myšlenky a činy náleží tělu a myslí a tělo spolu s myslí je výtažkem pěti elementů. Vlastnost každé formy závisí na různém množství pěti elementů a tří *gun*. Myšlenky a činy závisí na okolnostech, které vyvstávají přímo od okamžiku, kdy tu je vědomí. V nepřítomnosti vědomí by zde byly pouze mrtvé formy.

Vědomí a tělesná forma jsou pomocí stravy spolu s léky udržovány při životě. Myšlenky, slova a činy každé lidské formy nejsou utvářeny jen na základě podmiňujících faktorů, které jednotlivá lidská bytost obdržela od narození, ale také na podmíněnostech v okamžiku početí. Vědomí bylo již přítomné v chemickém principu zrození.

Vskutku komické je proto ztotožnění se s tělesnou formou. Jak dlouho se věnujete duchovnímu zkoumání?

Tazatel: Již 40 let. Držel jsem se praxe sebedotazování „Kdo jsem já?“ od Ramana Maharišiho. Také jsem četl knihu učení Ramana Maharišiho.

Maharadž: To je uspokojivé. Co jste dosud pochopil o svém vlastním Já? Co jste?

Tazatel: Vědomí.

Maharadž: To Nejzazší/Absolutno existuje před jakoukoliv zkušeností. „Jáství“ je počátek zakoušení. V Absolutnu se objevilo toto vědění o sobě a na základě toho vyvstala otázka: „Kdo nebo co jsem já?“ Tento pocit bytí není ještě omezen formou. Je to prostě jen pocit bytí, „jáství“. To je první zkušenost.

Tazatel: To je *mája* (iluze).

Maharadž: Jen proto, že jste nepoznal odpověď na otázku „Kdo jsem já?“ hned odvětíte, že se jedná o *máju*. Odpověď nemůžete získat opětováním. S čím se ztotožňujete?

Tazatel: Já jsem *Brahman*.

Maharadž: To není vaše přímá zkušenost. Jenom opakujete to, co jste se dočetl nebo vyslechl. Co si myslíte, že jste?

Tazatel: Zakusil jsem, že...

Maharadž: Zážitek máte jen tehdy, je-li přítomno „jáství“. Jaký byl stav před zkušeností „já jsem“?

Tazatel: Nevím.

Maharadž: Mluvím s vámi takto proto, že máte na to, abyste to pochopil.

Tazatel: Mohu ukončit toto „jáství“ a být před „jástvím“?

Maharadž: Můžete zastavit přirozený proces? Vše se děje spontánně. Nyní jste ve vědomí, které je dynamické, vibrující. Nemyslete si, že jste nějak oddělen od dynamického, vibrujícího vědomí. Jste součástí hry tohoto vědomí. Vy, vědomí, jste produktem zkonzuminované potrawy. Na úrovni dynamického vědomí, což je v podstatě pravé Já, nacházející se v pohybu a činnosti, nemůže být ztotožnění s tělesnou formou.

Tazatel: Jak o tom mohu být přesvědčen?

Maharadž: Jistotu získáte, zůstanete-li v klidu ve svém Já. Proto spočívejte v klidu.

6. dubna 1981

Tazatel: Když u vás sedím a kladu vám otázky, pociťuji hluboký klid. Není to známka toho, že na duchovní stezce dělám pokroky?

Maharadž: O čem to hovoříte? Mluvíte na úrovni úplného začátečníka (žáka z mateřské školky). Nebudu vás oslovovat jako hledajícího žáka (*mumukšu*). Mluvíím k vám jako k někomu, kdo spočívá ve vědomí (*sádhaka*). Jak dlouho se věnujete duchovnímu zkoumání?

Tazatel: Již od dětství, neboť jsem vyrůstal v rodině, kde bylo již po několik generací zvykem věnovat se duchovní praxi; proto si v tom libuji.

Maharadž: To je dobře. Nicméně stále jste jako žák z mateřské školky. Jediným řešením pro vás bude zbavit se totožnosti s tělem a myslí.

Tazatel: Toho všeho jsem si intelektuálně vědom, dosud jsem to však nikdy nezakusil, proto jsem přišel k vám na *satsang*.

Maharadž: Co míníte slovem *satsang*? Je to pouze ošřepaný duchovní výraz. Odcházejte odsud bez jakýchkoliv mentálních sklonů a s pevným přesvědčením o tom, že jste *Brahman*, které nemá žádný tvar, podobu či vzhled. Buďte o sobě přesvědčen jako o projeveném

univerzálním vědomí. Poté, když si uvědomíte svou bezforemnost, přestane pro vás existovat začlenění do nějaké kasty či příslušnost k určitému vyznání. Všechny koncepty se vytratí.

Hledající začátečník (*mumukšu*) je sice duchovní hledající, jenže je na úrovni mateřské školky, neboť se ztotožňuje s tělem a myslí. *Sádha* se zbavil totožnosti s tělem a myslí. *Siddha* je ten, kdo se zcela upevnil v poznání „já jsem“ (vědomí) a během tohoto procesu ho transcendoval. Na této cestě snadno poznáte, kde se právě nacházíte.

Maharadž: (mluvící k jiné osobě) Matka zde přítomného mladého muže ležela na smrtelné posteli; když jsem ji navštívil, řekl jsem s přesvědčením, že ještě nenastala její doba opustit tělo. Odehrálo se to již před několika lety, a dodnes je tato žena živá. Jeho matka byla tak silně přesvědčena o tom, že zemře, že již dopředu nakoupila speciální květiny, které si přála mít na svém pohřbu. Nařídil jsem jí vstát z postele a připravit mi čaj.

V té době jsem zaujímal postoj „Já jsem *Brahman*“. Dnes je tento postoj odhozen. Tehdy jsem byl silně přesvědčen o tom, že jakmile něco vyřknu, stane se to, nabude to formu. Na tomto místě se událo mnoho věcí. Zpívání *bhadžanů* se tu koná již od roku 1932. Zde, v domě zvaném Vanmali, jsem byl prvním nájemcem.

(Při této rozpravě bylo zmíněno několik dalších zázraků, které se tu odehrály, a které se staly v blízkosti Maharadže, ale on si nepřál cokoli z minulosti či budoucnosti uveřejnit).

Maharadž: Lidé sem přicházejí v naději, že zde dojde k vyřešení jejich problémů. Zeptám-li se jich, proč sem přišli, nemluví o ničem jiném, než o svých problémech. Říkám jim: „Právě fakt, že jste sem přišli, je impulsem k rozpuštění vašich problémů. Můžete teď odejít.“ Všichni z vás sem chodí, kdo vás sem přivedl? Váš vlastní pocit bytí. Jste přitahováni k tomuto místu díky určité kvalitě, kterou máte v sobě. Upevňujete se v nejvyšším stavu. Popudem nebyla světská přitažlivost, která vás sem dovedla. Ani vy ani nikdo jiný neví nic o této přitažlivosti. Onou přitažlivostí je potřeba spočívat ve svém

věčném příbytku, místě, kde jste doma. Pokud v sobě pocítíte onu přitažlivost, přicházíte sem.

Tazatel: Vědci hovoří o tzv. „černé díře“, ve které se vše ve vesmíru nakonec ztrácí.

Maharadž: Vy jste Absolutno; vy pohltnete celý vesmír do sebe.

10. dubna 1981

Maharadž: Už tu zbyl pouze nepatrný dotyk pocitu „jáství“. Napříště zde lidé budou dostávat jen *daršan*, mluvení už není možné. Víra, kterou ke mně máte, se ve vás pevně ukotví. Není to *daršan*, ale vaše víra v *daršan*. Neobvyklé, výjimečné, nevnímavé, udivující, neprojevené; tak se dá popsat to, co zde obdržíte – nejhlubší víru v Já, totální víru. Ať vidíte cokoli, nenahlížejte na to jako na objekt a formu těla. Jsou to opravdu chodidla nejvyššího, nevnímavého principu, vyjadřujícího sama sebe. Chodidla Sadgurua došla k cíli.

Tazatel: Jsem přesvědčen o všem, co říkáte.

Maharadž: Vaše přesvědčení je nyní natolik silné, že již není možné ho zlomit. Je naprosté, úplné, nezničitelné.

11. dubna 1981

Maharadž: Jádrem vědomí je vědění, poznání „já jsem“, jež nenáleží osobnosti, není to individuální pocit. Je to neohraničený projev. Pocit bytí je tu, naplňuje vše.

Přesto je kvalita „já jsem“ výsledkem hmotného, objektivního těla. Semeno v sobě ukrývá celý strom a stejně tak v kapce „já jsem“ jsou obsaženy všechny tři světy.

Nejvyšší stav je stav *Džňánina*. Prvním krokem je být touto esencí „já jsem“. V průběhu poznávání tohoto „já jsem“ se vymaníte z jeho vymezení a to je *Džňánin*. *Džňánina* nevyvede z míry žádné neštěstí či pohroma, neboť překročil princip „já jsem“. Pozoruje hru jako svědek.

Nyní jasně pochopíte, že tato kapka „já jsem“ je produktem těla vyživovaného potravinami; v průběhu pochopení dojde k překročení pocitu „já jsem“ a dostanete se z jeho omezení. Nastane-li tento okamžik překročení, dojde k náhlému poznání, že Já, Absolutno, nejsem tato „kapka“, vědomí „já jsem“. Celé se to odehraje pouze jednou. Poté zde nedochází k zaplétání se do hry vědomí. Jste ve stavu, kde neexistuje možnost návratu, ve věčném stavu.

Vše, co považujete za duchovní poznání, nebylo získáno nikde jinde než v oblasti vědomí. Takovéto poznání je jen přítěží, přinášející vám jen více a více trápení. Vše jsou to jen duchovní povídačky. Pocit „jáství“ je vsutku zdroj veškerého utrpení.

Dostal jste se do bodu, kdy již slovy nemůžete vyjádřit své Já? Jestliže jsem podrobně zodpověděl všechny vaše otázky, nezbyvá než se uchýlit do klidu, odkud nevystávají žádná slova.

Vysvětluji vám toto poznání v plnosti a hloubce. Máte odvahu ho zcela přijmout? Pokud jste opravdu pochopil, co vám tu vykládám, nemusíte sem chodit. Nesnažte se převyprávět každému, koho potkáte, to, co jste tu slyšeli. Prostě o tom nikde nemluvte.

22. dubna 1981

Maharadž: Celý vesmír je zakoušen ve vědomí „já jsem“. Může vůbec někdy něco existovat za nepřítomnosti vědomí „já jsem“? Vědomí bubnuje na buben; každý je zaujat zvukem bubnu. Kdo se však zajímá o toho, kdo bubnuje? Kdo je bubnující, kdo rozeznává buben? Je tak udivující, že nikdo ani na okamžik nevrhne letmý pohled na semínko vědomí.

Tazatel: Usadím-li se ve vědomí, jedná se pak o meditaci?

Maharadž: Kdo se kde usazuje? Není to samo vědomí? Tato žena (ukazuje na Jean Dunn) pochopila svou přirozenost. Vše u ní nastalo jen díky její naprosté víře v Gurua. Vše, co je se mnou nějak spojováno, má pro ni známku posvátnosti. Dokud nebudete mít právě onu víru v Gurua, nezískáte víru ve své Já. Někteří lidé chodí

od jednoho *svámího* k druhému. K čemu je to potulování? Aby vylízali jejich zbytky? O co jsou zbytky, které po nich dojí, lepší než ty vlastní?

Přilněte k vlastnímu vědomí, zůstaňte v něm. Všechny nahromaděné koncepty byste měl rozpustit ve svém vědomí. Nepoužívejte však toto vědomí k tvorbě stále nových konceptů.

Tazatel: Zvyk je velká síla. Kvůli němu lze snadno zbloudit, že?

Maharadž: Zvyk považovat Já za tělo ovlivnil velmi silně každého. Poznání „já jsem“ je váš Guru. Přebývejte v Tom, co nepřetržitě zůstává jakožto svědek tohoto „já jsem“.

Kdo zpívá *bhadžany*? Je to intelekt Gurua. Kdo jste pak vy? Ve-třelec, nezvaný host? Jistěže fungování celého světa závisí na tomto intelektu, jenže jakmile intelekt dosáhne svého vrcholu, splyne s *Parabrahman*.

Vy všichni si stále do svých deníků zapisujete nové a nové koncepty. Řeknu vám to popravdě – je to zcela zbytečné. Bude to sloužit pouze jako břemeno.

5. června 1981

Maharadž: Víte, že jste. Co způsobilo, že víte o tom, že jste? Jak se to stalo? Musíte se obrátit ke zdroji. Před sto lety jste o své existenci nic nevěděl. Neměl jste v té době žádné problémy. Nyní díky vědění o sobě máte všechny ty problémy. „Jáství“ se objevilo na základě přítomnosti těla. Jakou znalost o těle a pocitu „jáství“ máte?

Tazatel: Zůstane tu paměť a vědomí poté, kdy zahyne tělo a osoba je prohlášena za mrtvou?

Maharadž: Obojí, jak paměť, tak vědomí, jsou kvalitami těla vyživovaného potravinami. Když už tu není živé tělo, nezůstává tu ani vědomí či paměť. „Jáství“ je výtažkem těla vyživovaného potravinami, není však přirozeností pravého Já.

Tazatel: Co je stav zvaný *turíja*?

Maharadž: *Turíja* značí stav, kdy zůstáváte pouze vy – nic dalšího tu přítomno není. Pokud víte, že jste, je vše ostatní. Zjistěte, co jste, a získáte všechny odpovědi; nalezněte zdroj těla a zdroj pocitu „jáství“. Pokud ho poznáte, budete vědět, kdo jste.

Vše, co se mění, není vašim Já; tělo se neustále mění. Nebylo zde, pak se náhle objevilo a časem také zmizí. Není vámi. Poznejte, co jste.

Důležitou věcí v tom všem je vědomí. Musíte věnovat veškerou pozornost samotnému vědomí. To je proces meditace. Potom vám právě vědomí samotné odkryje všechna skrytá tajemství. Vědomí si libuje v láskyplné pozornosti upřené na Já. Pokud jste zaujati pouze pozorností na vědomí, pak ho poznáte. Pokud se ale zajímáte o svět, značí to, že se nezajímáte o vědomí. Zajímáte-li se pouze a jenom o vědomí, pak vám vědomí odkryje všechna tajemství a poznáte, co jste. Toto „já“ pozná, kdo jste, avšak uvědomění značí ryzí vědomí a zde již žádné „já“ není.

Pozorování sebe sama, to je meditace. Držet v pozornosti pouze vědomí sebe sama, bez toho, aby k němu bylo přimícháno něco dalšího – to je poznání beze slov; to je přirozenost, kterou JSTE. Myšlenky zde budou dál, avšak budou postupně slábnout, až nakonec zůstane přítomen pouze pocit „jáství“. Pak je zde čistě jen vědomí bez jakékoliv další aktivity. Pozorování svých aktivit probíhá na nižším stupni, jako např. když pozorujete vztek apod. Tehdy se ještě jedná o ztotožnění s tělem a myslí.

Tazatel: Cítí Maharadž své tělo?

Maharadž: Došel jsem k poznání, že vše se děje prostřednictvím vědomí. Na tělo se dívám stejně, jako vidím vás, ale jsem od toho oddělen. Nejsem ztotožněn s tělem.

Vědomí není možné dělit na mužské či ženské. Je podobné světlu. Světlo také znamená teplo. Klesne-li o dost tělesná teplota, doktor oznámí, že pacient umřel.

Tazatel: Co si Maharadž myslí o reinkarnaci?

Maharadž: Dokonce i současné narození je falešné. Kvalita „jáství“ je tu díky přítomnosti vašeho těla. V hlubokém spánku nevíte nic o tom, zda existujete či nikoliv. Nebyl jste ve skutečnosti vůbec narozen; přítomné je pouze oznámení o vaší existenci. Existoval jste i před svým takzvaným narozením; vaše existence je věčná. Poznání, že existujete, vám přišlo pár let po narození. Proto se starejte pouze o současné narození. Proč se starat o reinkarnaci? Hluboce prozkoumejte, zda je toto narození skutečné.

7. června 1981

Tazatel: Jak lze kontrolovat mysl?

Maharadž: Přijímejte pouze to dobré a odhazujte to zlé. Také neustále opakujte jméno Boha. To vám dopomůže k tomu, aby se postupně začal kontrolovat svou mysl. Co je pro vás přijatelné a dodává vám klid, je dobré. To, co mysl zavrhne, naopak dobré není. Když něco děláte a máte přitom strach z neúspěchu, pak to znamená, že vaše mysl není čirá.

Tazatel: Jakým způsobem si osvojím kladný vztah k praktikování *mantry*?

Maharadž: Kladný vztah k opakování *mantry* si můžete vypěstovat v přítomnosti mistrů. Co tu probíhá každé odpoledne mezi 17 a 18 hodinou? Vědomí se setkává s vědomím. Žádná jiná diskuse, až na dialog, který povede vědomí se samotným vědomím, už tu probíhat nebude. Už tu nebude dán prostor nějaké cizí třetí osobě či individualitě, aby se vměšovala do těchto rozhovorů. Bůh se přišel setkat s Bohem. Víte přece, že nejste ani pocit, ani názor, ani nálada či myšlenka, která vyvstane.

9. června 1981

Maharadž: Osho Radžníš není nějakou malou osobností či nízkým principem. On je obrovský – je vskutku velikán. Je velký světec.

(Maharadž mluví k jednomu návštěvníkovi): Proč chodíte za dalšími mistry, když již máte svého? Vzhledem k tomu, že již máte svého Gurua – velkého světce, neměli byste sem chodit či tu sedět. Nemám rád toto přeskakování od jednoho Gurua k druhému. Nemám rád tuláky. Jaký je rozdíl mezi Maharadžem a Radžníšem? Bude zde nějaký rozdíl, odstraní-li jména? Nejprve prošetřete potulující se „já“, než se pustíte do zkoumání druhých. Jakmile odstraní jméno, které patří nějaké osobě, zůstane zde něco? Co jste bez jména či označení?

Prozkoumejte zkoumatele ve vás – prozkoumejte „já jsem“. Předtím, než se začnete zabývat hledáním podstaty druhých okolo vás, dotazujte se nejprve po podstatě sebe sama, a zjistíte, zda jste či nejste skutečný. Písmena „já jsem“ jsou spontánně napsána takovým inkoustem, který byl použit k popsání toho, co jste. Znáte jeho podstatu? Ve *Védách* naleznete potvrzení, že titul *Tédža Šéša Bhagaván* je v inkoustu, jenž byl použit k popisu písmen „já jsem“. Titul *Tédža Šéša Bhagaván* lze rozložit na části, přičemž slovo *Šéša* značí pozůstatek. Co je tím zbytkem, označujícím to, co jste? (Maharadž poté požádal jednoho návštěvníka, aby opustil místnost a neposlouchal tyto rozhovory.)

Ten, kdo pochopil záhadu svého bytí a zná svou skutečnou podstatu, se přestane přít o velikost či malost někoho jiného nebo o tom dál nediskutuje.

Stal se z vás otrok konceptu. Jeden koncept vás natolik zaujal, že jste se jím nechal zotročit a postupně jste se zaplétal do dalších konceptů. Nyní se v nich utápíte. Nechal jste se dohnat konceptem, že vy jste, tj. prvotním konceptem, a na základě něho jste začal označovat druhé jmény, tituly a idejemi, až jste nakonec uvázl v „konceptuální síti“. Třebaže se někdo nechá oslovovat titulem *Džňánin* (realizovaný světce), pravdou je, že si libuje v množství konceptů. Dotyčný velmi dobře ví, že se tím nikam nedostane, a přesto se horečně věnuje nespočtu konceptů. Toto *Tédža Šéša Bhagaván* spontánně přišlo a rovněž spontánně odejde. Co byste vy, jakožto pocit

„já jsem“, chtěl získat? V jaké pozici jste se upevnil jakožto pocit „já jsem“? Pevné přesvědčení, že jsem třemi stavy (bdění, hluboký spánek a poznání „já jsem“) je aspektem titulu *Tédža Šéša Bhagván*. Vy tím však nejste.

Tazatel: Kdo potom jsem?

Maharadž: Hlavní a jasnou odpovědí je, že jen vy jste. Házíte háčky s návnadou do vody, abyste chytil rybu.

Podobným způsobem jste pomocí konceptu „já jsem“ hodil do vody návnadu a vytáhl si pro sebe mnoho konceptů.

Takže když je zde otázka následovaná odpovědí, pak vše, co je zamítnuto (co zůstává), je toto zamítnutí.

Před jakýmkoliv dalším rozpoznáním jste tu již přítomen. Když zde nejste vy, nejsou tu ani žádní další lidé. Opíráte se o intelekt těla. Usadil jste se v těle či intelektu a tím vytváříte nebo přivoláváte hromadu konceptů, v kterých se utápíte. Mluvíte o druhých, mě však zajímáte vy, sdělte mi proto, co jste? Ptám se na vaši podstatu. Co jste? Jste tím, kdo toto vše pozoruje.

Tazatel: Maharadž ví, že neznám svoji podstatu. Proč se mě tedy ptá?

Maharadž: Nemluví k vám. Vědomí hovoří s vědomím o vědomí. Kdo vám řekl, že k vám hovoří Maharadž? Vaše samotná základna je chybná. Jeden jev si povšimnul jiného jevu mouchy. Proto tu je automatické gesto odehnat ji. Budu-li vědět, že ve skutečnosti jsem pouhopouhý jev, budu chápat, že i ostatní jsou také jen jevy. Proto s nimi nebudu mít žádné spory, nebudu k nim mít nějaké otázky či výhrady. Nechápu-li sebe sama a potuluji-li se na křídlech konceptu, upřednostňuji pak svůj jev.

Tazatel: Vzhledem k tomu, že Maharadž mluví k vědomí, neoslovuje mou nevědomost.

Maharadž: Nevědomost zde zůstane po celou dobu, stejně jako zde zůstane poznání. Neexistuje poznání bez nevědomosti a nevě-

domost bez souvztažného poznání. Obojí, jak nevědomost, tak poznání, jsou protiklady v projevu, jeden bez druhého nemohou být.

Dokonce i koncept o poznání je pouhopouhý koncept. V případě *Džňánina* tu není žádný koncept, ať už nevědomosti, či poznání. Naprostá nepřítomnost veškerého poznání nebo nevědomosti je právě tím stavem před vyvstáním vědomí. Vy se však snažíte to, co říkám, převádět do všelijakých konceptů, kterými se omezujete.

Tazatel: Maharadž mi vše postupně odebral. Nemám nic, o co bych se mohl opřít. Tudíž padnu.

Maharadž: Do jak velkého počtu kousků se po pádu roztrháte? S tím vším, co jste pochopil, dělejte cokoli, co uznáte za vhodné! Jiný hledá sebe sama, vy se ale skrýváte.

Tazatel: Co je skutečnost?

Maharadž: Vše, co je zde neustále, věčně, beze změny. Věčnost je nekonečný stav, který je nezakusitelný. Poté následuje stav vědomí, „jáství“, zakoušení tělesnosti a života kolem. Vaše zážitky se nacházejí v oblasti vědomí. V oblasti vědomí pravdu nelze zakusit. Vlastně zde nemůže existovat žádný prožitek pravdy, neboť v posledku vy jste Pravda (To). Jak by zde pak mohl existovat zážitek pravdy? Vždyť je ještě před zakoušením pocitu bytí.

Tazatel: Co můžu udělat pro to, aby tu byl tento zážitek neustále?

Maharadž: Žádný zážitek není trvalý. Vy však věčný jste. Zážitky se nacházejí v oblasti vědomí „já jsem“, které má vyhrazenou dobu trvání.

Tazatel: Je možné se dostat za omezení času? A jak?

Maharadž: Jak jste přišel na svět? Zakoušení věcí se prostě stane nevědomky, spontánně. Vědomě se do toho nelze dostat.

Tazatel: A lze se vědomě dostat z této oblasti?

Maharadž: Chcete vystoupit? Nejprve je nutné, abyste přesně věděl, co je čas, a co jste vy. Toto musíte znát nejdřív. Jaký je váš další krok? Chcete se dostat za hranice času? Co je čas?

Tazatel: Čas je touha.

Maharadž: Vůbec ne. Čas znamená prostor.

Tazatel: V prostoru je oddělenost.

Maharadž: Vše, co jste přede mnou předestřeli jako poznání, není ničím jiným než chybnými koncepty. Víte, že zrození znamená utrpení?

Tazatel: Bolest se týká zrození, ne poznání.

Maharadž: K osvobození nedojdete tím, že si budete pohrávat se slovy a koncepty.

Tazatel: Co bych měl dělat?

Maharadž: Ani koncept, že musíte něco dělat, nepřijímejte.

Tazatel: Co bych měl dělat s bolestí?

Maharadž: Odezní stejně, jako přišla.

Tazatel: Mám se stát nečinným?

Maharadž: Neskákejte sem a tam! Chápete dobře, co vám tu říkám, ale bojíte se, že veškeré své takzvané poznatky, které jste dosud nasbíral, budou znehodnoceny.

Znáte Krišnamurthiho, ať řekl, co řekl, řekl to dobře. Osvojil jste si však důkladně jeho učení? To, co vám tu povídám, se snažíte vstřebat pomocí konceptů.

10. června 1981

Tazatel: Když medituji, po chvíli usnu. Co mám dělat, abych tomu zamezil?

Maharadž: Tento problém tu neřešte. Jste ve třech stavech – bdění, hlubokého spánku a poznání „já jsem“. Proč se zabýváte stavem, kterým nejste? Proč se o to zajímáte? Děje se to spontánně. Musíte pochopit, že pokud se napevno usadíte v prožívání před vyvstáním stavu bdění a hlubokého spánku, před slovy a dokonce i před vědomím „já jsem“, něco se s vaším tělesným stavem stane, aniž byste cokoliv dělal. Je třeba to nechat být, změna nastane sama od sebe. Nekladejte otázky na toto téma. Jste na této straně, a jestliže se něco stane, proč se o to staráte? Buďte sami sebou. Jestliže jste sami

sebou, nepotřebujete se starat o to, co se děje na druhém konci. Vy se však zajímáte o svůj stav zakoušení. Je zde nespočet zážitků; jako např. viděl jsem modré světlo, stoupal jsem výš a výš atd. . . , mě však tyto věci nezajímají. Buďte sami sebou a ne zážitky, které zakoušíte. Jedná se totiž o dočasnou fázi, jenže vy jí přikládáte přílišnou důležitost, když říkáte: „Ó, to co jsem zakusil, to bylo něco!“ Jenže se to přihodilo spontánně.

Chodil sem jeden pán, který mi řekl, že vždy, když začne meditovat, deset minut bez ustání brečí a vzlyká. Myslel si, že se jedná na jeho cestě k Seberealizaci o něco úžasného. Jaký smysl má jeho vzrušení a vychloubání ve slovech: „Ó, začal jsem brečet!“ No a co! Nejste objekt, který brečí, a nejste ani emoce, nebo snad ano? Hodně lidí sem chodí a vykládá mi své duchovní zážitky, které v průběhu meditace zakusí, jen aby ukázali ostatním: „Podívejte se, to jsem dobrý, co?!“

Než upadnete do spánku, buďte bdělí a těsně před usnutím, v okamžiku na hranici mezi bděním a spánkem, si připomeňte: „Já jsem *Brahman*“. Během spánku pokračuje též vaše transcendence, která je stavem před vyvstáním mysli. Když například recitujete *džapu* (opakujete *mantru*), upadnete přitom do spánku a uprostřed noci se probudíte, zjistíte, že opakování *mantry* pokračuje dál. Jestliže jste ve stavu bdění, buďte si stále vědom sebe sama, a pak spatříte světlo i v tom nejtemnějším zákoutí své duše.

11. června 1981

Maharadž: Co víte o svém těle? Co je vaše tělo a co jste vy? Tělo je určitý tvar. Poznání „já jsem“ je výtažkem těla vyživovaného potraviny. Jaká je vaše totožnost, kterou v těle pociťujete a zakoušíte? Vaše slova jsou správná, jste ale těmito slovy? Nosíte šaty, jste tudíž šaty? Neexistuje tu žádná trvalá forma. Tělo se neustále mění. Dokud se budete ztotožňovat s tělem, nebudete spokojeni. Všude kolem je prostor, jenže já nejsem prostorem. Musíte mít pevné pře-

svědčení o svém Já. Musíte v sobě pociťovat silnou touhu poznat sebe sama. Milost je neustále přítomná. Vaše první přesvědčení o tom, že „jste“, existuje před vyvstáním jakékoliv formy a je před slovy. Tomuto pocitu bytí jste dali formu těla. Vzdejte se tělesné totožnosti. Jste před slovy, prostě tím budete.

Tazatel: Jak toho lze dosáhnout?

Maharadž: Budte tím, čím jste, jen tomu nepřidělujte žádnou formu nebo popis, to stačí. Jestliže jste zde vy, pak je tu vše ostatní. Obdivování knih a uctívání jejich obsahu vás nikam nedostane. Budte svým Já. Budte oddán svému Já, zbožňujte pouze To. Uctívejte poznání „já jsem“ jako Boha, jako svého Gurua. Vidíte nejprve svůj odraz v zrcadle nebo si jste vědom faktu, že tu jste ještě před zobrazením tohoto odrazu? Co z toho je tu první? Kdybyste nebyl, mohl byste vidět svůj odraz v zrcadle? Vzdejte se pokusu hodnotit skutečné či falešné já. Spojte Já s *Brahman*; Já jsem *Brahman*. Vše, co jste se dozvěděl, je už pro vás dostačující. Nepotřebujete naslouchat něčemu dalšímu, žádné další poznání vám nepomůže. Pokud jste vše, co jste dosud vyslechl, plně vstřebal, přijal a spočinul v tom, pak to úplně stačí. Nic dalšího nezískáte. Vy jste koneckonců *Brahman*, nic víc než To. Bohužel jste však omezil Já na tělo v mylném domnění, že jste tělem. Nyní víte, že tělo nejste. Proč jste ohromen touto falešnou tělesnou totožností – „já jsem toto tělo“?

Máte mnoho vědomostí, jenže všechny vaše znalosti jsou praktického rázu, náležící světu. Dosud jste nezískal poznání svého Já. Já vám tu o světských záležitostech povídat nebudu. Místo, které jste navštívili, k tomu není určené.

Svět je pokryt prostorem. Poznání prostoru je přítomné. Prostor je obsažen v poznání „já jsem“ a před poznáním „já jsem“ je přítomná *Čidakáša*. Tato *Čidakáša* je zdrojem vesmíru. *Čidakáša* je jádrem mentálního prostoru. Zde neexistuje poznání typu „já jsem toto“ či „já jsem tamto“. Prostě nemůžete existovat jako „toto“ či „tamto“. Na základě přítomnosti *Čidakáši* je tu existence *Mahakáši* (velkého prostoru). Prostor světa je zde díky prostoru myslí neboli

díky tomu, co je před myslí. Jeden prostor je překryt ještě jemnějším a rozsáhlejším prostorem. U základu tohoto prostoru je poznání „já jsem“. Jestliže někdo přebývá v poznání *Čidakáša*, pochopí, že není zrozen, a tudíž ani neumírá.

14. června 1981

Tazatel: Když se den co den provádí stále stejná činnost, mysl otupí. Mohu vědět, jak udržet mysl ve střehu?

Maharadž: O záležitostech těla a mysli ani o tom, co se odehrává ve světě, se nezmiňuji. Hovořím pouze o vaší pravé přirozenosti. Tou je pocit přítomnosti, který nyní máte, vědomí sebe sama. Nejsste-li při vědomí, neexistuje pro vás ani nějaký svět. Nic tu potom není. Svět pro vás existuje pouze tehdy, jste-li vědomými. Takže já tu hovořím právě o vědomí, o pocitu přítomnosti.

Když vyvstane pocit přítomnosti, pak to, co děláte ve světě, a jak to děláte, je oblast, kterou zde nerozebírám. Není tu náhodou pocit přítomnosti, vědomí sebe sama, jako první? Není před vším ostatním, na začátku všeho? Může vůbec vyvstat nějaká myšlenka v případě, že nejste vědomými? Když nejste vědomými, pak není možné myslet na nic. Není proto pocit přítomnosti, vědomí, tím nejzákladnějším principem, bez kterého se nemůže nic dalšího přihodit? Nic – žádné myšlenky ani žádné představy nemohou vyvstat samy od sebe. Žádná činnost se nemůže uskutečnit, není-li tu pocit přítomnosti. Avšak pocit přítomnosti nepotřebuje k tomu, abyste si byl vědom své přítomnosti, žádnou činnost myslí. Nepotřebujete se sebe sama ptát: „Jsem přítomen? Jsem si něčeho vědom?“ Je zde intuitivní pocit přítomnosti, jenž vám umožňuje být si vědom toho, že jste přítomen. Pocit přítomnosti není pocit, že já, vy, či někdo jiný je přítomen. Pocit přítomnosti je pocit přítomnosti jako takový. Jelikož se někdo ztotožňuje s tělem, myslí si, že se narodil a jednou zemře. To, co se narodilo, je právě vnitřní pocit přítomnosti. Pocit přítomnosti, jenž spontánně přišel, stejně tak zmizí. Není zde žádná

individualita, s výjimkou totožnosti s tělem. Pocit času, trvání, či události probíhající v čase, nastane pouze za předpokladu existence vědomí. Není-li tu vědomí, máte snad nějaké ponětí o čase?

Je zde knot a s ním palivo; světlo může vzniknout jen na základě jejich přítomnosti. Takže světlo je závislé na zásobě paliva, na trvání zásoby. Tímto způsobem přišel na svět faktor času. Pocit přítomnosti, vědomí, je vše. Zjistěte, jak vyvstal tento pocit a jak dlouho bude trvat. Stejně jako tu bude světlo tak dlouho, dokud bude stačit zásoba paliva, tak i vědomí bude trvat jen dokud tu bude palivo ve formě těla, které je utvořeno z pěti elementů, které jsou nahromaděnou potravou. Přestane-li se tělu dodávat potrava, zahyne. Zemře-li tělo, přestane existovat i vědomí. Proto je vědomí závislé na tom, jak dlouho je tu funkční tělo. Tedy ani vědomí není vším a nebude trvat věčně. Zjistěte, jak vědomí vyvstalo, nalezněte jeho zdroj.

Co je tělo? Tělo je pouze nahromaděnou potravou a vodou. Zjistíte nejste potravou ani vodou a toto vědomí je pouze přirozenou esencí potravy a vody. Proto je zřejmé, že musíte být něco, co je oddělené jak od těla, tak od vědomí. Každý, kdo se považuje za individualitu, má tak dlouho, dokud jeho tělo funguje, jediný kapitál. Tím je pocit přítomnosti, neboli toto vědomí. Proto by ho měl považovat za nejvyšší Božstvo a měl by uctívat jen tento pocit přítomnosti. Sjednotí-li se aspirant plně s pocitem přítomnosti, pak vše, co je nutné získat na cestě za duchovním poznáním, přijde samo od sebe.

Jestliže máte nějaké problémy či otázky, které vás znepokojují, časem zjistíte, že problémy a otázky jsou založeny na vaší individuální totožnosti s tělem a myslí. Přestanete-li se ztotožňovat s individualitou, žádné otázky ve vás nevyvstanou. Pak sami dojdete k tomuto závěru.

16. června 1981

Maharadž: Každý dělá svoji práci, ale každý má vlastní kvalitu. Na jednoduchém testu je možné si ověřit, zda kráčíte na duchovní stezce či nikoliv. Prošetřete, na co myslíte během dne, co zaplňuje celý den vaši mysl. Říkáte, že jste nabyl poznání Já, že se vám podařilo získat všechno to poznání o Já.

Avšak důležité je, co uvnitř sebe probíráte během celého dne. O čem sám se sebou diskutujete v toku myslí? Neprobíráte po celý den jen své každodenní záležitosti? Potom však nediskutujete uvnitř sebe způsobem, jakým zde rozprávíme o pravé totožnosti, o tom, co ve skutečnosti jste. To není předmět vaší vnitřní diskuse. Je zde někdo, kdo probírá sám se sebou pouze záležitosti spojené s pravým Já? Podle kvality a naruživosti svého myšlení poznáte, jaký jste. Jsem též neposedný. Druh bolesti a fyzického utrpení, které podstupuji, asi málokdo na světě zažil. Tyto rozhovory nejsou určeny každému. Za oblastí vědomí, vycházejícího z těla, není zakoušeno žádné vědomí. Chci tu mluvit o stavu, jenž je za oblastí vědomí. Svět je posetý milióny jmen, avšak všechna ta jména se vztahují k objektivnímu světu. Dokonce i titul „rodiče“ je tu jen díky existenci dvou těl; z jejich výtažku vznikl název „rodiče“. Chci, abyste jasně pochopil, že bez tělesného vědomí zde není *Brahman*; *Brahman* je zde díky vědomí, a vědomí je zde proto, že je tu tělo. Tělesné vědomí je výsledkem pěti elementů. Tělesné vědomí a svět nejsou od sebe odlišné; jsou identické. Rozjímejte o tom tímto způsobem.

Cokoliv, co mysl a intelekt pojme, se dá shrnout do jednoho pojmu – objektivní svět. Stejně se i po vyslechnutí našeho rozhovoru necháte odvést svými konceptuálními poznatky a zážitky.

Tělo je složené z potravy. Co je vaší pravou totožností? Vaší tělesnou formou je lidské tělo, jež je zcela přizpůsobené k životu; něco jako sklizená zrna, která uskladníte a upravíte ke spotřebě. Tělo je pouze potravou. K dispozici máte tělo vyživované potravinami

a vědomí. Jenže vaší pravou totožností je Absolutno. Přiblížil jsem vám několika náznaky podstatu Absolutna. Dosud jste nepřekonali vědomí, a vědomí je první krok. Univerzální vědomí není konec.

18. června 1981

Maharadž: Lidé sem přicházejí, neboť cítí potřebu sem jít. Vědomí ve vašem těle pociťuje radost z mé přítomnosti. Dokud vědomí cítí potřebu čehokoliv, jste nuceni ho uspokojit. Zmizí-li vědomí, nezůstane tu žádná svázanost cokoliv dělat.

Co jiného kromě pocitu přítomnosti, který tu je díky vědomí, každý z nás dostal? Skutečné štěstí může přijít teprve po zmizení vědomí. Jedině toto je bezpodmínečné štěstí bez protějšku. Dokud zde je toto vědomí, dotud tu je jak štěstí, tak i kvalitativní protiklad, neštěstí. Čiré štěstí zde může být, jen když zde není vědomí. To, co ve skutečnosti jsem, je naprosto odlišné od všeho vnímatelného. Pochopil jsem svoji *svarúpu* (přirozenost), kterou jsem. Má pravá přirozenost nemá nic co dělat s čímkoliv projeveným.

Od vědomí se nemůžete oprostít, dokud s vámi není vědomí spokojené. Jen pak se lze od něj osvobodit. Vědomí vám potom otevře bránu, do té doby uzavřenou. Vstoupíte-li do ní, překročíte i hranice vědomí.

Jsou zde dva aspekty; jedním aspektem je konceptuální, čili dynamické vědomí, jež je plné konceptů, a druhým aspektem je transcendentální vědomí. V druhém, transcendentálním vědomí, není přítomen ani koncept „já jsem“. Konceptuální, kvalitativní *Brahman*, je výsledkem fungujícího těla. Právě ego je plné konceptů a kvalitativní povahy. Konceptuální vědomí již ve mně umřelo; je definitivně pryč. Bylo transcendováno. Takže tu zůstal druhý aspekt vědomí; vědomí, jež je transcendentální a bez konceptů.

Princip, který je konceptuální a plný kvalit, je možný přirovnat k širému oceánu. Nyní je převážně vyschlý. Zbývají jen pouhé částky. To, co převládá a prostupuje, je bez konceptu duality. Tento

princip k vám nyní hovoří. Je zde potom prostor pro otázky týkající se zrození či smrti? Transcendentálnímu principu to nic neříká. Vám však ano, neboť právě v této záležitosti uplatňujete své přemoudřelé vědomosti. Bezradně přešlapujete na místě, zaseklý v určitých konceptech. Kdybyste se žádných konceptů nedržel, měl byste ještě potřebu sem chodit?

Studujete pouze takové koncepty, které uvnitř vás vyvstávají. Koncepty, které v oblibě nemáte, vám v mysli vyskakovat nebudou. Například vezměte si, že nejste velký příznivec matematiky a podobných předmětů, pak vás nic z toho přitahovat nebude, neboť vám to bude připadat cizí. Přitahován budete jen k těm předmětům či záležitostem, které chováte v oblibě. Analyzujte své myšlenky a poznejte, zda to není pravda. Zjistěte, čím jsou charakteristické. Jsou duchovní povahy?

Spočívám ve stavu, kde není žádná mysl.

19. června 1981

Maharadž: Veškeré dění probíhá pouze v tělesném vědomí. Jen v tělesném vědomí dochází k hodnocení a nahlížení druhých osob. Běžně se člověk zabývá pouze tělesnou formou. Nejste tělo, jste vědomí. V univerzálním vědomí není vtištěna podoba osobnosti. To, co funguje všude kolem, je univerzální vědomí. Dynamické, projevené vědomí, je vždy v proměnlivém stavu. Nikdo nemůže říci, co se stane.

Dynamické vědomí nemá žádný předem stanovený koncept, že by se mu mělo něco dobrého či zlého přihodit; vše se prostě děje. Nikdo konkrétní to nedělá.

Zpráva „já jsem“ je zde. Tok mysli tu je také. Nemá to však nic společného s konkrétní osobou; jedná se o univerzální vědomí. Samotná představa, že jste tělo, je směšná. Vědomí zakouší svůj projev. Avšak jen málokdo si to uvědomí. *Džňánin* prožívá normální světský život tím způsobem, že vědomí funguje ve své naprosté

univerzálnosti. Běžně však daná osoba považuje druhé osoby za sobě odlišné. Nezmění svůj úhel pohledu a nezačne jednoduše brát jiné lidi jako vědomí, které funguje bez kvalitativního rozlišování. Nebude to naopak, aby vědomí přistoupilo na hru a snížilo se na individuální úroveň pohledu. Univerzální vědomí je zcela odlišné, nic individuálního v něm není, je to prostě veškerý projev.

Nejste žákem velkého Mistra? Kolik let jste ho navštěvoval?

Tazatel: Sedm nebo osm let.

Maharadž: Proč jste přišel sem za mnou?

Tazatel: Chtěl jsem dostat váš *daršan* a měl jsem touhu vás poznat.

Maharadž: Když jste ukotven ve svém Já, není zde nic než Já, žádní další lidé, protože jste vše. Spočíváte-li ve svém Já, jste jako prostor a žádná stopa duality tu nezůstala. Jste tak rozsáhlý a nehmamatelný jako prostor, a to je osvobození. Žádné jméno či forma vás neomezují. Má smysl chodit někam jinam, jste-li prostor? Tento prostor je stejný všude jinde. Duchovnost není dětská hra. Věty zde pronesené rozmetou pochybnosti každého na kusy.

Nejprve ze všeho je třeba, abyste spočinul ve svém já a to pak transcendoval. A když překročíte pocit „já jsem“, uvědomíte si své Nejvyšší Bytí. Slova, která jsou zde vyřčena, nejsou vypůjčeným poznáním, dostupným v nějakých posvátných textech či jiných knihách. Jsou to slova vycházející z přímé zkušenosti. *Nirupana* označuje promluvy duchovních učitelů. Někteří duchovní učitelé se však žijí přednesem poznatků, čerpaných z různých knih.

Musíte naprosto jasně pochopit, co jste, nebo co byste byl, když zde nic není. Když zde nic není, zůstáváte tu vy. Co je tím „vy“, co zde vždy zůstává? To, že když vše je, tak vy tu jste také, lze chápat snadno. Obtížně pochopitelné však je, jak zde mohou být já, když zde nic není, že?

21. června 1981 (dopoledne)

Maharadž: Jakýkoli obraz, který o sobě máte, je nepravdivý. Právě poznání je spočívání ve svém Já. Snažte se pochopit veškeré toto poznání, které nyní získáváte. Takzvané vědomosti, které získáváte všude možně, se netýkají ničeho jiného než nevědomosti. Nelze mluvit o Já, pravém poznání. Nic z toho, čím se mysl zabývá, není pravé poznání. Právě poznání není možné snadno pochopit. Kdybych měl zkušenost pocitu „já jsem“ dříve, chtěl bych vstoupit do dělohy své matky? Před vstupem do dělohy jsem o sobě nevěděl. Nebylo zde žádné poznání „jáství“. Všechno takzvané poznání je poskvrněné slovy, jež nejsou nic než nevědomost. Vy, Absolutno, pozorujete bdělý stav, a proto jím nejste. Vy, Absolutno, znáte vědomí, a proto nejste vědomí. Vy, Absolutno, znáte stav spánku, a proto nejste stavem spánku.

Milióny lidí se objevují a mizí ve světě a já se ptám: Kam patřím já? Není zde žádná individualita, která by byla spojena s některou z těchto miliónů forem. Já jsem vždy byl a jsem veškerý projev. Beze mne nemůže nic nastat. I před milióny let jsem byl, jsem a vždy budu univerzální dění.

Navzdory tomu, že jsem jasně pochopil výše uvedené, je třeba podstoupit tělesné utrpení kvůli vědomí. Vědomí lze označit za samotné utrpení. Život spojený s tělesným utrpením se blíží ke konci. Ať už je princip poznání jakýkoliv, spolu s tělem a vědomím zakouší veškeré utrpení. Tento princip ví, že má hodnotu miliónů dolarů, jako sud zlata. Princip, jenž si uvědomil, čím vlastně utrpení a vědomí je, má cenu miliónů. Já nenásleduji spiritualitu určenou pro masy lidí. Nebudu vás tady krmit duchovními postupy běžného typu. Absolutno, To, co jste, není možné nikdy ztratit. Vše, co jste pozbyli, byla jen slova. Absolutno zná či zakouší pocit „já jsem“ beze slov. Prostřednictvím pocitu „já jsem“ přichází poznání světa. Nežijete v izolaci, jste nedílnou součástí poznání světa.

Džívátman se ztotožňuje s tělem a myslí jako individualita, oddělená od světa. Átman je pouze pocit bytí neboli vědomí, což je svět. Absolutní princip, který zná pocit bytí, nelze nijak pojmenovat. Nelze ho uchopit ani podmínit žádnými slovy. Je to Konečný stav.

Nemám zájem o poddajné a ponížené žáky. Chci, aby byli stejně silní, jako jsem já. Nedělám z nich žáky, ale Guruy.

Chci, abyste během procesu zkoumání skočil do zkumavky.

21. června 1981 (odpoledne)

Tazatel: Jakým způsobem se mohu stabilizovat v uvědomění?

Maharadž: Víte, že jste. To samo o sobě je uvědomění. Jestliže si myslíte, že si musíte uvědomovat sebe sama, pak se z uvědomění stává zakusitelný stav. Chcete stále něco zakoušet. Nerozpoznávejte své tělo jako sebe sama. Co se týče každodenních světských záležitostí, uvědomovat si své tělo je v pořádku, ale máte-li poznat sebe sama, nemějte za to, že jste tělo. Máte poznání „já jsem“. To samo znamená, že jste.

Uvědomění je stav, ve kterém vědomí ustoupí samo do sebe.

Tělo je vyjádřením výtažku konzumovaných potravin. Hmota je konzumována ve formě potravin a tělo je výsledkem této konzumace. Když je zastaven přísun potravin, tělo slábne a chřadne. Tělo není vaše totožnost; není vaší podobou. Tělo je skladiště potravy. Proč tvář, na kterou se nyní díváte, tak zhubla? Neboť byl omezen přísun potravy do těla. Vy nejste potravinami vyživované tělo. Nejste bdělý stav, ani stav hlubokého spánku. Znáte bdělý stav. Jelikož znáte bdělý stav, nemůžete být stavem bdění. Vzhledem k tomu, že znáte stav hlubokého spánku, nemůžete být stavem hlubokého spánku.

Tazatel: Jsem ztracen.

Maharadž: Vy, Absolutno, to co jste, nemůže být nikdy ztraceno. Ztratil-li jste něco, pak jen slova a koncepty. Kdo vám řekl, že jste ztracen? Víte, že jste, pocitu „já jsem“ se držte.

Ve chvíli, kdy se objeví pocit „já jsem“, zjeví se rovněž svět. Poznání „já jsem“ není osamocené, držené v izolaci. Vy jste nezbytnou součástí poznání světa.

Ve vědomí existuje hierarchie tří stupňů.

1. *Džívátman* je ten, kdo se ztotožňuje s tělem a myslí. Považuje se za osobu, tělo, individualitu oddělenou od světa. Izoluje se a tím se vyloučí ze světa jako oddělená osobnost právě kvůli totožnosti s tělem a myslí.

2. Jako druhý, vyšší stupeň, následuje pocit bytí, neboli vědomí, což je svět. Pocit „já jsem“ označuje celý váš svět. Prostě bytí a svět. Spolu s pocitem bytí je taktéž vnímán svět – to je *Átman*.

3. Absolutní princip, jenž zná předchozí pocit bytí, nelze nijak označit. Ani omezit jakýmkoliv slovem. To je Nejzazší princip.

Tuto hierarchii mohu vyjádřit i tímto přirovnáním: Mám vnuka (což je *džívátman*). Mám syna a jsem dědeček. Dědeček je zdroj jak syna, tak vnuka.

Tři stupně nemohou být označovány jako poznání. Poznání jako takové přichází na úrovni pocitu bytí. Tím jsem vám předal esenci svého učení.

S jakou totožností se nyní rozpoznáváte? S jakou totožností jste přišel na svět? S jakou totožností budete opouštět svět? Běžně lidé tíhnou k první totožnosti, tělesné. Nyní jsem však tělesnou totožnost hodil přes palubu – vy nejste tělo. Ptám se vás tedy: „Co jste?“ Jaká by měla být vaše totožnost po zjištění, že nejste tělo? Ať už byste vyslovil cokoli, bylo by to nesprávné a tudíž chybné.

Houževnatě lpíte na těle a považujete ho za sebe sama. Musíte být pevně přesvědčen o tom, že nejste tělo, a že nejste dokonce ani vědomí v pocitu bytí. Experimentujte se sebou. Pozorujete například hůl a říkáte jí: „Já tě pozoruji?“

Nic není zapotřebí, žádné hovory nejsou potřeba, když jste sám sebou. Když ustoupíte do své pravé totožnosti, pak na ničem nezáleží, neboť nic neexistuje. Skončí-li „já“, je vše uvědoměním.

22. června 1981 (dopoledne)

Maharadž: Díky čemu je vědomí a „jáství“? Co je základním materiálem, nutným k tomu, aby vědomí vyklíčilo? Jsou to tři *guny*, *prakriti* a *puruša* a pět elementů. To vše se výsledně přemění v prostor „já jsem“. Co máte kromě paměti k dispozici? Paměť je výsledkem pěti elementů a tří *gun* – osmi aspektů. Takže pokud je tento základní materiál k dispozici, pak je tu také vzpomínka. A to ať už se jedná o vzpomínku na cokoliv, a nakonec zvláště na to nejdůležitější, tedy na to, že jste.

V současné době je váš pocit, že jste, také paměť. K tomu, abyste si zachoval paměť „já jsem“, potřebujete všechny výše uvedené původní materiály. Vy však nejste tímto „já jsem“. Vy, Absolutno, jste ještě před pocitem „jáství“. Pocit „jáství“ je výsledkem původních materiálů, avšak vy, Absolutno, tím nejste. Nanejvýš lze říci „já jsem“, ale co je pocit „já jsem“? „Já“ je pouze slovo. Nejdříve jsou zde slova, a až potom tu je paměť. Vy nejste ani slova, ani paměť. Kdo si byl schopen ponechat (po smrti) svoji paměť jakožto pocit „já jsem“? Kde je paměť „já jsem“, když všechen původní materiál zmizí?

Vášim prvním základním krokem je pevně spočinout jako dynamické, projevené vědomí. Upevněte se pouze zde, v principu „já jsem“. To je váš první důležitý krok. Zde, ztotožnění s tímto principem, si uvědomte, že to není nic jiného, než znalost faktu, že jste, proto prostě jen buďte. Nic víc a nic míň není zapotřebí.

Člověk nespatří jen tak paprsky světla. K tomu, aby je uviděl, se paprsky musí odrážet na jiném objektu. Jinak jsou neviditelné. Podobně je to s pocitem „jáství“, jehož výskyt je přerušením způsobeným pěti elementy a třemi *gunami*. Proto je vnímán pocit „já jsem“. Avšak vy jste stále přítomen i bez pocitu „já jsem“. Světlo vychází ze slunce. Je zde pět elementů, vše je zachovááno; proto to je odrážející se jako slunce. Zářnost je viděna jako slunce jen díky tomu, že zde něco je; kdyby zde nic nebylo, paprsky světla by se rozestřely všude kolem a staly by se neviditelnými jako zdroj světla.

Mahákáša je nekonečný prostor. Nekonečný prostor je zcela temný. Podobá se tmě při zavření očí. V tomto fyzickém prostoru vyvstává a zaniká celý projevený vesmír.

Koneckonců, co se stane se všemi zážitky, odehrávajícími se ve hře vědomí? Prostě budou fuč, zmizí v čirém bezforemném prostoru. Celý svět je ve stavu neustálých změn. Žádná forma nezůstane napořád. Všechny formy se nakonec ztratí v prostoru a stanou se bezforemnými. Mluvím k vám přímo o tom, co jsem sám prožil, nevykládám vědomosti vyčtené z knih.

Milióny lidí, zvířat a dalších forem se zrodily a nakonec zanikly. Zvětšil či zmenšil se vesmír jako takový? Zůstal nezměněn. Nikdy se tím nezmenšil, je stále stejný.

Může pak ve světě zůstat „moje“ forma neustále přítomna spolu se všemi ostatními milióny těl? V současné době máte k dispozici pouze pocit „já jsem“ a jen díky němu je celý svět projeven.

Jakou stopu po sobě zanechají milióny lidí, když zemřou? Zapomeňme na chvíli na celou duchovnost. Mezi všemi mými životními zkušenostmi jsou nejen chvíle radosti, štěstí, ale i utrpení. Co mi po všech těch radostných či mizerných zážitcích zůstalo? Až transcendujete vědomí a spatříte jeho konec, tak už nebudete řešit otázky zisku či ztráty.

Jsem si velice jasně vědom toho, že tu vědění nezůstane navždy. Spočívám ve stavu neuvědomování si sebe sama. Řekněte mi potom, zda má smysl zaplézat se do činností? Může pak být někdo s touto duchovní orientací jakkoliv rozrušen světským či rodinným životem?

22. června 1981 (odpoledne)

Maharadž: Zmizí jak zkušenosti, tak zakusitel zkušeností. Již to nebudu dále rozvádět. Změny se projeví ve vědomí, které se bude stále víc zjemňovat. Formy se vytratí. Prvním krokem na duchovní cestě je rozvinutí přesvědčení, že nejsem muž ani žena.

Všichni adeпти procházejí na své cestě různými duchovními zážitky spojenými s vnímáním světla a zvuků, což samo o sobě je na překážku. Poté své prožitky porovnávají s druhými. Tím nabývají dojmu, že jsou pokročilí. Jelikož se ztotožňují s tělem, jsou zaujati jakoukoliv vizí světla, zvuky apod. Chtějí vlastnit formu a její určitou podobu. Z toho důvodu si libují v zážitcích, které jsou vyjádřením existence formy a její podoby.

Měli byste být jako prostor. Jestliže budete věnovat pozornost věcem okolo sebe, budete strháváni pryč od své podstaty. Jste-li prostor a ne tělesná forma, pak na tomto stupni tělo nezůstává tělem, protože tu není nikdo, kdo by ohodnotil tělo jako tělo. V *čidákáše* („já jsem“) posuzujete svět z hlediska jména a formy, ale když se jméno a forma vytratí, je tu rozpuštění. Všechny formy se rozpustí v *mahákáše* (univerzální prostor). Považujete formu za něco konkrétního, za to či ono. Když tu není posuzování, není zde mysl a zůstává tu něco jako prostor. *Čidákáša* je hrubý nezpracovaný materiál, kterým vše, co zakoušíte či cokoliv pozorujete, posuzujete. V průběhu zjemňování se vnější formy rozpustí do *mahákáši*, kde přestávají existovat jména a formy. Současně s tím skončí proces hodnocení a činnost mysli; vše zmizí v *mahákáše*. Jakmile se jak *mahákáša* tak *čidákáša* zklidní a zastaví, vše je náhle čirý prostor a vy jste tímto prostorem.

Vjem „jáství“ je pociťován kvůli vnějšimu tělu. Avšak není-li tu tělo, „jáství“ je zde stále, avšak bez pocitu „já jsem“. Já jsem vždy existující.

23. června 1981

Maharadž: Stejně jako nejste oblečením, které na sobě nosíte, nejste ani tělem. To je ten nejdůležitější krok, který musíte pochopit. Poté si postupně uvědomíte, že jste něco jako prostor, neboť prostor je začátek a konec všeho. Představte si, že jste onemocněl. Pak chcete vědět vše o své nemoci, a čím je ta nemoc vážnější, tím

víc toho chcete vědět. Podobně i toto „jáství“ je něco jako nemoc. Nyní o něm musíte začít sbírat co nejvíc poznatků.

Tazatel: Jak mám začít?

Maharadž: Začněte s tělem. Od těla dostáváte poznání „já jsem“. Postupně se začínáte zjemňovat. Když se dostanete do fáze pozorování poznání „já jsem“, dosáhl jste nejvyššího stupně. Tímto způsobem se snažte to pochopit, a uvidíte, že semena poznání ve vás brzy vyklíčí.

Když se dostanete na konec poznání hrubohmotného světa, v této fázi překonáváte pozorovatele a ono pozorované. To znamená, že jste v pravém stavu pocitu bytí. Poté vstoupíte do fáze transcendence pocitu bytí, kde totožnosti pozorovatele a pozorovaného zcela zmizí.

Dejme tomu, že vás někdo urazí, a vy se dozvíte, kdo to byl. Je to tělo, které vás urazilo? Není to tělo. Tak co by to mohlo být? Nakonec dojdete k závěru, že se jedná o něco, co spontánně vychází z těla. Nebudete to přičítat nějaké individualitě. Když se vaše individualita rozpustí, přestanete všude kolem sebe vidět individuality; jedná se prostě o fungování ve vědomí.

Jestliže vám to dojde, pak vše snadno pochopíte. Pokud vám to nesezne, je to to nejtěžší. Je to zároveň velmi silné a velmi jednoduché, je-li to pochopeno správně. To, co tu povídám, není všeobecný trend obvyklého duchovního poznání.

Když dojdete do bodu, kdy je tělo transcendováno, mysl je transcendována, a vědomí je taktéž transcendováno, pak se od této chvíle děje vše spontánně; prostě se vše děje z vědomí, které je výtažkem těla. Není tu žádný konatel či oprávněný činitel. Když řeč vychází z těla, není tu někdo, kdo mluví; prostě z úst vycházejí slova. Čistě se to děje, ne že to někdo dělá či říká. Pokud jste správně pochopili tento základní princip, pak vás povede hlouběji a hlouběji do samotné spirituality.

Jen Absolutno samotné existuje. Není tu nic než Absolutno. Neprojeven se sám projevil; tento projevený stav je Guruem a je univerzální. Kdo je tím, kdo rozpoznává tělo a mysl? Pocit „já-

ství“, rozpoznávající tělo a mysl, je bez jména a formy a je tu již přítomný.

25. června 1981

Maharadž: Jsem podněcován k mluvení, jenže se mi nedostává energie. Ale vše, co řeknu, bude tak hluboké, že tomu porozumí jen málokdo. Všechno má svůj počátek ve vesmírném prostoru. Tam se vše začne dít a vyústí to do konkrétní situace, která se odehrává v prostoru projeveného světa. Všechny činnosti se dějí spontánně. Není zde žádný tvůrce či konatel.

Ve světě jsou formována rozličná těla. To je světská úroveň; osobní tělesná úroveň je poznamenána tím, že v ní narážíme na přitažlivost k tělu – nejprve ke svému vlastnímu a následně k dalším tělům. Ke všemu, co se odehrává ve světě, přicházejí z prostoru potřebné nástroje a prostředky. Syrový materiál pochází z prostoru. Prostor je zde přítomen ještě před existencí světla. Když se zformuje světlo v jeden celek, zrcadlí se jako slunce. Vzhledem k tomu, že se toto vše nedá snadno pochopit, doporučuji začít se zpíváním *bhadžanů*, což je nejlepší prostředek k přípravě!

Určení toho dobrého či naopak špatného je možné pouze prostřednictvím slov. Slova či zvuky jsou vyjádřením prostoru. Pouze na úrovni mysli a slov lze pokládat něco za dobré a něco naopak za špatné. Jakmile se ztotožníte s prostorem, skončí rozlišování na dobré a špatné. Nejprve začnete na své cestě rozlišovat a považovat něco za pro vás dobré a jiné za škodlivé. Pak si ve snaze získat pro sebe to dobré a vyhnout se tomu špatnému vytvoříte představu Boha, ke kterému se klaníte, zpíváte *bhadžany*, a modlíte se k tomuto Bohu, a to jen proto, aby se vám dělo jen to dobré.

27. června 1981

Tazatel: Co je meditace?

Maharadž: Být zajedno s Tím, díky čemu víme, že existujeme, je meditací. Je zde mnoho jmen, které byly přiřčleněny Bohům. Všichni však reprezentují jedno a totéž – poznání, že jsem, že existuji, čili pocit bytí, vědomí. Toto poznání se nevztahuje k individualitě, ale k pocitu přítomnosti jako celku. Člověk místo toho, aby přijal poznání v podobě veškerého fungování, chce rozdělit poznání na části a kousky, přičemž si pro sebe na základě nasbíraných konceptů vyčlení část z této směsice. Jenže jakékoliv poznání založené na konceptech je nepravdivé.

Nic takového jako oddělená entita neexistuje. Nyní víte, že jste vzhůru, protože tu sedíte a máte poznání o své přítomnosti. Není tu nic dalšího než toto poznání. Není zde žádná entita.

Když spočíváte ve vědomí, chápete, že vy nic neděláte; vše se děje spontánně. Vaše snaha dělat cokoliiv či měnit cokoliiv je zbytečná. Nemůžete se snažit být svým Já, neboť již jste Já.

Tazatel: Dělán si starost o svou rodinu. Chtěl bych, aby také tíhli k duchovnímu poznání a došli k probuzení. Snažím se jim předávat toto poznání.

Maharadž: Pokud si to zaslouží, pak vše, co jste jim předal, přijmou.

28. června 1981

Maharadž: Vyrašení *Aham Brahmasmi* se přihodí na určitém jemném místě a jakmile začne klíčit, dál roste. Jaký je význam tohoto vyrašení? Je vyjádřením faktu, že jsem *Brahman*; potom začne přicházet inspirace, intuice. Výraz *Aham Brahmasmi* značí v hlubším významu intuitivní, inspirativní růst zevnitř, pevné přesvědčení o tom, že jsem *Brahman*. Ten, u koho počne růst *Aham Brahmasmi*,

může podstoupit všelijaké utrpení, ale své pochopení či vyrašení *Aham Brahmasmi* již neztratí, neboť v něm je již pevně zakořeněno.

Aham Brahmasmi značí „Já jsem *Brahman*“, ale vy jste již sjednocen s *Brahman* ještě před vyřknutím prohlášení, že jste *Brahman*. Jen tehdy jste schopen prohlásit plně „Já jsem *Brahman*“. Je to jako bdělý stav. Jen po probuzení můžete pronést – „jsem vzhůru“. Takže stav bdění v tomto případě předchází vašemu sdělení „jsem vzhůru“.

Jsou dva způsoby, jak obdržet poznání. Jedním je možnost získat je externě, tedy od někoho se o tom dozvíte. Jiným je možnost získat poznání intuitivně zevnitř. Intuitivní poznání vyrostе z vás.

Pochopil jste konečně své Já pomocí svého Já? Jak můžete být přesvědčen o tom, co jste, když jste ještě nepoznal své pravé Já? To, s čím se dosud ztotožňujete, je pouze tělo a intelekt ve vašem těle.

Tazatel: Člověk musí využívat svůj intelekt k tomu, aby věcem rozuměl. Hodně jsem toho přečetl. Nejspíš mi to zabere nějaký čas, než rozvinu hlubší emocionální pochopení, že?

Maharadž: K tomu, abyste pochopil sebe, tedy To, co jste, a nakonec se plně ztotožnil se svým pravým Já, je třeba setkat se s někým, kdo se již ztotožnil s Já a zcela je pochopil. Narazil jste již na svou pravou totožnost?

Tazatel: Ne, spatřil jsem ji jen u druhých. To však donutí člověka k pokusům nalézt ji sám v sobě.

Maharadž: Když se díváte na druhé, pak si uvědomte, že druzí jsou stejně tak potravinovým výtažkem jako vy. Jaké další poznání máte? Co je jádrem vaší přirozenosti? Co je vaší vnitřní podstatou?

Když sem přijdete, cítíte uspokojení a štěstí. Proč? Spokojeni jste zde proto, že jste jako ve stínu svého vlastního vědomí, prostě si v něm hovíte. To znamená, že spočíváte na úrovni, která překročila ztotožnění těla a mysli, a rovněž intelektu. Vzhledem k tomu, že se nacházíte v tomto spočinutí, nemáte žádnou formu, ani pochybnosti a prožíváte tudíž plné uspokojení. V této fázi se vše, co si zde vyslechnete, vryje hluboko do vás a již to nikdy neztratíte. Nemí

možné, abyste kdy zapomněl na tyto věty, neboť vás vedou přímo k vašemu Já. Vše, co tu slyšíte, po svém odchodu už nezapomenete. Spočívajte ve stínu svého Já, ve vědomí, že jste, a to i po svém odchodu odtud. Zde není dán žádný prostor pro intelekt a jeho triky. Jelikož se neztotožňujete s formou, myslí není dán prostor k jakékoliv propagaci. Mysl se tudíž rozpustí ve vědomí. Je to něco jako neohraničený prostor, spočívání ve stínu.

Tazatel: Je nezbytné odříkávat svoji *mantru*, nacházím-li se ve stavu pocitu bytí?

Maharadž: Dejme tomu, že jste žena, ale nechcete přijmout fakt, že jste ženského pohlaví.

Je vám proto neustále říkáno, že jste žena. To je pak vaše *mantra*: „Já jsem žena, já jsem žena, já jsem žena...“

Budete stále opakovat tuto *mantru* „Já jsem žena, já jsem žena, já jsem žena...“ i poté, kdy získáte přesvědčení, že jste žena? Když To jste, není tu žádná otázka výběru. To, jestli máte odříkávat *mantru* či nikoliv, si vybíráte, jen když jste na úrovni těla a myslí, jinak ne.

Tazatel: Když si vědomí začne uvědomovat samo sebe, mělo by se logicky za to, že se spojilo v jedno a splynulo se sebou. Jenže v mém případě často sklouzne do ztotožnění s tělem. Proč?

Maharadž: Z jakého důvodu by zde mělo vůbec zůstat vědomí (myšlenka já, ego), které je nedostatkem, nemocí? V případě *Džňánina* se vědomí vůbec nikdy nepřihodilo. Když se vědomí pokouší pochopit samo sebe, usadí se v pravý čas v Absolutnu. A když se vědomí stabilizuje v Absolutnu, ví o sobě, že je něco jako duch, přízrak, tudíž není skutečné. Není patrné.

Když jste se narodil, nevěděli jste, že existujete. Po devět měsíců v děloze a několik měsíců po porodu je myšlenka „Já jsem ten a ten (ta a ta)“ nepřítomna. Když začnete rozpoznávat svoji matku, dozrajete k tomu, že si začnete uvědomovat svou vlastní existenci. Pocit „jáství“ přichází o něco později. Matka vás učí v nevědomosti, že jste tělo a vy tomu začínáte věřit. Vaše mysl se také pomalu začíná vy-

víjet. Takže již od samého začátku si Absolutno kvůli nevědomosti není vědomo sebe sama; a díky tělu začne vědět, že je, že existuje – tudíž je přítomna myšlenka „já jsem“.

Vzhledem k dosavadní nevědomosti jste byl donucen se zeptat někoho dalšího „Kdo jsem já?“ Kdybyste nežil v nevědomosti, nikoho dalšího byste se neptal. Dokonce i takzvané inkarnace jako je Ráma, byly rovněž nevědomé a musely být poučeny. Známé inkarnace na tom jsou stejně jako vy. Svázanost s tělem přišla jen kvůli chybnému poučení. Když jste se jako nevědomý setkal s Guruem, bylo vám vysvětleno, že nejste tělo, mysl, ani intelekt, a tím jste byl od svázanosti osvobozen. To je důvod, proč dochází ke všem těm zrozením. Kdybyste věděl o svázanosti předem, odmítl byste se narodit. Ale jelikož je „jáství“ nepřítomné v době před narozením, jste lapeni do pastí. Vzhledem k tomu, že je „jáství“ kvalitou těla, k poznání toho, že jste, dospějete později (ve dvou až třech letech života). Také vám po letech dojde, že jste chyceni v pasti. Avšak ve chvíli, kdy dojdete k poznání sebe sama, jste osvobozeni.

30. června 1981

Maharadž: Veškeré poznání je jako syn neplodné ženy. V současné době je tu pouze pocit bytí a fungování. Individualita a osobnost byly hozeny přes palubu. Není tu žádná osobnost, tudíž záležitosti jako zrození, život nebo smrt pozbyly významu.

Zůstává tu pouze vědomí bez jména a formy. Není zde žádná individualita. Forma potřebuje jméno, ale když zde není ani jméno ani forma, zůstává tu vědomí, které tu je pouze do té doby, dokud zde žije tělo. Avšak již to je vědomí bez stopy individuality. Tělo je pak stejně tak zapotřebí, jako bylo před svým narozením, a jako bude po své smrti. Jak mě znáte? Víte o mě jen to, co jste získali na základě svých smyslů – znáte mě jako tělo, jméno a formu. Opravdu mne vidíte takového, jaký jsem? O tom pochybuji.

Závěrečným shrnutím je nyní to, že nezrozené si užívá tento zrozený princip. Tomuto principu, který se narodil, zabralo tolik času, než to pochopil, a to, co tu stále přetrvává, je jen a jen toto Nezrozené. Pravému Já zabralo moře času, než pochopilo Sebe – Já.

Omotali jsme si kolem krku spoustu konceptů – smrt, pocit „jáství“ atd. Stejně tak koncepty dobra a zla jsou zbytečné. Rozvinuli jsme je, zamotali se do nich a uvízli v nich.

Jak přemýšlíte o Sebepoznání? Spočíváte v Já, nebo to probíhá tak, že rozvíjíte představu něčeho jiného, co považujete za Já? Jste sevření a ztraceni ve svých konceptech.

VeźmĚte si například, jak pojmáte přátelství. Jak dlouho někoho považujete za svého přítele? Jen potud, dokud je vám nějak užitečný. Svá jednotlivá přátelství byste rádi udrželi naživu do té doby, dokud vám váš přítel bude přinášet užitek. Jaký užitek bych mohl od přítele získat, když tu já jako individualita nejsem? Má zde potom něco jako užitek smysl? Užitek pro koho? Něco jako přátelství tu pak ztrácí jakýkoliv význam.

Každý, kdo sem přijde, se může posadit. Nechám ho tu sedět po určitou dobu, ale poté mu řeknu: „Můžeš jít.“ Proč? Protože nemám v úmyslu navázat s danou osobou nějaké přátelství.

Obvykle to funguje tak, že když se někdo setká s jiným člověkem, chce z toho pro sebe vyvodit nějaký užitek. Když potkáte někoho a spřátelíte se, pak chcete být jeden druhému prospěšní. Ale já nemám žádné přátele. Dokonce ani toto „jáství“ nezůstane mým přítelem.

Nejsem schopen již déle mluvit, síla ducha tu je, ale hlasivky a tělo jsou zesláblé. Dříve jsem vítal každého, ale nyní už nikoho dál nezvu. Když sem lidé přijdou, sednou si, nějakou dobu mě poslouchají a pak si jdou domů po svých. Už nedokážu být natolik pohostinný jako dřív.

Veškeré mé poznání bylo zlikvidováno, jsem tím nezaujat.

KONEC

ZPÍVÁNÍ BHADŽÁNŮ V PRAZE

Bhadžany linie Navnath Sampradája v sobě obsahují základ učení, a zpíváme-li je pravidelně, tak si tím učení neustále připomínáme. Jejich každodenní opakování obrací mysl stále víc směrem k Já, ke Skutečnosti.

Když odcházel z těla učitel Šrí Nisargadatta Maharadže Šrí Siddharaméšvar, zavolal své žáky a řekl jim: „Nikdy jsem vás o nic nežádal. Dal jsem vám pochopení, učil jsem vás zřeknutí se a nakonec i zřeknutí zřikajícího a samotného zřeknutí se. Ale nyní vás prosím, zpívejte tyto bhadžany čtyřikrát denně.“

Tyto bhadžany se poté zpívaly v bytě Šrí Nisargadatta Maharadže i Šrí Randžita Maharadže.

**V Praze je veřejně zpíváme dvakrát za měsíc
od 19:00–21:00 hod.**

Bližší informace, kontakty, zpěvník i nahrávky viz
www.advaita.cz